

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr 1901-1932

NARCAS

TAINA FIICEI BANCHERULUI

ROMAN DIN VIAȚA CAPITALEI

Editura „ANCORA“ Bucuresti

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

COLECȚIA N. ARCAȘ

BCU Cluj-Napoca
RBCFG202000575

Taina fiicei bancherului

ROMAN DIN VIAȚA CAPITALEI

Biblioteca Universității Regele Ferdinand I.
din CLUJ.
Nr. 308619 28
EXEMPLAR LEGAL.

EDITURA „ANCORA" BUCUREȘTI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

234663

Cereţi la toţi librarii romanele din colecţia „N. Arcaş“:

Fecioara vândută

Patimă de bătrân

şi

Ispăşirea Miradorei

859-31(Arcaş. N.)

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

TAINA FIICEI BANCHERULUI

CAPITOLUL I

Cine va învinge ? *)

Eliza Stâncuș, fiica nefericitei văduve care se stinsese în modesta locuință din strada Ceairului, nu bănuia deloc intențiunile mișelești ce le nutrea acela căruia-i sacrificase tot ce poate jertfi mai scump o fecioară. Căci, pe când ea evolua în mișcări de dans, Grigore Scorbură își zicea :

— Două zile de exerciții și pregătiri și e gata... Rochii de gază și un tricou alb nu costă mai nimic. Nu-i nevoie de cumpărat decât niște metri de gază de diferite culori, agrafe de nichel aurit, un tricou, sau două, ca să avem și de rezervă, și o pereche de sandale

*) **Pentru înțelegerea deplină a acțiunii din acest roman, se impune să citim și romanele: FECIOARA VÂNDUTĂ, PATIMĂ DE BĂTRÂN și ISPĂȘIREA MIRADOREI.**

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de dansatoare... Când o fată e tânără și frumoasă ca Eliza, e suficient atâta ca să nebunească pe babalâcii milionari...

„Mă duc eu să vorbesc cu directorul cazinoului și-i aduc pe Eliza. Cred că va fi destul de inteligent ca să-și dea imediat seamă că dansul acesta al „Parfumurilor" va fi un număr de senzație. Va procura florile necesare, iar în ce privește plata ce-o va acorda Elizei, mă sinchisesc prea puțin. Nu asta mă interesează pe mine, nu banii ce-i va primi în calitatea-i de dansatoare, ci dărnicia admiratorilor săi : asta-i punctul principal. Și o voiu dresa astfel ca s'o stimuleze cu dibăcie... Și va fi o trufanda scumpă. Căci, negreșit. din când în când, va trebui să se dea unuia sau altuia... bine'nțeles când tipul va fi destul de generos...

„Eh, e a mea de-acu' și a mea va fi cât mi-o plăcea. Nu sunt eu gelos. In afară de toaletele, bijuteriile și automobilul, și chiar o vilă la Ostenda, va trebui să câștige pentru mine special câte trei-patru milioane pe an cel puțin... Și le va câștiga...

Gândurile acestea ne dezvăluiesc perfect fondul sufletului lui Mirmilar, firea sa adevărată, și, tot înseilându-le, el adormi, în visuri tot pe atât de daurite pre cât erau ale Elizei pline de glorie.

. . . . . .

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ne amintim că, înainte de a merge la cazino, Grigore scrisese lui tat-său şi aruncase plicul în cutia poştală a hotelului Kursaal.

Mai ştim că Trefalidi nu primise scrisoarea aceasta, deoarece domnişoara Jeana o văzuse şi furase, trimiţând, totdeodată, o copie lui Alexandru Morescu.

Să pomenim, în acelaş timp, că acesta, împreună cu Filipache, de cum citiră copia acelei scrisori, plecaseră la Ostenda, cu automobilul „Tunul", pe care Mitică îl conducea cu toată viteza. Şi, mai călătorind ziua, mai călătorind noaptea, uneori servindu-se de tren, ajunseră, într'o dimineaţă, la Ostenda.

Din ordinul lui Filipache, şofeurul opri la vila Milton, care aparţinea unei rude a Ameliei, soţia fostului inspector de Siguranţă.

Vila aceasta, foarte pitorească, în stil normand, era păzită şi îngrijită de un vechiu servitor, care, împreună cu nevastă-sa Augusta şi fiică-sa Marietta, şedea într'un mic şi cochet pavilion ce flanca intrarea în grădină, în fundul căreia se înălţa vila.

Proprietatea se afla la marginea oraşului, pe marginea mării, cam la un kilometru de Kursaal.

In momentul în care automobilul opri la grilaj, bătrânul paznic, Iosif, răzăluia, cu grebla, nisipul din aleia din mijloc a grădinii.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Alergă să deschidă poarta şi, după ce intră maşina, închise la loc.

Filipache şi Alexandru săriră pe nisip, iar Mitică o întinse dealungul grădinii, ca să-şi ducă la adăpost automobilul în micul garaj pe care mătuşa stăpâne-si îl construise în dosul vilei, în fundul curţii.

Iosif, care cunoştea prea bine pe fostul inspector, fiindcă-l mai avusese ca oaspete pe acolo, sta cu şapca în mână şi îngâna. zăpăcit :

— D-voastră aci, domnule ! Vă aşteptam să veniţi cu cucoana abia peste o lună.

— Aşa este, Iosife, — recunoscu Filipache, —dar oarecari afaceri m'au adus mai de timpuriu, întovărăşit de prietenul meu : domnu' Alexandru Morescu.

— Şi staţi mult ?

— Nu ştiu. Poate că numai douăzeci şi patru de ore, poate că o săptămână. Totul depinde.... Marietta e aci ?

— Da, domnule.

— Trimite-o să pregătească imediat două băi... Dar odăile ? Cum sunt ?

— Augusta vă va conduce la ele... Totul e în perfectă regulă, ca deobiceiu. Mă reped să înştiinţez pe Augusta şi Marietta.

Două minute mai târziu, o femeie voinică, de cincizeci de ani, şi o tinerică frumoasă, blondă, conduceau pe Filipache şi Alexandru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901

către două camere alăturate, iar Iosif căra valizele.

Şi, după o oră, spălaţi, săpunaţi, înviorați, după o baie excelentă, şi îmbrăcaţi proaspăt — costum de flanelă şi pantofi de căprioară, — cei doi prieteni se aşezau la masă, în sofrageria vilei, la o gustare rece, dar aleasă şi suculentă, preparată la iuţeală de Augusta şi Marietta.

Şi, în timpul cât mâncau, serviţi de frumuşica blondă, în şorţ alb, cu bretele, şi boneţică de dantelă, Filipache şi Morescu alcătuiră un plan de acţiune pentru după-amiazi.

— Procedăm ca la Băile Herculane, — împărţi rolurile fostul poliţist. Eu cunosc toate hotelurile şi-mi încep ocolul, vizitând Kursaal-Hôtel pe care ni-l indică scrisoarea.

— Iar eu — complectă Alexandru — voiu circula prin locurile mai frecventate, pe la cazino, plajă. Dar, după părerea mea, ar fi mai bine să te însoţesc la Kursaal-Hôtel, fiindcă, judecă şi d-ta, acolo avem cele mai bune şanse să găsim pe Eliza, din moment ce Mirmilar şi-a dat stabilimentul acela ca adresă.

— Aşa e, dar te previn că n'ar trebui să ne mirăm dacă nu-l găsim acolo. E prea posibil să-şi fi închiriat numai o cameră la hotel unde să-i vie corespondenţa sau să i-o pri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mească vreun complice, iar ca locuinţă să-şi fi ales alt hotel sau vreo vilă. E un truc de care se servesc, adesea, escrocii internaţionali. cu cari nu numai odată m'am măsurat, pe când eram la Siguranţă.

„Ai însă dreptate, în ce priveşte propunerea d-tale de a mă însoţi la Kursaal-Hôtel.

„Dacă, din întâmplare, Mirmilar e acolo, e preferabil să fim amândoi, la mica întrevedere ce-o vom avea cu el. E chiar necesar să azişti la convorbire.

— Iar dacă nu-l găsim — reluă Alexandru, — ne continuăm ancheta, cum dispuseşi : d-ta pe la hoteluri, eu prin oraş.

— Ne-am înţeles. Ai revolverul la d-ta ?

— Da, e în vestă. E mic. Dar d-ta ?

— Al meu e mai mare, — răspunse Filipache, râzând. Nu-i aşa de delicat. Îl ţin în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Sper însă că nu vom avea nevoie să ne servim de ele. Dar, de ! cu un individ de teapa lui Mirmilar, e mai bine să-ţi iei toate precauţiunile. Şantagiştii ăştia, escrocii, peştii ăştia şi toţi ceilalţi de calibrul lor sunt foarte periculoşi, când ştiu că-şi joacă ultima cartă. Afară de aceasta, n'am ideie în ce stare de spirit o fi fiind. In orice caz, cred că vom izbuti să-l ţinem în respect cu revolverele noastre, în presupunerea că ar vrea să facă pe râiosu'.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi cei doi prieteni discutară neîntrerupt această chestiune, în tot timpul mesei.

După aceea, merseră de se instalară în grădină, la umbră, unde fumară câte-o ţigară, la o ceaşcă de cafea.

Nu se puteau duce în oraş decât pe la trei: mai întâiu, fiindcă era foarte cald, şi apoi, şi pe temeiul următorului principiu al lui Filipache :

— Nu e bine niciodată să te apuci de o afacere cu caracter grav decât după ce ţi-ai terminat digestia. O masă prea bogată îţi încarcă stomacul şi-ţi îngreuiază mintea.

Şi, cum, în ziua aceea, atât el cât şi Alexandru fuseseră devoraţi de o poftă straşnică, mâncaseră peste măsură.

Dar nici căldura, nici digestia, nici teoria poliţistului nu împiedicau pe Morescu să ardă de nerăbdare.

— Potoleşte-te, pentru Dumnezeu ! — îl sfătuia Filipache, calm. Mirmilar a scris lui tat-său mai acum cinci zile, iar răspunsul nu-i poate parveni decât mâine-poimâine. Aşadar, suntem siguri că nu va pleca din Ostenda astăzi. Şi e în afară de orice îndoială că habar n'are de sosirea noastră aci. Pe d-ta abia te cunoaşte, iar pe mine deloc... Insfârşit, numai faptul că nu-şi schimbă nicăeri numele ne dovedeşte că se simte în perfectă siguranţă. După el, tat-său e singurul care-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cunoaşte matrapazlâcurile şi nu se teme că l-ar trăda, aşa că aşteaptă liniştit parale şi nu se va mişca din Ostenda până nu le va fi primit. Il vom găsi totaşa de bine şi peste trei ceasuri. Şi, pentru noi, e mai sănătos să ne facem digestia şi ca să mai slăbească puţin căldura asta năprasnică, de Cuptor. Pe la trei începe să adie vântul dela mare. Nu e numaidecât nevoie să asudăm ca băiaşii. Şi, zău, e mai plăcut aşa şi pentru noi şi pentru cămăşile noastre, te asigur...

Avea pe deplin dreptate cu argumentele acestea. Şi Alexandru le aprobă. Totuş, nu-i distruseră nerăbdarea.

Să ştii că Eliza e aci, la un hotel sau o vilă oarecare, aproape detot, şi să nu alergi imediat la dânsa ca s'o salvezi, s'o răpeşti, s'o iei cu tine !

Să ştii că-l ai pe Mirmilar la îndemână şi să nu te năpusteşti asupră-i ca să-l pălmuieşti, să-l provoci la duel şi să-l omori, răzbunând, astfel, moartea văduvei Stâncuş !

Şi să răzbuni, totdeodată, suferinţa Elizei!.. Căci, în îndrăgostirea lui, Alexandru se legăna în iluzia că Mirmilar terorizează fata şi n'o târăşte cu el decât prin ameninţări.

Dar îl mai tortura un gând.

— O fi respectat-o, oare, banditul ? — se întreba el cu o gelozie năprasnică.

Nădăjduia că da, în naiva credinţă că,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

față de planurile ce le urmărea Mirmilar cu dânsa, trebuia s'o păstreze virgină, riscând, altfel, ca ea să piardă mult din valoare.

Negreșit, nu uita gestul lui Grigore Scorbură în automobil, pe lângă Albești, gest de gelozie de care-i pomenise Abdul Bey. Dar îl atribuia fricei ce-o va fi având Mirmilar de a nu fi cumva neplătit, dacă îngăduie turcului să-și satisfaca patima până nu-i achită milionul.

Observăm, deci, că Alexandru nu bănuia deloc adevărul sau, cel puțin, tot adevărul.

Intre acestea, deși-i se părea că timpul merge mai încet ca deobiceiu, iată, însfârșit, că acele de pe cadranul ceasornicului îi arătară ora trei.

Atrase atenția lui Filipache, care, foarte calm, ca'ntotdeauna, fuma un al doilea trabuc, citind tihnit o gazetă.

— Bine ! Să mergem dar! — acceptă el, lăsând ziarul pe masă. Imi isprăvesc trabucul ăsta, care e excelent, în drum spre Kursaal-Hôtel.

Și-și luară bastoanele, cari erau înfipte în nisip, alături de ei. Apoi, punându-și în cap câte-o pălărie ușoară, de paie, o porniră cu pas repede și ieșiră din grădină, salutați de șapca lui Iosif, de o temenea din partea Augustei și de un surâs al Mariettei.

Intinzând-o dealungul plajei, care se și um-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

plea de o mulţime de vilegiaturişti, fericiţi că marea e frumoasă şi lină, cotiră după luxosul cazino, urcară promenada, care, mărginită de hoteluri vaste şi vile somptuoase, merge paralel cu marea până'n portul Ostendei, şi se'ndreptară către Kursaal-Hôtel, care se află foarte aproape de cazino.

— Cum eu sunt mai domolit ca d-ta, dragul meu prieten, — zise Filipache lui Alexandru, — mă vei lăsa să iau eu întâiul cuvântul, oricum ar fi împrejurările.

— Tocmai că voiam şi eu să-ţi propun aceasta,—răspunse Morescu, extrem de enervat şi căruia inima-i se strângea tot mai mult, de îngrijorare.

Intrară în hotel.

Fără a pierde un moment vremea, Filipache, urmat, negreşit, de Morescu, acostă pe primul funcţionar superior, care sta în picioare, în vestibul.

— Domnule, — îl salută el, — e acasă domnu' Alfons de Mirmilar ?

Intr'adevăr, era absolut elementar să aibă aerul că ştie neîndoios că presupusul argentinean locuieşte acolo la hotel.

Răspunsul funcţionarului fu de natură să umple de bucurie pe Filipache şi Morescu, căci, deşi oarecum evasiv, dovedea însă că numitul Alfons de Mirmilar şade cu adevărat în stabilimentul acela.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu ştiu dacă e acasă, — informă cel interpelat. Nu l-am văzut, de azi la prânz, să se fi urcat în ascensor. Să mă interesez însă... Fiţi bun şi aşteptaţi o clipă.

Şi intră în birou.

Filipache şi Alexandru se uitară unul la altul şi o lucire de triumf le scăpără în ochi.

— Avem noroc ! — murmură poliţistul. Poţi să-i mulţumeşti Jeanei Trefalidi. Ei îi datorezi asta.

— Da ! — ratifică Morescu simplu, prea surescitat ca să vorbească mai mult.

Funcţionarul se înapoiă şi anunţă :

— Domnu' Alfons de Mirmilar e în camera d-sale. Voiţi să vă primească ?

— Da.

— Pe cine să anunţăm ?

— Poftim carta mea de vizită ! — zise Filipache, scoţând din portofoliu-i un carton.

Apoi, arătând cu degetul pe Morescu,

— Dumnealui e secretarul meu şi mă va însoţi.

Alexandru nici că mişcă din sprâncene : erau pe deplin înţeleşi. Pedealtăparte, ştia că pe carta de vizită nu era tipărit numele : „Filipache Zăroiu", ci „Pericle Trefalidi", cartă ce însuş bancherul o dăduse agerului poliţist, într'un scop bine definit, scop la care, dealtminteri, acesta ţintea în acest moment.

Funcţionarul citi carta, se înclină şi chemă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

un băieţandru cu şapca galonată, căruia i-o remise, zicând :

— Te urci la domnu' Alfons de Mirmilar, camera 28 ; îi predai această cartă de vizită şi-i comunici că domnu' bancher Trefalidi doreşte să-l vadă. Îi comunici, deasemenea, că e împreună cu secretarul.

Şi, întorcându-se către vizitatori, adăogă :

— Poftiţi, vă rog, în salon.

Feciorul cu şapca galonată aruncă întâiu o privire asupra „bancherului Trefalidi" şi asupra „secretarului", astfel ca să-i recunoască atunci când s'o întoarce cu răspunsul domnului Alfons de Mirmilar, apoi se avântă pe scară.

Bătu în uşa camerei cu numărul 28 şi intră de cum auzi încuviinţarea cuvenită.

In pijama şi tolănit în fotoliu, Scorbură citea o gazetă, fumându-şi luleaua, căci, în intimitate, o prefera ţigării sau trabucului.

— Ce este ? — întrebă.

— Un domn doreşte să vă vorbească, — răspunse mesagerul. E împreună cu secretarul.

Şi întinse carta de vizită.

La citirea numelui tatălui său, un fior scutură pe Grigore ; dar se stăpâni pe dată.

— Tata ! — reflectă el. Imposibil ! Să fi plecat din Bucureşti imediat ce mi-a primit scrisoarea ? Dar e intervalul prea scurt. Şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

apoi, chiar să se fi putut, dece, în loc să-mi trimeată, pur şi simplu, un cec, a venit el însuş ? Straniu detot ! Şi şi-a adus şi secretarul ! E adevărat că, oridecâteori pleacă în călătorie de afaceri, îşi ia cu dânsul pe Dragnea. Să fie, vasăzică, în călătorie de afaceri? Şi poate că e numai în trecere prin Ostenda... Bun ! Fie şi aşa ! Chiar că-mi convine. Vom avea un schimb de cuvinte din cele mai interesante.

Şi tocmai voia să poruncească servitorului să introducă pe vizitatori, când îl năpădi subit o ideie.

Îşi aţinti ochii pe carta de vizită şi încruntă sprâncenele, continuându-şi în gând monologul :

— Toate bune... dar dece a venit aci la hotel cu secretarul ? Tovărăşia asta a lui Dragnea mă cam miră ; ăla habar n'are ce-i între mine şi tată-meu. Nu ştie că Trefalidi e tatăl meu... Hm ! Cam curios ! Aici nu e lucru curat...

Şi-l fulgeră o bănuială, care se formulă astfel în mintea sa :

— N'o fi pragmatia asta de secretar vreun prieten pe care tata vrea să-l iniţieze în secretul meu şi care, la nevoie, ar putea servi. mai târziu, ca martor împotriva mea ? Hm ! Hm ! Ia să manevrăm noi cu băgare de seamă !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi, ridicându-şi capul, se adresă servitorului :

— Numai domnu' Trefalidi singur vrea să mă vadă ? Sau vine cu secretarul ?

— Vin amândoi.

— Da ?

Alfons stete o clipă pe gânduri. Apoi, din ce în ce mai bănuitor, întrebă din nou :

— Şi cum arată secretarul acela ?

— O, — esclamă băiatul, — mi-e foarte uşor să vi-l descriu ! Domnu' Trefalidi e slab, uscăţiv, blond, cu ochi căpri, foarte ascuţiţi, iar secretarul, care e mult mai tânăr, e îmbrăcat foarte cu şic, cam americăneşte.

Mirmilar se sculă, uluit.

Caracterizarea aceasta a celor doi vizitatori nu se potrivea cât de cât nici măcar cu aceea pe care până şi cel mai prost observator ar fi făcut-o despre Trefalidi şi Dragnea.

Se uită năuc la carta de vizită. Apoi, zise brusc :

— Bine ! Numai să mă îmbrac ! Îi rogi să poftească peste zece minute.

Nu ieşi bine băiatul şi se năpusti în cabinetul de toaletă lipit de cameră şi unde-i erau atârnate hainele.

Şi, pe când îşi lepăda pijamaua şi se îmbrăca în ţinută de stradă, îşi zicea :

— Iată ceva extraordinar ! Cine să fie indivizii ăştia cari se servesc de o cartă de vi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zită a tatei ca să pătrundă la mine ? Să-i fi trimis el ? Sau, intrând, din întâmplare, în stăpânirea unuia din secretele mele, vor să mă escrocheze ? Ei las' pe mine ! Nu mă joacă ei așa de ușor !

Până'n șapte minute, fu gata din cap până'n picioare.

Intrebuință alte trei ca să-și verifice mecanismul micului său revolver și spre a-l vârî în buzunarul din dreapta al pantalonilor.

Tocmai isprăvise când îi se bătu în ușă.

— Poftim ! — strigă el cu glas calm, postându-se în picioare, în mijlocul camerei.

Ușa se deschise și doi bărbați intrară.

La spatele lor era băiețandrul, care trase de afară ușa, și, în tăcerea desăvârșită ce se stabili, îl auziră depărtându-se și coborînd scara.

Și, atunci, Grigore, sigur că nu va fi auzit, se adresă lui Alexandru, zicându-i cu sânge rece :

— Vă cunosc pe d-voastră. Sunteți domnul Morescu.

Apoi, întorcându-se către Filipache, adăogă, cu ton sec :

— Dar pe d-voastră nu vă cunosc...

Și, revenind la Alexandru :

— Fac apel la dv. ca să aflu motivul ce v'a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

împins să nu vă anunţaţi la mine cu numele d-v., ci cu acel al bancherului Trefalidi.

— Tatăl d-tale ! — zise Morescu simplu, glacial.

Lovitura era directă.

Alfons păli.

Dar, cu o sforţare a voinţei, se reculese pe dată.

— Aaa ! — esclamă el. Ştiţi asta ?! Mă rog! Vom sta dar de vorbă. Şedeţi !... Şi spuneţi ce vă aduce. Vă ascult. Din moment ce ştiţi că sunt fiul domnului Trefalidi, desigur că aveţi a-mi comunica lucruri interesante.

Şi, cu un zâmbet ironic pe buze, indică două fotolii primejdioşilor săi vizitatori.

In timpul însă cât vorbea, parcursese odaia şi, cu multă prudenţă, se aşezase pe un simplu scaun, între uşă şi cei doi oameni.

Intre acestea, Filipache măsura pe îndrăznetul proxenet, în vreme ce Alexandru, cu gândul tot la Eliza, se încredinţa, dintr'o singură ochire, că fata nu e nici în cameră, nici în cabinetul de toaletă, a cărui uşă rămăsese deschisă.

Şi tot fostul poliţist fu acela care, mergând drept la ţintă, luă imediat cuvântul, cu vocea-i incisivă şi rece :

— Domnule, ne e absolut indiferent dacă eşti sau nu fiul lui Trefalidi. E adevărat că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

noi o ştim şi tatăl d-tale, deasemenea, ştie că o ştim. Dar nu despre asta e vorba acum.

— Despre ce anume atunci ? — persiflă Scorbură, cu acelaş aer de zeflemea.

— Uite, domnule : d-ta ai răpit şi sechestrezi pe o minoră, pe care o cheamă Eliza Stâncuş, încercând chiar s'o vinzi unui turc.

Şi se opri aci. Grigore se roşise. Dar nici că mişcă din sprânceană ; pedealtăparte, obrazu-i îşi recăpătă instantaneu culoarea obişnuită.

Ghici, deacu', scopul vizitei celor doi oameni. Examinase pe Morescu şi expresia fizionomici acestuia nu-l înşelă deloc. Îşi mai aminti de mărturisirea Elizei că Alexandru îi făcuse curte.

— Bun, — îşi zise el, — am înţeles. Iubeşte pe Eliza şi vine să mi-o ceară. Să ne ţinem tare !

Şi, fiindcă argentineanul tăcea, Filipache fu silit să vorbească tot el. Continuă dar :

— Ne-ai întrebat adineauri de motivul vizitei noastre. Iată-l pe scurt : venim, în numele familiei Stâncuş, să luăm cu noi pe domnişoara Eliza şi s'o ducem acasă, la Bucureşti.

— Domnule, — replică Grigore, cu accent batjocoritor foarte pronunţat. — dă-mi voie să-ţi atrag atenţia asupra câtorva greşeli sau inexactităţi grave de cari te faci vinovat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Să auzim ! — făcu Filipache, rece.

— Mai întâiu, — reluă Alfons, — eu n'am răpit-o pe Eliza, ci ea m'a urmat de bună voie.

— Nu e adevărat ! — strigă Alexandru, în chinul geloziei şi galben de turbare.

Dar Scorbură ripostă, foarte senin :

— Probabil c'o iubeşti d-ta ; îmi pare rău, dar ea nu te iubeşte. Mi-a spus-o chiar dânsa.

Şi, lăsându-l năucit, se întoarse către Filipache :

— Al doilea, eu n'o ţin sechestrată. Şi dovada cea mai bună e că s'a dus să se plimbe singură pe plajă... Nu ocupăm, la ăst hotel, decât această cameră şi aţi putut amândoi constata că Eliza nu e aci.

Tăcu, savurând furia prea vădită, caşi durerea lui Alexandru. Filipache, în schimb, aştepta impasibil.

— Şi al treilea, domnule, — urmă Grigore, — nu numai că n'am voit s'o vând unui turc, ci, dimpotrivă : am smuls-o din mâinile acelui paşă atât de laş, care, sub pretextul că vrea s'o plimbe pe mare. cu iahtul său, nu plănuia alta decât să mi-o fure.

Şi tăcu iar, zâmbind.

Era în afară de orice îndoială că triumful era de partea sa.

Filipache îşi dete seamă de situaţie, în mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

puțin de spațiul unui minut. Se putea prea bine ca, în chestia cu Abdul Bey, lucrurile să fie așa cum le sugera Scorbură. Iar cât despre răpire și sechestrare, aceste două delicte nu existau, dacă era adevărat că Eliza e slobodă să se plimbe singură.

— Ne-am ars ! — medită Filipache. Ticălosul ăsta e mai tare de cât mi-l închipuiam.

Dar Alexandru scoase o hârtie din buzunar și, despăturând-o, strigă cu violență :

— Minți, domnule Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar ! Minți ! Și iată aci ceva care te dă de gol. Ai scris tatălui d-tale acum câteva zile.

— Așa este ! — recunoscu Mirmilar, nepăsător.

— Îți amintești de frazele din scrisoarea aceea ?

— Hm ! Nu tocmai precis.

— Ascultă deci ici !

Și Morescu citi copia ce i-o trimisese Jeana, stăruind asupra unor expresii și întrerupându-se spre a le comenta :

— „Afacerea la care făceam aluzie în ultima mea scrisoare n'a reușit. N'am dobândit — și asta absolut întâmplător — decât o sumă ridicolă"... Afacerea aceea, domnule Grigore Scorbură, este infama vânzare a Elizei lui Abdul Bey... Iar suma ridicolă sunt

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cele câteva sute de mii de lei din portofoliul ce l-ai furat dela turc.

— Asta o spui d-ta ! — obiectă Mirmilar cu aceeaş nepăsare. Dar nimic, în scrisoarea mea, n'o dovedeşte... aşa că tăgăduiesc.

Argumentul era aşa de logic că Alexandru rămase deconcertat. Totuş, reluă :

— Să citim mai departe : „Eliza e tot cu mine. Şi, de ! costă cam scump când vrei să lansezi o fată în lumea largă !"

— Ei şi ! Ce găsiţi vinovat într'aceasta ? — sări Grigore, întrerupând, cu un gest, pe Morescu. Vroiesc, într'adevăr, să croiesc Elizei o existenţă strălucită. Are reale dispoziţiuni pentru teatru şi e în intenţia mea s'o introduc acolo. Imi trebuie, însă, bani pentru asta şi i-am cerut tatei : nimic mai natural.

Erau, şi acestea, atât de îndreptăţite, că Alexandru îşi pierdu, de astădată, complect cumpătul.

Profitând de situaţia-i avantagiată, Scorbură continuă :

— Incă ceva : mă refer la cuvintele domnului (şi arătă pe Filipache) pe care n'am avut încă cinstea să-mi fie recomandat şi care-mi spunea adineauri că aţi venit în numele familiei Stâncuş să luaţi pe Eliza şi s'o duceţi acasă.

„Dar este o inexactitate. Căci e incontestabil că familia Elizei nici nu mai există. Vă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr-1991-1933

duva Stâncuș, mamă-sa, a murit. Aurelia, soră-sa, a dispărut fără urme. Iar Tinculina, sora cealaltă, are altă grijă decât să-și bată capul cu Eliza. E prea ocupată cu îngrijirea logodnicului ei, doctorul Luciu Calomfireanu, pe care se sforțează să-l smulgă din ghiarele morții, ca să mai aibă timp și de altceva.

Filipache și Morescu se sculară buimăciți.

Într'adevăr, nu erau deloc în curent cu groaznicul accident sau, mai bine zis, atentatul criminal căruia-i căzuse victimă medicul de pe șoseaua Pantelimon.

— Domnule, — esclamă Alexandru, surescitat, — explică-te ! Ce-i cu Calomfireanu ?

Grigore, care era cu atât mai potolit cu cât dușmanii săi erau mai aprinși, se sculă și el, dându-le alene lămuririle ce cereau :

— Doctorul Calomfireanu fuse la un bolnav și, când să plece, se prăbuși dela un etaj, de pe o scară care n'avea balustradă, rănindu-se foarte grav. Profesorul doctor Juvara a fost chemat la căpătâiul lui, iar mătușă-sa, madam Andreiescu, împreună cu domnișoara Tinculina îl îngrijesc, cu atențiunea și devotamentul ce socot că vi le închipuiți. Așa cel puțin a fost acum vreo două săptămâni. Nu mai știu ce s'a întâmplat de atunci.

— Și de unde ai aflat d-ta toate astea ? — se interesă Alexandru, turburat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Când fusei în Bucureşti, mă dusei în strada Ceairului, cu intenţia de a cere văduvei Stâncuş mâna fiicei sale Eliza, — răspunse Alfons, imperturbabil şi triumfător.

Era ultima lovitură.

Alexandru căzu zdrobit într'un fotoliu.

Nu e greu de ghicit atât disperarea, cât şi haosul din mintea sa.

Filipache însă, care-şi păstrase tot sângele-rece, interveni :

— Ne abatem dela subiect, domnule de Mirmilar. Chestiunea este : vrei sau nu să ne înapoiezi pe Eliza ?

— Da' cu ce drept îmi pretindeţi aceasta ? — replică Scorbură. Ea e pe deplin liberă să...

— Pardon, dă-mi voie ! — îl întrerupse fostul inspector. Susţii că e liberă ? Dovedeşte-o ! Ad'o în faţa noastră şi să aleagă ea însăş între aceste două soluţiuni : ori rămâne cu d-ta ori se întoarce cu noi la soră-sa Tinculina.

Care nu fu mirarea lui Filipache Zăroiu că Grigore nu ezită deloc !

— Mă rog, sunt de acord, — acceptă el cu cea mai mare linişte. Poftiţi, dacă sunteţi bun, astă seară, după masă, cam pe la nouă, când veţi expune în persoană Elizei propunerile d-v. şi veţi auzi din chiar gura ei hotărîrea la care s'a oprit.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

De astădată, Filipache şi Morescu n'aveau încotro : trebuiau să se declare învinşi.

Se uitară unul la altul : cel dintâiu aiurit, al doilea disperat. Negreşit, ca Scorbură să vorbească astfel, trebuia să fi fost prea sigur încotro va înclina cumpăna, cu privire la destinul ce-şi va alege fata.

Totuş, trecutul criminal al lui Grigore Scorbură, aventura dela Ocna Sibiului şi cea dela Albeşti cu Abdul Bey... toate reveniră în mintea lui Filipache, insuflându-i bănuieli.

Işi propuse să facă o ultimă tentativă de demascare, în cazul că ticălosul ar nutri un gând ascuns : de pildă, proiectul de a fugi.

Zise dar, oarecum brutal :

— Având în vedere trecutul falsificatorului şi şantagistului Scorbură, îmi vei permite să nu prea am încredere în cuvintele domnului Alfons de Mirmilar.

Grigore se roşi ; cutoateastea, ridică din umeri, caşicum nici nu s'ar fi sinchisit de aceste cuvinte atât de insultătoare.

Filipache continuă :

— Ca să ne convingem de buna d-tale credinţă, în ce priveşte pe domnişoara Stâncuş, vei admite o modificare.

— Anume ? — tărăgăni Grigore, cu spiritul în aţintire.

— Să grăbim ora întrevederii definitive.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Pentru ce această pretenţie exagerată ? — obiectă Scorbură cu trufie.

— Ca să ne convingem că nu minţi şi că nu vrei să profiţi de răgazul până la nouă ca să fugi cu Eliza... Dacă primeşti condiţia aceasta, va însemna că ai grăit adevărul, referitor la Eliza, şi nu ne va mai rămâne, mie şi domnului Morescu, decât să ne retragem.

Scorbură îşi aplecă încet capul, în cumpănire :

Apoi, hotărît :

— Accept ! Dar pun şi eu o condiţie.

— Anume ? — întrebă Filipache, uimit de docilitatea lui Mirmilar.

— Uite : domnu' Morescu a citit adineauri copia unei scrisori a mele. Fi-va atât de bun să-mi dezvăluie, pe jurământ de onoare, dela cine deţine acea copie ?

Alexandru se sculă, şovăitor.

Işi amintea de făgăduinţa solemnă de discreţie ce-o făcuse „vizitatoarei necunoscute" care, după aceea, se descoperise a fi Jeana Trefalidi. Totdeodată însă, amintindu-şi şi de cele ce-i spusese bancherul, pricepu motivul pentru care Grigore punea condiţia aceasta, care n'avea nici în clin nici în mânecă cu afacerea în legătură cu Eliza.

Zise aşadar, cu o voce pe care se silea s'o menţie calmă :

— Imi pare că-ţi pătrund intenţia, dom-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nule Scorbură... Cuvântul ce mi l-am dat însă îmi interzice să citez numele persoanei dela care deţin scrisoarea. Nu-l voiu pomeni deci ; atâta însă te pot asigura, pe jurământ de onoare, — şi, întru aceasta, socot că-ţi depăşesc dorinţele — că persoana aceea nu e tatăl d-tale.

Alfons tresări ; îi se citise în suflet.

— Foarte bine, — zise el, — pentru moment mă mulţumesc cu atâta. E, într'adevăr, liniştitor pentru mine că nu tata e acela care te-a iniţiat. Cuvântul d-tale de cinste e, pentru mine, deocamdată, suficient.

— Jur — repetă Alexandru — că persoana dela care deţin copia scrisorii nu e tatăl d-tale.

— Mi-e deajuns, — întări Grigore. Sunt întrucâtva edificat. Rămâne de aflat cine e trădătorul, care, între noi fie vorba, a făcut un târg prost.

Şi, schimbând tonul, reluă, cu un zâmbet curtenitor, dar puţintel ironic :

— Domnule Morescu, dacă voieşti, poţi rămâne aci.

„Alfons de Mirmilar n'are de ascuns nimic din ceea ce se ascunde în bagajele sale şi, prin urmare, nici în camera sa.

„Domnul... domnul... ?

— Filipache Zăroiu !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Aaa ! Faimosul poliţist ? — esclamă Scorbură, sarcastic. Felicitările mele ! Domnule Zăroiu, sunt la dispoziţia d-tale ! Să mergem la Eliza !

CAPITOLUL 2

Nu te vreau !

Mirmilar minţise afirmând că Eliza se dusese să se plimbe singură pe plajă.

In realitate, imediat după dejun, o petrecuse până la doamna Sommery, profesoară de dans şi maiestră de balet la cazino, după care se înapoiase la Kursaal-Hôtel, unde-şi îmbrăcase pijamaua, ca să fumeze şi să citească în tihnă până la patru, când trebuia să meargă să ia pe Eliza.

E necesar, aci, să relevăm că, în ajun, se înfăţişase cu ea la Sommery, directorul cazino-ului, şi nevastă-sa, cărora le explicase ideia cu „Dansul parfumurilor".

Entuziasmaţi de propunere şi, mai mult încă, de tinereţea, graţia, drăgălăşia Elizei, precum şi de frumuseţea fină a corpului ei de statuă preţioasă şi delicată, trataseră pe loc cu Mirmilar, care le-o prezintase ca „prietenă".

Şi contractul fu încheiat pe baza următoarelor clauze :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

1) Doamna Sommery va da Elizei lecţiuni elementare de dans, de poză şi de atitudine proprii executării „Dansului parfumurilor", regulând, cu colaborarea domnului de Mirmilar, paşii şi figurile de dans ;

2) Domnul Sommery va procura rochiile de gază, florile şi toate accesoriile ;

3) Eliza va fi angajată pe tot sezonul de vară la cazino-ul din Ostenda, jucând în fiecare seară, precum şi, în plus, de două ori pe săptămână, în matineu ;

4) Eliza va fi retribuită, de spectacol, cu câte trei mii de lei, adică în total : douăzeci şi şapte de mii de lei pe săptămână ;

5)) Noua artistă va debuta Vineri 27 Iulie, adică peste şapte zile.

Şi fata şi începuse prima lecţiune, în prezenţa lui Grigore, iar în ziua intervenţiei lui Filipache şi Morescu îşi lua tocmai a doua lecţiune.

Fără 'ndoială că Alfons era prea sigur de înrâurirea ce-o exercita asupra ei şi de iubirea ce ea i-o purta ca să accepte imediata întrevedere dintre dânsa şi Alexandru.

Dar nu se înşela cumva ?

O vom vedea.

In orice caz, de'ndată ce ieşi dela Kursaal-Hôtel, se adresă cu glasul cel mai calm şi mai ferm lui Filipache, care mergea lângă dânsul :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Eliza a făcut mai întâiu o plimbare pe plajă şi, după aceea, s'a dus la cazino, aşa că o vom găsi acolo.

— Şi ce face la cazino ? — întrebă Filipache, mirat.

— Ia lecţiuni de dans.

— Aha, înţeleg : vrei s'o lansezi în teatru.

— Ba ea singură o voieşte ! — rectifică Scorbură. Eu nu fac decât să-i dau concursul.

Poliţistul încruntă sprâncenele. Şi depănă în gând :

— Imi pare că ne-a bătut. Dacă picioca aia are gărgăuni de teatru şi ticălosul ăsta îi le întreţine, măgulindu-i vanitatea, apoi niciodată nu va admite să se întoarcă acasă. E neîndoios că Alexandru se amăgeşte ; dragostea lui pentru copila asta îl orbeşte. Ea a încăput în ghiarele lui Mirmilar şi nu cred să i-o putem smulge.

Şi, tot făcând aceste reflexiuni, iată că ajunseră la cazino.

— Poftim cu mine, domnule Zăroiu ! — invită Scorbură.

Şi intrară.

Oricât de ager poliţist era, lui Filipache îi scăpase un fapt extrem de important şi grav : un fapt care dura încă dela plecarea sa din Brăila.

Nu băgase de seamă că, pe toate drumurile ce le parcursese în diferite direcţiuni cu auto-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mobilul său „Tunul", fusese necontenit urmărit de alt vehicul : o maşină de curse, joasă, lungă. subţire, de culoare cenuşie, şi cu care călătoreau doi bărbaţi.

Nu observase, la Bucureşti, când descinsese în aleia Blanc, că un om sta de pază în stradă ; deasemenea, nici pe şoseaua Ostendei, că un automobil cenuşiu fugărea „Tunul" la trei sute de metri distanţă.

Insfârşit, nu zărise, în mondena localitate balneară, doi oameni, cari, plimbându-se, chipurile, pe plajă, îl urmăriseră, pe el şi pe Morescu, dela vila Milton la Kursaal-Hôtel şi că aceiaşi oameni îl văzuseră, după aceea, cu Mirmilar la cazino.

Aceşti doi urmăritori neobosiţi şi înverşunaţi nu erau, precum o veţi fi ghicit cu toţii, decât emisarii lui Abdul Bey, cei doi fraţi gemeni : albanezii Selim şi Caraul.

Cu ghetrele lor, salopeta ajustată pe talie, şapca cu cozorocul tivit cu metal, aveau aerul unor şofeuri de casă mare, cari se plimbă pe malul mării.

Socotiră că e de prisos să intre în cazino.

— Să aşteptăm să iasă ei ! — fu de părere Selim.

— Nici vorbă, — aprobă Caraul. Cred că am dat de urma mititichii. Filipache a găsit pe Mirmilar... căci, fără îndoială, tânărul care a ieşit cu el din Kursaal-Hôtel e Mirmilar.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Fără discuţie ! — parafă Selim. Ismail ni l-a descris îndeajuns, aşa că n'a fost greu să-l recunoaştem numaidecât.

— Şi Eliza e, desigur, cu el... Se află, deci, fie la hotel, fie la cazino. Să ne împărţim munca : eu urmăresc pe Mirmilar şi Eliza, iar tu pe Filipache şi Morescu.

— De acord ! — iscăli Selim. Dar dacă descoperim că Eliza e cu Mirmilar şi vedem, apoi, că Filipache şi Morescu pleacă din Ostenda, fără să ia cu ei fata, rămân cu tine.

— Negreşit ! — încuviinţă Caraul. Noi nu i-am urmărit pe cei doi decât fiindcă trebuiau, fatalmente, să ne conducă la Mirmilar. De azi, ei nu mai prezintă, pentru noi, nici cel mai mic interes.

— Numai să nu ia pe Eliza.

— Fireşte !

— Să ne înţelegem, acum, asupra punctelor unde ne-am putea întâlni mai des, la caz că ne despărţim...

Şi, fără să piardă din vedere uşa monumentală a cazino-ului, cei doi spioni continuară să vorbească, dar cu vocea coborîtă.

După ce-şi ticluiră cu amănunţime operaţia, rămaseră în aşteptare.

Dar nu mult...

Nu se încheiară nici douăzeci de minute şi văzură pe Mirmilar şi Filipache ieşind dela cazino.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nu erau însă singuri.

Intre ei mergea o fată blondă, tânără, care părea emoționată și chiar enervată.

Grigore Scorbură radia, pe când Filipache, cu sprâncenele încruntate, părea foarte rău dispus.

Cei doi spioni urmăriră grupul până la Kursaal-Hôtel, unde Zăroiu, Eliza și Mirmilar intrară imediat.

— Fetița n'are aerul de a fi mulțumită, — constată Selim.

— Ce zici tu : pleacă ea cu Morescu și Filipache sau rămâne cu Mirmilar ?

— Aflăm noi imediat. Dacă rumânii cei doi ies singuri, e semn că Eliza nu vrea să-și părăsească pe argentineanul ei.

— Și, în acest caz, nu ne mai ocupăm de Morescu și Filipache și nu mai e nevoie să ne despărțim. Rămâi cu mine și luăm măsurile cuvenite ca să răpim fata.

— Intocmai ! — făcu Selim.

Și cei doi spioni se instalară pe terasa uneí cafenele, de unde vedeau perfect ușa dela Kursaal-Hôtel. Să adăogăm că automobilul lor cenușiu era la doi pași, într'un garaj, gata să fie pus în mișcare.

Intre acestea, în hotel, Filipache, Eliza și Scorbură se urcaseră în ascensor, care-i depuse pe platforma etajului al doilea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cu pas repejior, toţi trei străbătură coridorul şi, la uşa cu numărul 28, Grigore deschizând, intrară, cu Eliza în frunte, în camera în care aştepta Alexandru. Acesta se sculase brusc, foarte palid.

După ce închise cu grăbire uşa, Scorbură se îndreptă sprinten spre Eliza, care se oprise, tremurând, la câţiva paşi de Alexandru.

Şi, în mijlocul înfiorării generale, rosti cu accent grav, adresându-se tânărului :

— Domnule Morescu, adineauri, am comunicat Elizei, în câteva cuvinte, în faţa domnului Zăroiu, că ai venit s'o întrebi dacă e gata să se înapoieze acasă, la Bucureşti, şi să reînceapă vechea viaţă, laolaltă cu sora sa Tinculina. Domnul Zăroiu e martor că Eliza deşi la început cam perplexă, a răspuns categoric : Nu !

— Exact ! — declară Filipache. Dar domnul Morescu are, cred, alte lucruri de spus domnişoarei Eliza.

— Aşa este ! — întări Alexandru, biruindu-şi, cu o sforţare, emoţia.

— Ei bine, vorbeşte, domnule ! — îndemnă Scorbură cu vioiciune. Uite domnişoara Eliza! Te ascultă.

Stranie scenă !

Cele patru personagii ale ei formau, în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

locurile unde se înfipseseră în mijlocul camerei, patru colțuri ale unui pătrat.

Filipache și Scorbură stăteau față 'n față și tot astfel și Eliza cu Alexandru.

Fostul inspector era îngândurat și rece, Mirmilar liniștit și grav, Eliza galbenă și zguduită, Alexandru pradă unei agitații intense.

Cum el înaintă cu un pas spre copila din cartierul Pantelimonului, ea își plecă ochii și o ușoară înfrigurare îi scutură umerii.

Cu vocc solemnă, vibrând de tristețe și dragoste, Alexandru începu :

— Domnișoară Stâncuș, în înștiințarea ce ți-o făcu domnul (și arătă pe Scorbură) că am venit doar să te întreb dacă ești gata să te înapoiezi la sora d-tale, nu ți-a spus decât ceeace ce credea d-sa... Dar nu e numai atât... Elizo, ascultă-mă ! Te iubesc ! O știi prea bine.

— Nu-i adevărat ! — i-o reteză scurt Eliza, ridicând, sfidătoare, capul. O iubești pe Aurelia !

— Așa am crezut și eu, — mărturisi Alexandru. Dar chiar și tu știi că, după ce te-am văzut pe tine. mi-am dat seamă că n'o iubesc pe ea. ci pe tine, cu o simțire adâncă, de neînfrânt. Nici nu mă gândesc. Elizo, că și tu mă iubești, dar venii numai să-ți fac o propunere onestă, leală : sunt bogat și liber, am o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

avere de câteva milioane şi te iubesc. Vrei să fii soţia mea ? Dacă da, în mai puţin de o lună eşti doamna Morescu.

La această propunere neaşteptată, Mirmilar se înfricoşă. Câteva milioane ! Doamna Morescu ! Ispite destul de puternice ca să seducă dactilografa tot atâta, cel puţin, cât şi mirajul teatrului.

Dar frica-i fu de scurtă durată, deoarece Eliza îşi aţinti spre el ochii-i albaştri şi, cu glas hotărît, răspunse :

— Refuz, domnule, căci iubesc pe Alfons de Mirmilar şi voiu fi soţia lui. E drept, nu-i bogat ca d-ta, dar voiu câştiga eu bani.

Cu orgoliu naiv, adăogă :

— Sunt chiar angajată la cazino, ca să dansez. cu trei mii de lei pe seară...

Şi, într'o mişcare spontană, biata copilă, târîtă de amoru-i propriu, prinse mâna lui Scorbură.

O furie cruntă cuprinse pe Alexandru, în tresărirea unei gelozii năprasnice.

Cu voce disprefuitoare, vibrând de indignare şi mândrie, esclamă :

— Nenorocito ! Dar ştii tu cine-i omul pe care crezi că-l iubeşti şi te duce la pieire ? Nu-l cheamă Alfons de Mirmilar şi nici pic de sânge nobil nu curge în vinele sale. Ii zice Grigore Scorbură şi a fost condamnat, în lipsă, în Argentina, pentru şantaj

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1907-1913

şi falsuri, la câţiva ani de puşcărie... Te-a înşelat. Te-a încântat să pleci din Bucureşti spre marea disperare a mamei tale şi a Tinculinei, ca să te vândă lui Abdul Bey... Şi acum, te asvârlă în teatru ca să te corupă, să facă din tine o cocotă şi să trăiască din banii ce ţi se vor plăti pentru dezonoarea ta... Te-a....

— Destul, domnule ! — strigă Mirmilar, galben de turbare. Destul ! Sunt aci la mine în casă. Ieşi !

Şi, cu destul sânge-rece ca să joace comedia necesară :

— Sunt calomnii odioase, cu cari tinzi să mă mânjeşti, ca să te răzbuni de insuccesul d-tale. Te poftesc să ieşi pe dată !

Îşi înalţă bustul, întinzând mâna dreaptă spre uşă, iar cu braţul stâng strângând la piept pe Eliza, care se rezema de el, ca în căutarea unui adăpost.

Alexandru însă ripostă :

— O, să nu fi dat tatălui d-tale cuvântul meu de onoare că nu te voiu denunţa, ai dormi la închisoare astă seară. Dar, fiindcă acest cuvânt se interpune între d-ta şi justiţia oficială, voiu fi eu acela care să te pedepsesc pentru mârşăvia d-tale, rămânând la Ostenda, unde te voiu pândi într'un local public, spre a te pălmui, spunându-ţi pe numele adevărat. Şi va trebui să te baţi în duel cu mine, chiar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

numai ca să joci, pentru galerie, rolu-ţi de om de lume... Şi te voiu ucide !

Şi, rostind ultimul cuvânt, care făcu pe Grigore să pălească, se dete înapoi cu un pas.

Calmat ca prin minune, se înclină înaintea Elizei, pe care scena aceasta o transpusese într'o stare de semi nebunie.

— Domnişoară, — adăogă, — după ce voiu fi ucis pe omul acesta, îţi voiu da dovezile infamiei sale şi va fi încă timp să te salvezi, refugiindu-te la sora d-tale Tinculina, care suferă şi te doreşte. Şi nu uita că numele, averea şi inima mea îţi stau la dispoziţie, ca să te facă să uiţi zilele ce le trăişi.

Intorcându-se apoi către Filipache, îi zise, cu glas de suverană demnitate :

— Haidem ! Nu mai avem ce căuta aci !

Şi, cu pas egal, cei doi prieteni se îndreptară spre uşă.

Dar, înainte de a ieşi, se mai întoarseră odată. Şi văzură pe Eliza sărind, dintr'un avânt, de gâtul lui Scorbură.

O mai auziră strigând cu pasiune, printre sughiţuri de plâns :

— Nu-l cred, Alfons ! Te iubesc... te iubesc!

Biruindu-şi durerea, Alexandru prevesti, rece, tăios, ca augur sinistru :

— Plec, Grigore Scorbură, dar să nu crezi că-mi vei scăpa. Te voiu supraveghia zi şi noapte. Nu-ţi voiu îngădui să părăseşti

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1881-1932

Ostenda până nu te voiu fi pedepsit. Mă instalez în acelaş hotel cu d-ta şi te pălmuiesc în public chiar azi sau mâine. Şi va trebui ori să te baţi cu mine, ori să fugi, fără Eliza. Căci dacă vei voi, după provocarea mea, să pleci cu ea, fără să te baţi, te voiu urmări şi te voiu pălmui din nou, în alt oraş. N'o să mă dezlipesc de paşii d-tale. Nu uita, deasemeni, că dacă mă vei asasina, ca să scapi de mine, domnul Filipache Zăroiu, care-mi va fi tovarăş nedespărţit, nu va ezita să te aresteze imediat şi să te predea justiţiei. Am promis tatălui d-tale să nu te denunţăm pentru crimele din trecut, dar cuvântul nostru nu ne obligă să acoperim şi o nouă crimă... Ştii, de-acu', ce te aşteaptă. La revedere !

Şi ieşi, urmat de fostul inspector de Siguranţă.

Zece minute după aceea, se instalau în camera numărul 29, cu două paturi, peste drum de cea cu numărul 28, pe care o ocupa Alfons de Mirmilar. Un servitor da fuga să le aducă valizele dela vila Milton şi să transmită lui Mitică ordinul de a transporta automobilul la garajul din Kursaal-Hôtel şi să-l ţie în permanenţă gata de plecare.

Scorbură, pentru moment triumfător, era prizonierul lui Morescu, care, în disperarea sa, era de o hotărîre dârză, fără cruţare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 3

Mama sau fiica ?

Să lăsăm, pentru moment, pe Alexandru pradă deznădejdii sale și pe Mirmilar să se bucure de triumful său. Vom vedea curând ce se va mai întâmpla cu dânșii.

Până atunci însă, să ne întoarcem la Adrian Nicolau, pe care dragostea ce-o purta Jeanei Trefalidi era menită să-l introducă, mai târziu, în viața Aureliei, Tinculinei și Elizei.

Ne vom întâlni iar cu Aurelia și Tinculina și chiar cu taica Zaharia, înainte de a revent la Eliza dansatoarea.

Ne amintim că Nicolau încredințase pe fetița Valeria, copilul găsit și salvat, Asistenței publice, în anumite condițiuni speciale.

Ne amintim, iarăș, că declarațiile fratelui Tudorei erau de natură să-l facă să creadă că Valeria e fructul unei legături vinovate a Jeanei.

Cum dar avea să se rezolve situația sa față de domnișoara Trefalidi ?

El era decis să rupă logodna.

O călătorie, o boală, un fapt oarecare ar fi deajuns ca să servească de pretext pentru năruirea proiectului de căsătorie și, totdeo-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dată, să ferească şi onoarea Jeanei de întinare.

Dar fatalitatea, care, de o bucată de timp, abătuse complect mersul evenimentelor, făcu ca o scrisoare a lui Trefalidi să modifice, la rându-i, hotărîrile lui Adrian.

Scrisoarea aceasta, foarte firească dealtminteri, sosind ca răspuns la ultima expediată de Nicolau, era concepută în termenii de mai jos :

Dragă Adriane (sper să-ţi pot spune în curând „dragul meu fiu"), soţia şi fiica mea se întorc mâine, după un popas la moşia noastră Păieni, şi vor rămâne douăzeci şi patru de ore în locuinţa din strada Mântuleasa.

Vino, deci, să iei cu noi dejunul, poimâine, când vom avea tot timpul să discutăm despre subiectul care te interesează atâta ; deocamdată, lasă-mă să-ţi exprim bucuria ce simt, acordând consimţimântul meu oficial căsătoriei tale.

Imi dau încă şi acum prea bine seamă de fericirea relativă a celor logodiţi ca să le mai amân o fericire desăvârşită.

După părerea mea, intervalul ce se scurge între logodna oficială şi cununie e prea suficient dacă durează trei săptămâni ; îţi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

satisfac dar dorinţa, fixând data nunţii pentru primele zile ale lunii August.

Începând de azi, mă consider tatăl tău afectuos.

Pericle Trefalidi

La citirea acestei scrisori, Adrian rămase buimăcit.

— Să dau urmare acestei invitaţiuni ?

Să meargă să ia masa cu logodnică-sa ?

Iată câteva întrebări ce-i se prezintau tânărului şi la cari nu îndrăznea să răspundă cu toată sinceritatea firii sale.

Căci, oricât, de câteva zile, totul conspira în a-l face să renunţe la căsătoria năzuită şi o dramă tenebroasă venea să-l zdruncine şi să-i chinuie inima, o îndoială subită îl năvăli în faţa scrisorii lui Trefalidi, umplându-l de noi torturi.

Dacă Jeana, cumva, nu era decât victima unei uneltiri infernale, iar copilul pe care-l văzuse şi culesese nu era, la urma urmelor, decât al uneia din servitoarele familiei ?

Şi-şi zicea :

— Eu n'am dreptul să zdrobesc viaţa Jeanei până nu sunt sigur că cele ce mi-a spus vagabondul acela sunt reale, absolut reale.

„Datoria mea e să caut adevărul.

„Săvârşesc o faptă bună crescând fetiţa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr/1915-1932

aceea, dar nu vreau s'o rup cu Jeana până nu sunt convins că e vinovată.

Şi o adevărată luptă se încinse în conştiinţa sa, din care ieşi mai întărit, mai calm şi gata să suporte evenimentele, oricari ar fi.

Ca primă consecinţă, alungă din mintea-i gândurile ce-l munceau şi nelinişteau şi răspunse la invitaţia bancherului.

Dar, vai, cum se mai înfioră când trecu de grilajul micului parc al casei din strada Mântuleasa : casă pe care doamna Trefalidi cu fiică-sa o preferau apartamentului lor din piaţa Sf. Gheorghe şi unde întreţineau un număr egal de slugi caşi la primul domiciliu, ca să poată fi servite fără strâmtorare şi în orice timp !

Cum îi mai bătea inima, când răsună soneria dela uşă şi auzi paşii precipitaţi ai feciorului din anticameră !

O secundă, mâinile-i tremurară. Clipele însă se succedau repede şi n'avu răgaz să se lase pradă simţirilor ce-l pândeau.

Intinse bastonul şi pălăria servitorului, aruncă o privire repede în oglinda care-i răsfrângea bustul şi-şi netezi, cu o mişcare fugarnică, părul, în obişnuitul gest al precizării cărării, ce nu-i decât un reflex nervos. Şi nu se putu împiedica să nu constate fierberea ce-l năbuşea : obrazu-i era de o paloare extremă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

O uşă se deschise şi apăru Trefalidi, care, văzându-l străbătând grădina, îi ieşea, acum, întru întâmpinare.

— Bună-ziua, Adriane ! Ce se mai aude ?

Oarecare îngrijorare era întipărită pe figura lui. Cu energia însă ce-l caracteriza, se sforţă să fie jovial şi reuşi în curând să-şi alcătuiască o fizionomie prevenitoare, amabilă.

— Bună-ziua, domnule Trefalidi, — răspunse Nicolau.

— Ia te uită : „domnule" !? Da' ce-i tonul ăsta ceremonios ? Ce Dumnezeu ! Doar o să-ţi fiu în curând tată-socru ! Şi iată : te şi sărut, în cinstea acestui eveniment...

Şi bancherul, atrăgând la piept pe viitoru-i ginere, îl înlănţui în braţe, sărutându-l cu efuziune.

Căldura şi această expansiune de sentiment părură să dezgheţe puţin pe Adrian.

Dealtminteri, Trefalidi era întotdeauna comunicativ şi o parte din buna-i dispoziţie aparentă se transmitea ca dela sine şi celor din jurul său.

El o luă înaintea lui Adrian, îndreptându-se spre salon.

Doamna Coca Trefalidi răspunse cu un surâs la salutul respectuos al tânărului şi-i oferi mâna ; în acelaş timp, Jeana se apropia de el enigmatică şi gravă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1995-1937

— Bună-ziua, domnișoară, — murmură el.

— Eh, copii, ia mai slăbiți-o cu formele astea ! — esclamă Trefalidi. Adrian, Jeano, de azi înainte aveți, din partea mea, toate drepturile.

— Oho ! — voi să se arate nedumerită mama, clătinând capul.

— Negreșit, negreșit ! — inzistă bancherul. Doar n'o să așteptați pe popa și pe oficierul stării civile să vă permită să schimbați sărutul de logodnici !

— Fără 'ndoială că nu ! — întări Adrian.

Și, cu infinită grație, sărută pe Jeana, ai cărei obraji se împurpurară, în vreme ce ochii-i ca migdala se închiseră, sub impresiunea unei voluptăți ușoare... sau spre a-și ascunde o fulgerare de ură.

— Asta conced și eu că-mi place ! — glumi Trefalidi.

Și rămase în mijlocul salonului, cu mâinile în buzunar.

Oarecare vulgaritate îi însoțea gesturile și vocea ; era însă compensată de bunătatea ce știa admirabil s'o imprime atitudinii sale.

Cum de se împăca Adrian cu mediul acesta, atât de opus celui boieresc al familiei sale, era o întreagă problemă pentru lumea alor săi. Dar, astăzi, câte deprinderi și mentalități nu s'au răsturnat !

Poate ar fi deajuns să spunem că în ochii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Jeanei sălăşluia o prea mare putere fascinantă ca să nu captive inima vlăstarului de viţă nobilă.

Dejunul fu vesel şi, în cursul lui, se vorbi destul de căsătoria proiectată.

— Uite,—rezumă Trefalidi, după ce prima foame fu potolită de câteva gustări suculente, —să recapitulăm şi să atingem punctele principale. Mă întrebaşi, dragă Adriane, dacă se poate face nunta la 8 August...

— Da, aşa este, — recunoscu tânărul.

— Intru ce mă priveşte, nu văd nicio piedică. Dar tu, Coca ?

Nevasta bancherului răspunse :

— Nici eu.

— Dar tu, Jeano ?

— O, eu ! — făcu strania fată cu un gest vag.

— Ne-am înţeles dar, — reluă Trefalidi. Ştiam eu bine că vom fi toţi de acord. Acum e numai chestiunea dacă vor fi gata cucoanele.

— O, da ! — îl asigură Jeana. Trusoul îmi va fi adus săptămâna aceasta şi rochiile, deasemeni, peste câteva zile.

Bancherul râse sonor, cu acea voioşie fraternă ce-o găseşti, adesea, la oamenii maturi.

Părea în culmea bucuriei şi-şi şi manifesta mulţumirea. Stărui :

— Şi foaia dotală ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1968-1988

— Eh, — statornici nevastă-sa, — cu câteva zile înainte de cununia civilă, luând ca punct de îndrumare ziua de 8 August, pe care am fixat-o ca dată a nunții.

— Stați ! Acu' e rândul meu : întâiu ca tată și, apoi, ca bancher. Căci de! iubirea, nu tăgăduiesc, e foarte plăcută, dar nu trăiești numai cu ea. Indrăgostiții au obiceiul de nu se prea preocupă de latura bănească, ceea ce nu le-o iau în nume de rău, dar nu e practic să te mărginești doar la dezmierdări. Acum, însă, sunt eu aci, veghez și iau asupra mea greutățile noii familii.

Și, clipind șiret din ochi, cașicum nu și-ar fi exprimat întrega gândire, bancherul adăogă :

— Eh iată : vă pregătesc o surpriză.

— O surpriză ! — se miră Adrian, încurcat și gândindu-se la Valeria.

— Da ?! Și ce anume ?—întrebă Jeana, ca aceeaș nepăsare cașicum ar fi zis : „Uite, plouă !"

Trefalidi se aplecă spre fiică-sa și murmură, în șoptire mângâioasă :

— Iți promisesem o zestre de zece milioane. Ei bine, urc țifra la cincisprezece milioane...

— O, tată, cât ești de bun ! — constată Jeana cu accent de ghiață.

— Da, copila mea...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi Trefalidi o învălui într'o căutătură înduioşătoare.

Nevastă-sa îşi înălţase gâtul, în îngâmfare, şi se legănă în fotoliu-i, în conştiinţa unei fale ce nu şi-o putea reprima.

Adrian resimţi o săgetare ciudată, ca efect al celor spuse de viitoru-i socru, şi trebui să se stăpânească spre a debita cu politeţă o frază banală de mulţumiri.

— Şi cât mai repede un moştenitor ! — îndemnă, entuziast, Trefalidi. Îi fixez şi prinţişorului o rentă.

Hotărît, bancherul spunea lucruri cari mergeau drept la ţintă ! Ce năzbâtie mai era şi asta ? Să fi bănuind el impresia ce ele făceau asupra logodnicului ?

De-acum înainte însă, dejunul continuă fără niciun alt incident.

Vinurile fine din excelenta pivniţă a financiarului risipiră restul de stânjenire ce mai plutea deasupra conmesenilor.

Inconştient, Adrian trecu la diapazonul veseliei aparente a părinţilor Jeanei. Şi nu se mai mira de răceala logodnicei, pe care n'o văzuse niciodată prea comunicativă. O iubea atâta !

Alungă ideile oribile de necinste, ruptură, furie, ce le tot concepuse de câteva zile împotriva ei. Îşi zicea, cu profundă lealitate şi desăvârşită independenţă de cugetare :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Până la data fatală voiu cunoaște adevărul, tot adevărul. Nu pot însă să distrug fericirea ce am clădit-o în familia aceasta, până n'am dovezi indiscutabile...

Era vocea rațiunii.

Se întoarseră în salonul-verandă : Jeana la brațul lui Adrian, iar domnul și doamna Trefalidi strâns înlănțuiți, ca doi soți de periferie.

Cafeaua se aduse în noul serviciu de argint aurit, pe care nevasta bancherului îl cumpărase pentru fiică-sa.

Aceasta ținuse să fie întrebuințat astăzi, ca spre a da mai multă solemnitate memorabilei zile.

Esclamațiile de mulțumire și de admirație, ce stabiliseră un concert zgomotos între glasurile acelea familiale, fură întrerupte de țâcănitul unei uși care se deschisese.

Un fecior se ivi.

Toți își întoarseră capetele spre el.

Anunță :

— Domnul Mircea Triandaf !

— A, scumpul nostru prieten ! — se bucură doamna Trefalidi.

Bancherul fu vădit plictisit.

Jeana se roși, pe când obrazul lui Adrian se decoloră de o subită paloare.

Se produse un fel de jenă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Noul sosit simţi perfect că prezenţa-i e inoportună. Totuş, înaintă, lunecând pe covorul molicios, şi statura-i înaltă, caşi capu-i, cam înclinat, izbiră violent atenţia lui Adrian, caşicum silueta aceea ar fi scormonit într'însul oarecari amintiri.

— Sunteţi în familie ! — esclamă Triandaf, silindu-se să zâmbească.

— Da, dragul meu, — răspunse categoric Trefalidi, — dar n'are aface ! Şezi... Vei fi numai atât de bun să scuzi pe fiică-mea şi ginere-meu, cari tocmai vor să meargă în seră... De ! Înţelegi şi d-ta : logodnicilor nu le prea place să fie jenaţi.

Şi, scoţându-şi din vestă ceasornicul, îl consultă cu o impoliteţă jicnitoare, după care adăogă :

— Eu mă duc la Bursă...

Jeana pricepu şi târî după ea pe Adrian.

Bancherul ieşi în acelaş moment, lăsând pe nevastă-sa singură cu Triandaf.

Ar fi trebuit să fii bine iniţiat în intrigile şi gândurile ascunse ale lumii acesteia ca să-ţi dai seamă de comedia dramatică şi misterioasă ce se jucase. în timpul mesei, în mintea lui Trefalidi, a Jeanei şi a Cocăi.

Să nu uităm că toate astea se petreceau în timpul cât Alexandru Morescu şi Filipache se aflau la Ostenda, de unde nu trimiteau bancherului nicio ştire despre rezultatele acţiunii lor... Şi să urmăm pe Adrian...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 4

Dibuire în beznă

Ce se petrecu în sera cu atmosfera atât de delicios parfumată din casa din strada Mântuleasa, în timpul celor două ceasuri lungi cât dură întreţinerea logodnicilor ?

Adrian uită de Mircea Triandaf, de taina surprinsă pe cheiul Dâmboviţei, de copiliţă, de hotărîrile la cari se oprise, lăsându-se în voia glasului fermecător al Jeanei, privirilor ei voluptoase. ispitirii în care-l învăluiau gesturile, întreaga ei făptură, atât de stranie, atât de enigmatică şi, totdeodată, atât de senzuală.

Cei doi logodnici schimbară, sub frunzele late ale palmierilor protectori, primele lor sărutări de dragoste. De dragoste ?... Da, din partea tânărului boerinaş ! Dar din partea fetei ?...

Teroarea surdă şi neliniştită care străjuia în fundul ochilor lui dispăru o clipă şi el avu perfecta iluzie că a găsit inima-soră, cu care să poată întreprinde, fără teamă, călătoria vieţii.

Zilele ce urmară fură cele mai dureroase din existenţa sa.

De cum se înapoiă acasă, fu iar prins în vârtejul gândurilor rele şi al fricei ca nu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cumva Jeana să-şi bată joc de el în mod perfid.

Timpul se scurgea.

Minunăţiile ce compuneau darurile de nuntă ale Jeanei se îngrămădeau în salonul din strada Mântuleasa.

Relevau o generozitate princiară şi nu vedeai pretutindeni decât văsării de aur şi argint, bisactele, flori...

Afară de aceasta, fiica bancherului gusta şi satisfacţia de a fi tratată, în acest moment, ca moştenitoarea cea mai bogată din ţară.

Pedealtăparte, orgoliul de a intra în curând, prin alianţa cu Adrian, în clasa a cărei boerie se mândrea cu un străvechiu blazon şi a purta un nume ce-şi trăgea obârşia dela spătarul Niculăiţă aureola cu o strălucire deosebită splendorile hărăzite de o avere fabuloasă, şi viitoarea doamnă Nicolau părea să examineze, cu un sentiment de vanitate extrem de viu, argintăria, bijuteriile, rufăria sa, precum şi noile trăsuri ce-i se destinaseră.

Noi însă ştim ce făcuse ea pentru Alexandru Morescu şi suntem în drept să ne întrebăm ce scop urmărea această bizară fată...

Chestiunea locuinţei viitoarei perechi se rezolvă astfel :

Soţii Trefalidi vor ceda însurăţeilor imobilul din strada Mântuleasa şi, în timpul celor câteva luni cât avea să dureze voiajul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr 1901-1932

de nuntă, nevasta bancherului își va muta, de acolo, mobilele ei speciale, aranjând casa fiicei sale. Așa cel puțin proiecta dânsa...

Părinții nu vor mai ocupa alt apartament decât cel din piața Sf. Gheorghe, iar moșia ce o stăpâneau în apropierea mânăstirii Zamfira avea să le servească, pentru intervale scurte, ca loc de vilegiatură.

Să adăogăm, la aceste evenimente, seratele, ceaiurile, invitațiunile la diferite recepții sau serbări, la cari Adrian trebuia să asiste cu logodnică-sa, și ne vom da seamă de impulsul ce-l împingea, fără chip de stăvilire, spre căsătorie, ca pe o pantă alunecoasă.

Intre acestea, Frusina, credincioasa-i servitoare, se înapoiă dela Niculăieștii-de-Jos.

Ea povesti stăpânului său tot felul de noutăți proaspete de prin ținut, cari îi stârniră interesul, readucând în mintea-i o sumă de lucruri cu totul deosebite de cele ce-l preocupau în București.

Iar la urmă, nu se mai putu reține și de pe buze îi ieși un nume pe care, par'că, n'ar fi voit să-l pronunțe :

— Dar Valeria ?

— O, în privința asta, — esclamă servitoarea, — puteți fi pe deplin liniștit ! E cât se poate de bine. Câtă bucurie pe Măriuca și Sanda când le-am adus-o ! E drăgălașă ca un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

înger şi toată lumea vă binecuvântează de fapta bună ce săvârşiraţi.

Şi Adrian mai ascultă cu evlavie miile de mici amănunte ce ea îi istorisea fără 'ncetare şi masca rece a obrazului său se distrăma, în furnicarea mistică de care clocotea sângele-i de oltean tradiţionalist şi apărător al datinelor.

O, cât îl încălzeau înseilările ei patriarhale ! Şi, totuş, trezeau într'însul o tristeţe amară.

Ii era oare scris să ducă pe Jeana la Niculăieştii-de-Jos, unde, tot obişnuind-o cu Valeria, să-i spuie, într'o bună zi :

— E copila ta !

Nu ! nu ! Era o nebunie ! Era ridicol, imposibil, de necrezut. Nu se putea ca fetiţa pe care o trimisese la moşie să fie a Jeanei !

Dar unde să găsească mijloacele cari să-l asigure ?

La plecarea Frusinei, căzu pradă unei crize de disperare, în decursul căreia luă hotărîrea de a lumina cu orice preţ misterul ce-l învăluia, dându-şi perfect seamă că viaţa-i era insuportabilă cu îndoiala aceasta pe suflet asupra castităţii logodnicei sale.

Printre prietenii săi, avea pe unul : Teofil Crişan, pictor de rasă, de un talent ce depăşea proporţiile comune şi de o inteligenţă extraordinară.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Adrian legase cu el o amiciție strânsă și avea într'însul o încredere nemărginită.

— Trebuie să mă duc la Teofil, să-i povestesc totul, — conchise el, — să-i cer sfatul și să-l rog să facă o anchetă pe care mi-e cu neputință s'o iau asupră-mi.

Și, luând hotărîrea aceasta, ceda oboselii sale morale, trebuinții invincibile ce o ai, în unele împrejurări grave, de a te spovedi cuiva și de a chema într'ajutor un suflet și o minte prietene.

Își luă, deci. bastonul și mânușile, își puse în cap o pălărie ce rămăsese, cândva, agățată în cuierul din anticameră și ieși în oraș.

Se urcă în primul taximetru ce-l întâlni în cale și strigă șofeurului :

— Ia-o spre Sfinții Voevozi !

Era șase seara când suna la ușa atelierului luxos pe care prietenul său și-l amenajase în curtea unei măreție clădiri, nu prea departe de ministerul de industrie.

Din întâmplare. Teofil. care, de regulă, la ora aceasta, era la Capșa, în cerc de artiști și literați, se afla încă acasă.

După o așteptare de câteva minute în antreu, Nicolau fu introdus în biroul vecin cu atelierul.

Cei doi amici își strânseră afectuos mâna. Apoi, nu dispăru bine servitoarea care des-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

chisese mosafirului şi Teofil esclamă, cu sinceră emoţiune :

— Da' ce-i cu tine, Adriene dragă ? Ia te uită numai la figura ta Par'că ai fi scos din pământ. Ce s'a întâmplat ?

Nicolau înalţă braţele cu disperare şi se trânti într'un fotoliu.

Teofil se cam speriă. Dar ţinu să facă pe glumeţul, deşi, în fond, era destul de neliniştit.

— Nu prea ai o mutră de om care se va însura peste câteva zile. Haide, vorbeşte ! Ce e ? Ce te frământă ?

Adrian se ridică puţin din spate şi, aplecându-se înainte şi, privind ţintă pe Crişan, cu nişte ochi rătăciţi şi arzând ca'n friguri, ce trădau starea-i sufletească, suspină :

— Uite !

Rămase cu mâna dreaptă în văzduh şi un oftat năbuşit îi umflă pieptul sugrumat.

— Haide ! — îl îndemnă pictorul cu o mişcare de nerăbdare.

Şi, atunci, Nicolau relată, fără 'ntrerupere, povestea copilului găsit, repetând, cuvânt cu cuvânt, convorbirea cu fratele Tudorei şi cea cu Melic ; nu omise niciun gest, nicio replică, nicio vorbă, din sombra tragedie, şi fu aşa de prolix, că, în momentul când încheiă, gâfâind, Teofil ştia totatâta cât şi el.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1938

— Ei, și acu' ce vrei ? — îl întrebă pictorul, nedumerit.

— Vreau să te rog să te interesezi, în astea câteva zile câte ne despart de cununie, al cui e copilul pe care l-am scăpat.

— Drace, cam albastru !

— Da, știu, e greu : investigațiunile mele n'au dat roade... cercetările mele sunt zadarnice...

Dar, sub o ideie subită, Adrian adăogă repede :

— Stai ! Am numele și adresa exactă a fratelui Tudorei. Il cheamă Dinu Bârlanu și șade pe fundătura Lânăriei, împreună cu o femee, cu care nu e însă cununat și care ține o mică băcănie, unde vinde și diferite mărunțișuri. Ca nume, negustoreasa asta are unul foarte curios. Nu-i se zice altfel decât Frișca.

— Bun...

Teofil luă de pe masă un carnet și un creion și însemnă toate informațiunile ce-i le dăduse Nicolau.

— Și ? — mai întrebă.

— Tudora trăiește și ea cu un tip, pe care-l cheamă Arhip, dar ea îi zice Bujor. nu-mi închipui dece. Individul are o gheretă de zarzavaturi în vecinătatea parcului Carol și Tudora își petrece cu el tot timpul liber. Ca slugi, în strada Mântuleasa, mai sunt :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bucătăreasa, care-şi împărtăşeşte aşternutul, inima şi banii cu feciorul. N'am date speciale asupra şofeurului ; atâta numai că are odaie la mansardă.

— Ce de lume !

— Da, şi înţelegi : unul din ei trebuie să ştie ceva care să ne ducă pe făgaşul adevărului.

Crişan părea îngrijat.

Încruntase sprâncenele. şi Adrian pricepea prea bine că-l pune într'o situaţie foarte penibilă.

Pictorul însă îl asigură categoric :

— Poţi fi perfect liniştit ; mă ocup eu de chestiune.

— Îţi mulţumesc ! — esclamă Nicolau, în transport de recunoştinţă.

— Dar stai : încă ceva ! — reluă pictorul, oprind gestul cu care prietenul se grăbea să-i întindă mâinile. Sunt dispus să-ţi fac serviciul cerut, dar n'aş vrea să fie doar aşa, de florile mărului...

— Ce vrei să zici cu asta ?

— Ce consecinţi eşti hotărît să tragi după ancheta mea ?

Adrian nu se pierdu în reticenţe, ci fu limpede :

— Dacă obţii dovada sigură, indiscutabilă, că fetiţa găsită este a Jeanei, desfac logodna şi dispar...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Dar dacă nu descopăr nimic ?

— Indoielile mele nu sunt suficiente ca să zdrobesc viaţa Jeanei, târîndu-i familia în noroiu.

— M'am dumirit, — accentuă Teofil, înţepenindu-şi iar în orbită monoclul ce-l scosese ca să-l şteargă cu batista.

Şi, după o clipă de tăcere :

— Aşadar, dacă viu cu înştiinţarea aceasta : copilul e al Jeanei, vei avea curajul moral şi fizic de a o rupe ?

— Da.

— Nu vei şovăi ?

— Nu.

— Eşti sigur de tine ?

— Absolut.

— Notează bine că, dacă, totuş, se face nunta, voiu avea un rol de acuzator, care mă va înstrăina pe veci de tine... şi n'aş vrea-o, pentru nimic în lume... M'ar durea să ne certăm.

— Fii liniştit, Teofile ! Iţi jur că nu voiu ezita un moment dela ceea ce-mi impune datoria şi că nimic nu va atinge prietenia noastră !

— In cazul acesta, sunt al tău !

Şi pictorul întinse lui Adrian mâinile, pe cari acesta le strânse cu efuziune ; vocea-i tremura prea tare ca să poată rosti o vorbă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar strângerea aceasta înlocuia, pentru amândoi, jurământul cel mai solemn.

Și Nicolau plecă, fără să mai deschidă o singură dată gura.

CAPITOLUL 5

Epilog sfâșietor

Să ne înapoiăm cu câteva zile, la acea fioroasă dimineață de Iulie, când se desfășurase, la vila celor „Trei-Salcâmi", teribila dramă ai cărei tragici autori fuseseră Trefalidi, Miradora Zimoianu și frumosul Eugen Conițiu.

Ștefan, șofeurul Miradorei, se înapoiase în ajun la București, la domiciliul stăpânului: strada Știrbei-Vodă, rămânând ca a doua zi să meargă să ia pe cucoana și pe Eugen.

Cum asfinți, deci, soarele, îmbarcă în mașină pe Zamfir, servitorul de încredere al Miradorei, și o porni, prin Dealul Spirei, pe linia Comana.

Noaptea se pogorîse detot când cele două slugi ajunseră la grilajul conacului.

— Zamfire, — zise Ștefan, — uite ici cheia dela poartă, ce mi-o dădu cucoana, du-te de deschide și urcă-te sus, pe pridvor, și sună. Ia și un felinar cu tine, ca să ai lumină.

Feciorul luă cheia și felinarul, deschise

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

poarta, străbătu grădina şi sui treptele peronului.

Pe când însă, cu ajutorul razelor luminoase, pe cari le plimba pe cele două canaturi, căuta butonul dela sonerie, care nu-i fu mirarea, observând uşa întredeschisă !

— Eh, ia te uită ! — bodogăni el. Ce-o mai fi şi ata ?

Şi stete de ascultă.

Niciun sgomot...

Deasemenea, nicio lumină...

Deodată, tresări violent : îi se păruse că aude gemete şi horcăieli.

— Da-da, urechea nu mă înşală, — îngână el.

Intră repede şi, în holl-ul întunecos, îşi dete seamă că horcăielile veneau din salonul cel mare.

Şi, deodată, acelor horcăieli le urmă un râs... dar un râs îngrozitor, sinistru, în icnituri.

Fără să mai stea mult pe gânduri, proiectând înainte ţâşnirea felinarului, deschise brusc uşa salonului.

Se opri în prag, cu părul măciucă, împietrit de oribilul spectacol ce-i se prezintă.

In dâra largă de lumină a fanarului, văzu, întins pe covor, corpul lui Coniţiu, cu fruntea găurită şi faţa mânjită de sânge închegat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iar ceva mai departe, de jumătate culcată pe covor și rezemându-se, cu umerii, de un fotoliu, doamna Zimoianu, rotind mâinile-i însângerate pe dinaintea figurii ei livide, cu ochii măriți peste măsură, gemea, sughița și râdea...

Pe covor, nu departe de mâna lui Eugen, sclipea țeava unui revolver.

Zamfir rămase înlemnit o lungă bucată de vreme.

Apoi, când își reveni, puse felinarul jos, proptindu-l de piciorul unei mobile, și se înapoiă în goană la automobil.

— Ștefane! — strigă el, înfricoșat.

— Ei, ce-i? Ce răcnești așa? — îl bruftui șofeurul, care nu se coborîse de pe capră.

— Un accident îngrozitor!... Vino repede cu mașina!

— Pune motorul în mișcare! — ceru Ștefan, speriat la rându-i.

Zamfir deschise poarta larg, după care răsuci cu febrilitate manivela.

Descriind o curbă îndrăzneață, automobilul se afundă în grădină.

— Trage la scară! — zbieră Zamfir.

Apoi, după ce încuiă poarta, alergă și el după trăsură.

Și cei doi oameni intrară împreună în salon.

— Sfinte Dumnezeule! — esclamă Ștefan,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la vederea lui Coniţiu şi a Miradorei. Da' ce s'o fi întâmplat ?

— Să nu ne zăpăcim, nene ! — sfătui Zamfir.

Şi făcură împreună constatările ce le impunea situaţia.

Eugen murise de câteva ceasuri ; corpu-i era ţeapăn şi rece.

In ce priveşte pe Miradora, care fusese lovită în spate în două locuri, trăia, întrucât gloanţele nu atinseseră niciun organ esenţial. Probabil că, după ce rămăsese un timp leşinată, îşi va fi recăpătat cunoştinţa. Delira însă, ca o nebună.

— Nu mai încape îndoială, — conchise Zamfir, după ce-şi terminară examinarea. S'or fi sfădit. El a ameninţat-o. Ea a voit să fugă. El a tras două gloanţe asupra ei şi, crezând c'a omorît-o, s'a sinucis.

— Aşa este, nici nu se poate să fie altfel, căci...

— Trebuie s'o ducem acasă şi să înştiinţăm imediat pe boieru', — întrerupse Zamfir. Şi, negreşit, lacăt la gură !

— Firește ! Dar conaşu' ?

— Il lăsăm aci. E cadavru. Boieru' va porunci.

— Ai dreptate.

Işi recăpătaseră, amândoi, tot sângele-rece.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Constatară cu grijă că rănile stăpânei erau astupate de cheaguri de sânge.

Luară din sofragerie șervete, cu cari bandajară bustul doamnei Zimoianu, astfel ca rănile să nu se redeschidă, și o transportară, în acceaș stare de delir, în automobil.

— Stai tu înăuntru, ca s'o ții și să veghezi asupra ei, — instrui Ștefan pe Zamfir. Cred că n'o să întâmpinăm pe drum nicio neplăcere și n'o să ne poticnim de vreo piedică. Urâtă daraveră!

— Păi, nici nu e de mirare! — comentă Zamfir. Prea era lacom peștele ăla de Eugen ca să n'ajungă asasin.

— Nu te mișca de unde ești, că închid eu poarta!

Cinci minute mai târziu, automobilul se depărta de sinistra vilă a celor „Trei-Salcâmi".

Și, în cursul nopții, după un parcurs fără neajunsuri, se opri la grandiosul palat al Zimoienilor, din strada Știrbei-Vodă.

Ștefan avea o cheie dela gangul cel mare, pe unde, sub o boltă, treceai în curtea unde erau construite garajul și grajdurile din dos.

N'avu, deci, nevoie să scoale pe nimeni.

Lăsă mașina în mijlocul curții și se urcă în casă, pe scara de serviciu, până 'n etajul al treilea, unde erau odăile slugilor, și bătu în cea a lui Mateiu, feciorul lui Șerban, om

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bătrân, serios şi credincios, servind în familia Zimoianu de peste treizeci de ani.

Uşa se deschise numaidecât.

— Uite ! Nu te-ai culcat ? — esclamă şoferul, uimit, văzând pe Mateiu îmbrăcat.

— Nu ! Tocmai s'a întors boieru' şi aveam ordin să-l aştept.

— E aici, vasăzică ?

— Sigur ! Dar ce este ? Par'că n'ai îi în apele tale...

— Eh, ce ştii d-ta ! Du-te spune boierului că am să-i comunic ceva imediat... Afacere foarte gravă. E în joc cucoana.

— Bine ! Hai cu mine !—zise Mateiu. fără să ceară alte explicaţiuni.

Intr'adevăr, din moment ce era vorba de stăpână, găsea că afacerea nu-l priveşte, întrucât serviciul particular al lui Şerban n'avea nimic comun cu cel al Miradorei.

Mereu aprinzând becurile, pe scările şi coridoarele prin cari treceau, coborî în primul etaj al corpului principal al vastului palat.

Etajul acesta era împărţit în două : o parte cuprinzând încăperile mari, de recepţiune, iar cealaltă servind de apartament particular lui Şerban.

Mateiu străbătu cu Ştefan un salon de fumat şi o bibliotecă şi, apoi, bătu la o uşă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Cine-i acolo ? — se auzi vocea lui Zimoianu, cu un accent foarte perceptibil de surpriză.

— Conaşule, sunt eu, Mateiu...

— Da' ce este ?... Intră !

Mateiu deschise uşa şi, imediat :

— Conaşule, Ştefan vă roagă...

— Ştefan ? — întrerupse directorul societăţii „Jupiter", din ce în ce mai surprins.

Sta la câţiva paşi de pat şi tocmai fuma o ţigară.

Zări pe şofeurul neveste-si, adică a aceleia care nu-i mai era soţie decât pentru lume, şi, după expresia figurii lui, ghici că s'a întâmplat ceva grav.

— Haide, Ştefane, intră ! — îndemnă el. Du-te, Mateiu !

Ne imaginăm lesne buimăcirea lui Zimoianu, la auzul celor ce-i comunică şofeurul, aşa cum. firește, acesta se pricepu să înşire deducţiile ce-i le inspiraseră constatările de la vila celor „Trei-Salcâmi".

Dar, faţă de servitor, păstră o atitudine nepăsătoare, aşa cum se şi cuvenea.

— Iţi mulţumesc, Ştefane ! — zise. Ai procedat cu inteligenţă. Cu ajutorul lui Zamfir, aduc eu pe coniţa în camera d-sale, dând-o în îngrijirea Harrietei, până vine doctorul Borzescu, după care să te repezi imediat cu automobilul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Cred că nu-i nevoie să-ți recomand discreție. Dacă soția mea rămâne nebună, după cum e de așteptat din cele ce mi-ai povestit, o internăm în casa de sănătate a doctorului Borzescu, iar tu, împreună cu Zamfir, treceți în servicinl meu.

„Să mergem !

Și Șerban coborî în curte, cu șofeurul.

Ca la un ceas după aceea, doctorul Borzescu apărea în camera doamnei Zimoianu, care, după ce Șerban și Harriet, guvernanta, o dezbrăcaseră, iar aceasta o și spălase, pansând cu destulă abilitate cele două răni oribile, fusese culcată în pat.

Galbenă ca o moartă, sta cu ochii închiși, deși nu dormea, iar de pe buze îi se strecurau, ca niște adieri, cuvinte fără șir.

Discrețiunea Harrietei era totașa de sigură cași cea a lui Ștefan și Zamfir.

In ce privește pe doctorul Borzescu, era prieten din copilărie al lui Zimoianu.

Acesta nu-i ascunse nimic, expunându-i faptele chiar în fața guvernantei.

Medicul asculta grav, fără să spuie nimic, resfirându-și, cu degetele, cele câteva fire albe de barbă.

Când termină directorul societății „Jupiter", zise doar atât :

— Bine !

Și examină pe Miradora.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fu o cercetare lungă, care dură aproape o jumătate de oră.

Insfârșit, ridică domol capul și pronostică:

— Șerbane, va trăi. Cum se crapă de ziuă, îi extrag gloanțele. Chestiunea e: rămâne-va nebună? Iată ceva ce n'aș putea preciza. Dacă da, o instalăm într'un pavilion din casa mea de sănătate, sub privegherea domnișoarei Harriet.

Guvernanta se înclină. Era o femeie de patruzeci de ani, devotată, în zgârcenia ei, acelora cari o plăteau și neurmărind decât o țintă: să se înapoieze în Anglia, când o împlini cincizeci de ani, cu un capital de câteva sute de mii de lei, și să se mărite, acolo, cu un om tânăr, lipsit de parale și supus ca un sclav. Și, întru atingerea acestui scop, știa să fie mută când trebuia, acceptând toate compromisurile.

Doctorul continuă:

— In ce privește pe ucigaș, pe acel Eugen Conițiu, ce intenție ai cu el sau, mai bine zis, cu cadavrul lui?

— Uite ce am hotărît, — încunoștiință cu răceală Șerban. Plec chiar acum, cu Ștefan și Zamfir, la vila celor „Trei-Salcâmi", unde vom îngropa cadavrul în parc, îi vom arde hainele și vom face să dispară orice urmă a dramei. Conițiu cela era un aventurier pripășit în cercurile noastre, de obârșie ob-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

scură, iar prietenii cu cari trândăvea sunt de aceeaș esență. N'o să se preocupe nimeni de dispariția sa. O să-l creadă în călătorie, iar peste trei zile nici că se va mai gândi cineva la el.

— Foarte bine! — parafă doctorul Borzescu. Du-te dar fără grijă la vila celor „Trei-Salcâmi"... Eu rămân aci... Și sunt încântat, dragă Șerbane, că, oricum ar fi, onoarea numelui tău va fi salvată.

— Da, — zise petrolistul, impasibil, — va rămâne nepătat, oricât femeia asta a făcut totul ca să-l mânjească și oricât ar mai putea-o face...

— Fii liniștit, dragul meu! — îl asigură doctorul. Femeia asta, cum îi zici tu, e încarcerată în cetatea nebuniei, și foarte probabil pentru tot restul zilelor.

— Nebună ori nu, — decretă Șerban, cu nobilă asprime, — nădăjduim că, de'ndată ce va fi transportată de aci și internată în pavilionul de care ne-ai pomenit, nu va mai avea nicicând prilejul să iasă în lume.

— Așa am înțeles și eu! — iscăli doctorul Borzescu.

— Îți mulțumesc, scumpul meu prieten... îți mulțumesc!

Și, de astădată, Șerban era, realmente, profund emoționat.

Cinstea Zimoienilor scăpa nevătămată!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In dimineaţa ce succedă acelei nopţi, cadavrul lui Eugen Coniţiu, după ce-i se scoaseră hainele, fu inhumat în fundul parcului dela vila celor „Trei-Salcâmi", într'o groapă săpată de Ştefan şi Zamfir. Vestmintele îi se arseră în soba imensă din salon. Peria şi apa făcură să dispară, de pe covor, petele de sânge... Şi lugubrul conac fu închis... Când se va redeschide ? Dumnezeu o ştie !

A doua zi, Şerban pleca, cu automobilul, la Tekirghiol, unde trebuia să vie şi Aurelia, care avea să ia trenul de seară.

La rubrica carnetului monden, ziarul **L'Indépendance Roumaine** publica notiţa următoare :

Doamna Miradora Zimoianu a fost victima unui accident de automobil, care a adus-o pe pragul nebuniei. Ca urmare, a fost internată într'un pavilion al celebrei case de sănătate a doctorului Borzescu, unde se va bucura de îngrijirile preţioase ale distinsului medic.

E o adevărată pierdere pentru elita bucureşteană, unde doamna Miradora, cum îi se zicea în galantă răsfăţare, nu număra de cât amici şi admiratori. Cu toată gravitatea cazului, să sperăm însă că pierderea aceasta nu va fi definitivă şi că doamna Zimoianu, vindecată graţie sforţărilor savantului doc-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1968

tor Borzescu, își va relua, în curând, locul în înalta societate.

Trefalidi citi, și el, aceste rânduri în biroul său din piața Sf. Gheorghe.

Păli puțin și-și plecă, încruntat, capul.

Dar apoi își reveni și murmură :

— Merge strună. Zimoianu vrea să-și salveze numele și va fi făcut să dispară cadavrul lui Conițiu... Dar ce ciudat : eu credeam că am omorît-o deabinelea pe Miradora !

Clătină capul și adăogă :

— Femeile, cele răzbunătoare mai ales, au, caşi pisicile, șapte vieți.

Și. după o tăcere :

— Dar să nu ne mai gândim la asta ! E vorba, acum, de căsătoria Jeanei și s'o depărtez de aci. Adrian îmi spunea întotdeauna că va face un voiaj de nuntă în jurul lumii, care să dureze câțiva ani... Jeanei îi plac, deasemenea, călătoriile. Dacă ea e aceea care mă trădează, apoi mă cotorosesc, astfel, de dânsa. Iar de nu e ea și trădarea continuă... va fi evident că e Coca aceea și voiu lua, atunci, măsurile cuvenite...

Și, datorită știrii din **L'Indépendance Roumaine**, fu, pentru bancherul Trefalidi, o zi în care gustă senzația delicioasă a unei ușurări de o povară, deși Jeana nu era încă mă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ritată și, pedealtăparte, nici dela Filipache și Morescu nu-i sosise vreo veste.

Dar și pentru alte persoane fu o zi de alinare și reînoire de speranțe.

Căci, într'adevăr, la zece înainte de amiazi profesorul doctor Juvara diagnostica doamnei Andreiescu și Tinculinei că Luciu e definitiv scăpat și că va fi repus pe picioare peste o lună.

Petruța, inimoasa menajeră, nu se putu stăpâni să nu colporteze fericită știre la băcan și măcelar. Și nu trecură nici două ceasuri și tot Oborul, unde Luciu era adorat atât printre cei săraci cât și printre bogați, cunoștea faptul și proslăvea pe Cel-de-Sus pentru lecuirea bunului medic.

Trei persoane, totuș, erau nemulțumite: Fifi „Țiganca", Codin „Cocoșelul" și taica Zaharia... și, din nefericire, consecințele nemulțumirii lor, mai bine zis: ale turbării lor, aveau, curând, să se manifesteze...

CAPITOLUL 6

O simpatie din trecut

Situația referitoare la „Cei Trei Salcâmi". Aurelia, Tinculina și Calomfireanu fiind lămurită, să ne înapoiăm la Adrian Nicolau, logodnicul Jeanei Trefalidi, după care vom

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr19...

sări iar la Ostenda, ca să ne întâlnim cu Morescu, Filipache, Grigore Scorbură și Eliza.

Vizita sa la Teofil îl ogoise.

Se simțea scăpat de o greutate ce-l apăsa și avea iluzia că, destăinuindu-se pictorului, își aruncase ca o sarcină de pe piept.

Afară, aerul plăcut îl învălui într'o stare de bună dispoziție. Era un cer albastru și o boare de miresme vagi sufla printre copaci.

La lumina lămpilor presărate pe artera principală a Capitalei, aceasta avea acel aspect de feerie ce-l îmbracă vara, când mișuiala de oameni cari hoinăresc îi dă colorata animație de oraș în sărbătoare.

O impresie de într'aripare năpădi pe Adrian, care simți nevoia să pribegească la Șosea, ca să soarbă mai din plin atmosfera senină.

Era destul de târziu, pentru un om ca el, deprins să cineze devreme.

In amurgul ce se risipea, ceasornicul îi semnală ora opt fără cinci minute.

— Unde să iau masa ?

Fără 'ndoială că n'avea să se reîntoarcă acasă.

— Ce fac astă-seară ?

Să meargă la Trefalidi, cum fusese înțelegerea ? O, nu... numai astă seară nu !

O luă dar iar spre oraș, unde intră la „Ofi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ciul Imobiliar" din calea Victoriei 169, de lângă farmacia Manolescu, cu al cărui director, George Drăgănescu, tocmai trata cumpărarea unui teren, şi telefonă doamnei Trefalidi că-i e cu neputinţă să vie, cum făgăduise, invocând ca scuză urgenta încheiere a unor acte.

Apoi, urcându-se, ca variaţie, în taxico-ul ce face cursa spre poştă, îşi zise :

— Mă opresc la „Terasă".

Şi, într'adevăr, descinse la Teatrul Naţional, de unde, în pas rar, se îndreptă spre cunoscutul local din centru, unde era, întotdeauna, sigur că va găsi câţiva prieteni.

Pentru cei cari frecventează cât de cât mediul intelectualilor, nu e un secret că, până deunăzi, „Terasa" era un loc de reuniune al scriitorilor, printre cari se amestecau şi favoriţi maieştri ai penelului, de predilecţie dintre cei cari îşi puneau talentul şi în serviciul cărţii româneşti, ilustrând fie coperta, fie textul, ca, de pildă : Aurel Dragoş, Costin Petrescu, Iser, Paul Molda, excelentul caricaturist Ross, Mantu, Ary Murnu şi atâţia alţi contribuitori pe altarul literaturii noastre.

Adrian număra, printre aceştia, destul de mulţi camarazi, întrucât, pictor el însuş, urmase, câţiva ani, cursurile şcoalei de belearte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Din când în când, își permitea plăcerea să petreacă în mijlocul vechilor colegi și al modelelor, cari nu lipseau, nici ele, dela larma generală.

Incă de afară, până a nu păși pe poartă, îl prinse în desfătare melodia suavă a serenadei de Toselli, ce o cânta o capelă de dame.

Ațintindu-și dela început ochii spre estrada din grădină, din partea dreaptă, cum dai spre ușa diferitelor săli, tocmai se îndruma încet într'acolo, când se auzi chemat de un glas vesel, muzical.

Indreptându-și capul în direcția de unde venea ecoul argintiu, zări la o masă o fată frumoasă, care-l striga, zâmbindu-i insinuant :

— Domnule Nicolau !

— A, Virginia ! Bună-ziua, — salută el.

Și se avântă către masa unde se afla fata.

Strânse mâna unui fost prieten de atelier, Sterian, care era în tovărășia Virginiei, și șezu, și el, la masa încărcată de pahare.

— O înghețată ! — comandă chelnerului care sosise, la ciocănitul în marmoră.

— Ce surpriză ! — ciripi Virginia. Cărei împrejurări datorăm cinstea apariției d-tale?

— Pur și simplu, dorinței de a te vedea, de a mă mai întâlni cu câte-unul dintr'acei cu cari am împărtășit aceleași idei și recreări

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

artistice.... Eram seara asta liber şi m'am grăbit să viu aci.

— E mult de când nu te-am mai văzut.

— Aşa este.

Fata, care era unul din cele mai frumoase modele, zâmbi din nou, lăsându-şi, cochet, pleoapele peste ochii-i negri, în timp ce obrajii îi se colorară de o vie roşaţă.

Câteva minute mai târziu, alţi doi-trei tineri se alipiră grupului şi, printre ei, unul: Varlam, care, cu toată vârsta-i tânără, îşi şi recoltase o reputaţie prematură, veni însoţit de alt model: o femeiuşcă cu ochi albaştri, poreclită „Garoafa".

Virginia şi Garoafa fuseseră, cândva, rivale în amor şi, deşi păreau prietene, în sufletul fiecăreia sălăşluia o ură cruntă împotriva celeilalte.

Se stabili o veselie afabilă şi, în scurt timp, pictorii şi modelele erau la acelaş diapazon de seninătate, în undele căreia Nicolau îşi înecă detot obida.

— Dar ştiţi că eu n'am mâncat încă! — esclamă el, deodată.

— Nici eu! — zise Virginia.

— Ei cum asta? — se miră Sterian.

— De, puişorule, — se tângui modelul, — alde noi, cu meseria noastră, nu prea mâncăm în toate serile şi, dacă Nicolau, după cum sunt sigură, nu m'ar pofti la masă, apoi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aş avea toate şansele să mă culc nemâncată, căci n'aş putea susţine că m'am săturat cu cornuleţul ce-l mistuii.

— Chelner ! — strigă Adrian.

— Indată !

— Adu nişte friptură de curcan : două porţii. Ce bei, Virginico : bere sau vin ?

— Fiindcă tot eşti galant, hai să tragem un chef : comandă şampanie.

— Bun. Suntem opt cu toţii. Băiete, două sticle Mott...

Garoafa holbă ochii, îşi linse buzele şi esclamă :

— Foarte gentil, Nicolau !

— Eh, vorba francezului : odată nu'nseamnă întotdeauna, — replică tânărul. Astă seară însă vreau să fiu vesel... Uite, Virginico, ia-ţi porţia !

Chelnerul pusese două tacâmuri şi aducea, acum, cărnurile albe şi fragede ale moţatei păsări.

Fu un ospăţ în regulă.

Virginia mesteca de zor, cu pofta proprie celor douăzeci de ani ai săi, iar Adrian, la rându-i, mânca cu o plăcere ce n'o mai cunoscuse de mult.

Dopul de şampanie sări în văzduh, şi fu o explozie de râs, la dâra de lichid spumos ce inundă masa. Garoafa, care devenea limbută, întrebă pe Adrian :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ia-ascultă, Nicolau : e adevărat că te'nsori ?

Tânărul încruntă sprânceana. Răspunse totuș, glumeț :

— Nu, nu încă, dar firește că, într'o bună zi, o s'o pățesc și asta.

— Mi s'a afirmat însă cu siguranță — inzistă zburdalnica — că iei o grecoaică cu sacii burduf de milioane.

Ii vorbea familiar, cum se întâmplă, adesea, între camarazi și modele.

— Mofturi ! — tăgădui el, nepăsător.

— Ascultă, tu : când dai lovitura, vestește-ne și pe noi, — stărui din nou Garoafa,— ca să înmormântăm viața ta de flăcău. Mai întâiu, că ne-ai promis-o întotdeauna...

— Așa este, — recunoscu Adrian, — dar, însfârșit, n'a sosit încă momentul.

Virginia, care stătuse tăcută tot timpul, esclamă deodată :

— Seara asta însă rămâi cu noi, mai ales că tot venișI tu singur, așa că te reținem în mijlocul nostru.

— Cu plăcere !

— Eu merg cu Sterian la Magic-Parc. Ne însoțești ?

— Mă rog, bucuros !

— Minunat, viu și eu ! — bătu din palme Garoafa, spre a face în necaz Virginiei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Dacă-i așa, luați-mă și pe mine ! — se agață Varlam.

— Hop și eu ! — urlă încă unul.

— Și noi ! — răcniră ceilalți.

Adrian, pe al cărui obraz se citea acea sinceritate a inimilor oneste, se sculă și decretă:

— Mergem cu toții, în corpore... Sunteți invitații mei !

Sterian se eschivase, ca să lase pe Nicolau să reguleze socoteala, plătind și halbele consumate mai înainte.

Virginia profită de prilej ca să ia de braț pe Nicolau, de care nu se putuse anina Garoafa, din cauză că era cu Varlam, și banda veselă părăsi sgomotos „Terasa".

Cu Adrian și Virginia în frunte, o porniră domol, în pas de plimbare, trecură de „Elysée" și, abia în piața Palatului Regal, se încărcară într'un automobil mare, claie peste grămadă, în hohote de haz.

Dincolo de capul podului, începură chiar să cânte : Virginia într'un soprano adorabil și bondocul Ghimuș în dulci note de tenor și, când mașina stopă în dreptul porții poeticului local, voioșie nespusă stăpânea tot grupul.

Căutară un colț mai retras și-l găsiră repede în boschetul de lângă „Salonul Verde", unde, în mai puțin de zece minute, masa fu acoperită de farfurii și cupe și o găleată cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şampanie fu instalată pe un scaun, alături de convivi.

Decorul de bogată verdeaţă şi băutura, în dezlănţuire de camaraderie generoasă, înrâuriră asupra acelor spirite trăite în mijloc de artă şi, mai intervenind şi orhestra, ce alterna romanţele cu ritmul vehement al noilor dansuri, cele două femei din ceată : Virginia şi Garoafa, fură cuprinse de o poftă atât de neînfrânată în a-şi mlădia trupurile în înfrigurarea gâdilitoare a shimmy-ului, că-şi înhăţară, fiecare, câte-un cavaler şi transformară cărarea vecină în dancing.

Dar pilda le fu imitată, şi noi perechi, din alte refugiuri, li se uniră, ba se stabili chiar o comuniune între vizitatori, legându-se noi cunoştinţi şi încolăcindu-se înlănţuiri de fiinţe cari până mai adineauri îşi erau străine.

Varlam, îndeosebi, juca cu pasiune. Şi, când arcuşurile şi pianul încetau, toţi reveneau la masă, gâfâind şi bucuroşi să se împrospăteze cu un sandviş stropit de o împroşcătură de şampanie.

Astfel, ceasurile se scurgeau, în iluzia ameţitoare a unei vieţi fără griji, şi, la un moment, Adrian se pomeni singur, ceilalţi învârtindu-se, în delirul „Alascăi".

Se tolănise într'un fotoliu de nuiele, fu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mându-şi în tihnă un trabuc ce-l ţinea alene între degete.

Urmărea, distrat, rotocoalele de fum ce se furişau spre cer, prin bolta deasă de frunze ; era calm, cu mintea goală de orice preocupare, şi se desfăta, la defileul de siluete zglobii ce-i treceau pe dinainte, în dans frenetic.

Corpul zvelt al Garoafei, strâns elegant într'o rochie îngustă de poplin de mătase. îl fermeca cu mişcările lui.

Virginia, îmbrăcată în foi foarte scurte şi o şemizetă, a cărei formă îi lăsa liber gâtul. deştepta într'însul amintirea încântătoare a scurtei lor legături, şi-l năpădi via dorinţă de a o mai strânge odată la piept, uitând, pentru o clipă, în braţele ei, iubirea-i neliniştitoare pentru Jeana.

Apoi, tabloul pieri, târînd cu el şi icoana Garoafei şi cea a Virginiei.

Mai târziu, în lumea care invada pe diferitele poteci şi umbrare, Nicolau zări încă vreo câteva modele ; dar, dintre toate acele femei al căror corp îl cunoştea, fiindcă lucrase cu ele, nu vedea decât pe blânda şi frumoasa Virginia, la sânul căreia gustase senzaţiile cele mai simple şi mai dulci de plăcere amoroasă.

Sterian se evaporase cu totul.

Intr'o întorsătură de dans, Virginia zări

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe Adrian singur şi atât de îngândurat, că se simţi turburată şi, mulţumind subit dansatorului, îl părăsi şi veni să se aşeze lângă cel izolat.

Pe buze îi flutura un zâmbet de dezmierdare, iar ochii-i căpătară o nuanţă languroasă.

Acelaş gând le unea, par'că, mintea şi sufletul.

Adrian o prinse de mână şi o strânse cu o revărsare de sentimentalism adolescent, întocmai caşi odinioară.

Apoi, la atingerea pieliţei fine, îşi continuă gestu-i mângâios, avântându-se până la braţ, şi, deodată, retrăgându-şi mâna, încătuşă fata de mijloc, atrăgând-o, într'o uşoară strânsoare, spre dânsul.

Ea nu se împotrivi.

El murmură :

— Virginico....

— Adrian... — îngână dânsa.

— Eşti totaşa de frumoasă şi bună.

— Vai, da ! — şopti fata.

Rezerva ei trăda pe deplin tristeţea şi deziluziile ce suferise pe urma dragostei ce-i purtase lui Nicolau.

Dar, în acest moment, el nu mai trăia decât pentru prezent ; mintea-i era învălmăşită, sufletul în exaltare şi simţurile răzvrătite. In ochi îi apăru vechea expresie de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

blândețe și duioșie, al cărei farmec învălui din nou pe Virginia.

Era, lângă el, cași pasărea sub influența magnetică a șarpelui.

Iubise pe Adrian ; îl iubea încă ; dar osândită să nu cunoască, din dragoste, decât capriciile unei inimi care zburdă din floare în floare, fusese nevoită să se mulțumească cu un vis de-o clipă.

O strângere mai puternică îi lipi în fior de pasiune și buzele li se împreunară, în cadența sălbatică a sunetelor unui dans dezordonat, ale cărui ultime măsuri se închirceau în pițigăiri de fluier.

Deodată, Virginia, tresări, din melancolia cu care-și rezemase capul de umărul lui Nicolau.

— Ce este ? — întrebă acesta.

— Ia te uită colea ! — îl îndemnă modelul, arătând, cu mâna, în direcția unde se petrecea scena ce-i stârnise în mod atât de viu interesul.

O pereche, întocmai cași celelalte perechi: doi dansatori înlănțuiți, tocmai trecea... tânărul aplecat familiar spre tovarășa sa.

— Te uiți ? — repetă Virginia. Nu vezi nimic ?

— Ba da, — răspunse Nicolau, foarte turburat.

— E Teofil Crișan ! — esclamă modelul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Da, într'adevăr...

— Da' cu cine e ?

— Păi e Tudora ! — strigă fără voie Adrian, pe a cărui figură se zugrăveau semnele celei mai mari mirări.

Şi, un minut, uită aproape cu totul de Virginia, în urmărirea din ochi a perechei.

— Cine e Tudora asta ? — iscodi Virginia.

— O fată 'n casă..., — răspunse evasiv Adrian, rămânând, deodată, pe gânduri.

— Ce secătură şi Teofil ăsta ! — comentă Virginia, traducându-şi un gând ascuns.

Era, într'adevăr, Crişan, care trecea cu Tudora, camerista Jeanei Trefalidi.

Oricât de extraordinar părea faptul, Nicolau şi-l explica pe deplin.

Teofil o fi pornit imediat în cercetare şi, întru acest final, va fi reuşit să atragă pe Tudora.

Adrian nu se 'nşela, dar cum de izbutise acela aşa de curând ?

In clipa când pictorul coti cu Tudora pe după boschetul în care se afla logodnicul domnişoarei Trefalidi, schimbă cu acesta o privire repede, a cărei semnificaţie o pricepură numai ei doi.

Slujnica recunoscu pe Adrian şi se uită lung la Virginia.

Aceasta se alipi, frioasă, de Nicolau, rugându-l, într'un suspin :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1907...

— Hai să plecăm ! Vrei ?

Şi-şi puse pe umeri capa, iar în jurul gâtului un marabu alb, de pene.

— Cum doreşti...

Şi, peste măsură de agitat, îngrijorat aproape, Adrian strânse cu şi mai multă drăgostire mâna Virginiei.

Se sculară şi, câteva minute mai târziu, părăseau „Magic-Parc", afundându-se pe largile alei ale şoselei Kiseleff.

Un vântuleţ cald îi izbi în obraz.

Era o noapte zăpuşitoare şi, totdeodată, erotică.

Ca sub un imbold tainic, se vârîră unul într'altul.

— Mergem la mine acasă ? — murmură fata.

— Da...

Buzele Virginiei se întinseră din nou şi, în umbra copacilor, Adrian aspiră voluptatea acelei adevărate iubiri care nu cunoaşte nici rang, nici avere.

CAPITOLUL 7

Trudă zadarnică

In seara aceea, Jeana Trefalidi reintrase în camera-i, imediat după masă, şi concediase pe Tudora mai degrabă ca deobiceiu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Extrem de încântată de această împrejurare şi abia ascunzându-şi bucuria, servitoarea se grăbi să se'mbrace pentru plimbarea nocturnă şi aproape zilnică.

O jumătate de oră în urmă, strecurându-se pe o uşă din subsol, dela care avea o cheie, călcă pe trotuar, îndreptându-se, cu paşi mărunţi, spre strada D-r Ciru Iliescu.

Nu observă un taximetru care staţiona acolo decât când uşiţa se deschise, la trecerea ei, şi un tânăr o acostă aproape imediat.

Şoaptele lui seducătoare, propunerea de a petrece împreună o noapte din cele mai plăcute, vanitatea, însfârşit, de a înregistra o aventură cu un bărbat cochet o determinară, în cele din urmă, să accepte un loc în maşina ce-i oferea adoratoru-i de ocazie, care-i spusese că-l cheamă Teofil Crişan şi pe care, pe cât îşi amintea, îl zărise, cândva, la o serată a stăpânului.

Totuş, înainte de a pune piciorul pe scăriţă, aruncă o ochire în profunzimile străzii Mântuleasa, apoi în lungul străzii D-r Ciru Iliescu şi, după o scurtă ezitare, se azvârli în automobil.

— Aşteptai pe cineva ? — întrebă Teofil, cu o gelozie admirabil jucată.

— Da, — îl lămuri Tudora, — pe logodnicul meu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— O ! — nu se putu opri tânărul să nu esclame.

— Logodnicul meu, da ! — repetă Tudora, râzând. Vine în fiecare seară, stăm puțin de vorbă și, după aia, mă înapoiez, foarte cuminte, acasă.

Teofil fu mulțumit de a fi ghicit atât de exact obiceiurile servitoarei.

— E și logic așa, — cugetă el. Toate slujnicile fac la fel și, dacă n'aș fi găsit-o astă seară, tot o nimeream mâine ori poimâine.

Și prinse să zâmbească, la gândul supărării ce-o producea zarzavagiului pe care Nicolau i-l descrisese ca ibovnic oficial al fetei, sau, poate, în eternă înșelare, vreunui lacheu sau vizitiu de prin vecini, care urma să sosească la o întâlnire ce-i se va fi dat și avea să stea, prostit, de santinelă, în timp ce el îi răpea iubita.

Tudora, după cum o spuserăm, îl cunoștea, unde-l văzuse, uneori, la câte-o serată a bancherului, la care-l adusese prietenul său Nicolau.

Camerista se lăsă pradă plăcerii aventurii, pe care o găsea foarte nostimă, și, pe când taximetrul o ducea, cu toată viteza, spre București-ul care se distrează, își zicea că, întocmai cum domnișoara Jeana Trefalidi cearcă să-și nobileze numele, cumpărându-și ca soț un fiu de boier, tot astfel și ea își

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

poate permite luxul de a avea ca amant un băiat de lume.

Teofil o plimbă mai întâiu, într'o îmbăiare de aer, până la Herăstrău, unde nu poposiră, la restaurantul Fronescu, decât tocmai atâta cât să li se servească la grătar peşte proaspăt, şprifuit cu o tămâioasă de proaspătă, marcă, după care o întoarseră spre „Magic-Parc", unde fură zăriţi de Adrian şi Virginia. Acolo, adăpostiţi, pe o cotitură, sub una din imensele umbrele roşii, supară, şi Crişan se arătă destul de larg şi amabil spre a apărea, în ochii Tudorei, drept făt-frumosul galant pe care-l visa, şi, într'adevăr, ea şi sălta de mândrie, în credinţa că începe o idilă cu amorezul cel mai darnic.

Ca figură, nu puteai susţine despre fata asta că e frumoasă, dar culoarea-i oacheşă nu era lipsită de picanterie şi cu siguranţă că, dacă Teofil n'ar fi fost obsedat de gravul proiect de anchetă pentru Adrian, nu i-ar fi displăcut să-şi împingă mai departe cucerirea.

Ii făcu însă destulă curte ca să-i insufle iluzia că e cu adevărat iubită ; îşi făgăduia, totuş, să se oprească la momentul oportun, când servitoarea, în vârtejul amăgirii, ar fi pe cale s'o ia razna.

Abia după un supeu copios, o sticlă de şampanie şi nenumărate răzgâieli, el riscă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1968

să-şi înceapă efectiv ancheta. Zise dar, cu aerul cel mai indiferent şi, totdeodată, amabil :

— Desigur că o duci foarte bine la Trefalidi ?

— O, da ! — îl asigură ea.

— Şi o să rămâi întotdeauna acolo ?

— De ! Asta n'o ştiu...

— Dar logodnicul tău ?

— O să mă aştepte atâta timp cât oiu vrea eu ! — răspunse Tudora cu convingere neclintită.

Şi ochii-i negri scânteiară de bucurie, la ideia că are şi ea acum, ca toate cucoanele, succese de frumuseţe, un logodnic care o aşteaptă cu răbdare şi, în curând, un amorez care-o va îmbogăţi.

— Ce ai zice dacă ţi-aş închiria eu undeva o casă ? — întrebă pictorul.

— Cum !?... — esclamă Tudora, buimăcită, neaşteptându-se aşa de subit la asemenea propunere.

— Da, n'ai vrea să ai şi tu gospodăria ta, să fii liberă, să fii de capul tău un timp oarecare şi abia după aceea să te măriţi cu logodnicul tău ?

— De ! — suspină ea. Eu aş vrea...

— Eh, se poate asta, — îi promise Teofil, cu ton foarte serios.

Şi, aprinzându-şi o ţigară, trase câteva fu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

muri, după care, aplecându-se spre conmeseana sa, continuă să-i vorbească cu aceleaşi intenţiuni de familiaritate, până aduse convorbirea, după câteva ocoluri, la subiectul ce-l preocupa.

— Vasăzică, domnişoara Jeana se mărită ?

— Da, şi ce de muncă până atunci !

— Rămâi cu viitoarea doamnă Nicolau sau treci la Trefalidi ?

— Nu ştiu... Ţiu foarte mult la doamna Trefalidi, dar dacă nevoia va cere...

Teofil o întrerupse, întrebând-o pripit :

— Nu era şi Mircea Triandaf candidat la mâna domnişoarei Jeana ?

— Ba da ! — admise servitoarea.

— Şi dece nu l-a luat ?

— Nu ştiu, — răspunse Tudora, devenind, deodată, gravă.

— Cum se poate ?

— Adică uite : cucoana a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să se realizeze căsătoria aceasta, dar...

— Dar ? Ce ?

— Domnişoara spunea că mai bine se omoară decât să se mărite cu domnu' Triandaf.

— Şi cine ţinea mai mult la căsătoria cu domnul Nicolau ?

— Conaşu'...

— A !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1933

— Cucoana stăruia ca domnişoara să ia pe domnu' Triandaf... O, ce de certuri n'au fost! Ca'n ţigănie...

— Pun rămăşag că Triandaf a fost amantul doamnei Trefalidi! — o trânti Teofil, în ţinta de a fi, cumva, dezminţit şi aflând, astfel, adevărul prin intermediul unei minciuni.

— O... asta... eu... — îngână Tudora, încurcată.

Şi tăcu.

— Nu vrei s'o spui?

— Nu mă interesează... nu mă privesc pe mine lucrurile astea, — răspunse servitoarea, de astădată cam burzuluită.

— Aşa este, ai dreptate, — se grăbi s'o dreagă Teofil, înţelegând perfect că mersese, poate, prea departe în seara aceasta dintâiu.

Ţigara-i se isprăvea.

Işi scutură alene cenuşa în farfurie şi, fiind aproape unu' după miezul nopţii, socoti necesar să puie capăt şedinţii.

Privirea-i obosită se înfipse în sala restaurantului, ale cărei oglinzi resfrângeau până'n afară strălucirea becurilor, apoi veni să se aşeze pe chipul Tudorei. Biata slujnică părea sigură că noaptea aceea, aşa de bine începută, avea să se termine în delicii de amor.

Nu-i fu însă greu să se dumirească, în cer-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

titudine neîndoioasă, că trebuie să renunţe la această speranţă, după atitudinea calmă cu care-i vorbi Teofil :

— Nu-i aşa. Tudoriţo, că am petrecut o seară frumoasă ?

— O, da, foarte frumoasă !

— Dacă doreşti, o putem continua mâine, poimâine, când îţi place... Acu' te conduc acasă, cu maşina, iar mâine, la aceeaş oră, te aştept, caşi astăzi... Eşti de acord ?

— Da, din toată inima, — mărturisi ea, în expansiune involuntară.

— Fiindcă tot s'au prelungit Moşii, mergem la Luna-Parc, ca să mai schimbăm...

— Ce bucurie ! — aplaudă ea.

Acolo era, pentru Tudora, adevărata viaţă, feeria acestui bâlciu prin excelenţă bucureştean, ale cărui nenumărate atracţiuni nu le gustase decât în fragmente, în compania „logodnicului" ei, niciodată îndeajuns de chivernisit ca să-i satisfacă toate capriciile.

— Şi, dacă ţi-o fi cu putinţă, — îi mai expuse el din ispititorul program, — zburăm, pe o zi, la Sinaia.

— O, cât îţi mulţumesc !

Să colinde şi ea în voie acea staţiune superbă, unde stăpânii n'o duseseră încă niciodată şi pe care feciori şi cameriste mai privilegiate i-o prezintau ca un raiu pământesc! Era o nebunie pentru fata aceasta, care soco-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tea plăcerile ce-i se ofereau ca o înălțare și chiar ca o intrare în lumea selectă.

Și, când taximetrul opri în strada Mântuleasa, ca se întreba de nu cumva visează.

Teofil se despărți de ea cu atâta duioșie, că iluzia fu complectă.

O sărută lung pe buze și știu să puie atâta pasiune — și, totdeodată, sfiiciune — în acest sărut, că ea nu se mai îndoi de iubirea lui și-și zise că, a doua zi, cu siguranță, el o va duce la dânsul acasă, unde se va lăfăi, și ea, în opulență coconească.

Descuiă poarta, cu o cheie ce-o scosese din poșetă, încuiă la loc și, fără să privească îndărăt, merse înainte în neștire, ca purtată pe aripile fericirii.

Mașina lui Crișan coti spre strada Paleologu.

Pașii Tudorei scârțâiau pe pietriș, și nu se depărtă bine că un om se desprinse brusc din umbra unui zid și, dintr'o săritură, fu la poarta palatului Trefalidi.

Se agăță cu mâinile de grilaj și degetele-i se crispară, în încleștarea fiarelor.

Zgudui poarta, cu un răcnet de furie, dar scrâșnirea-i neputincioasă rămase fără efect.

Și atunci, în exasperarea unei adevărate crize de turbare, strigă zănatic, cașicum Tudora l-ar mai fi putut auzi :

— Te-am prins, Tudoriță... Mă'nșeli ! O

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ştiam eu de mult, ticăloaso, dar azi te-am văzut cu înşişi ochii mei. Pe când eu îmi prăpădesc pingelele, bătând trotuarul, tu te hârjoneai cu un hândrălău ! Ei lasă, că nu-ţi mai baţi tu joc de mine ! Te aştept eu şi mâine seara... şi vai de capul tău... sau al lui !

Dete drumul fiarelor şi, strângând pumnii, continuă, cu gura spumegândă, să profere înjurături la adresa Tudorei.

In cele din urmă, se depărtă, tot bodogănind :

— Mă răzbun eu, da... da, mă răzbun eu ! Ne vedem noi mâine...

. . . . . .

După noaptea aceasta plină de peripeţii, Adrian se întorsese foarte târziu acasă.

Dimineaţa, Florin, feciorul, tocmai deretica salonul, evitând să facă cel mai mic zgomot, când răsună soneria dela telefon.

Se repezi la aparat, ridică receptorul şi auzi o voce întrebând :

— Allo ! Cine-i acolo ?

— Eu, Florin, — răspunse ca o maşină servitorul.

— Aci Teofil Crişan... S'a sculat stăpânu-tău ?

— Nu m'a sunat încă până acum. A venit foarte târziu acasă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Du-te de-i spune că-l aştept la telefon. E ceva urgent.

— Bine, domnule, mă duc. Aşteptaţi numai !

Trei minute mai târziu, Adrian venea fuga, în pijama, înhăţă cu febrilitate receptorul dela aparat şi, fără să mai ţie seamă de prezenţa lui Florin, strigă :

— Tu eşti, Teofil ?

— Da, eu, — îi se răspunse.

Şi se încinse un dialog prin telefon. Florin n'auzea decât jumătate, dar era prea deajuns.

— Ei, ai găsit vreun punct de reper ? — zori Adrian.

— Ce coincidenţă aseară ! Nu te aşteptai să mă găseşti în compania Tudorei, după cum nici eu să te întâlnesc cu Virginia.

— Aşa c. Am rămas surprins, ţi-o jur. Dar Virginia e aceeaş delicioasă amantă şi o iubesc şi acum, ba poate mai mult chiar, de când cu deziluziile mele de logodnic... adică aşa cum o poate iubi cineva, prin dorinţa ce zămisleşte... prin desfătarea ce-ţi procură....

— Oho, devii liric ! — zeflemisi Crişan.

— Eh, dar tu, Teofile, aflaşi ceva ? Căci, desigur, de aceea mă chemaşi ?

— Nu, n'am nimic, din nefericire.

— Ei cum asta ?

— Foarte simplu : Tudora, frumoasa mea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tovarăşă de aseară, e prea devotată încă stăpânilor săi, ca să-i trădeze aşa, deodată... Mai trebuie răbdare.

— A !

— Am plimbat-o cu automobilul într'o cursă nocturnă destul de lungă şi plăcută, totdeodată... am jucat de minune pe îndrăgostitul, am luat masa împreună şi am stat cu ea până la unu' din noapte. Uf, ce corvadă !

Şi Adrian percepu, pe firul telefonic, accentul de oboseală al prietenului său.

— Şi n'ai descoperit nimic ?

— Nu, nimic care să merite osteneala ce mi-am dat, dar o iau deacapo astăseară, şi mâine, şi poimâine... până ce...

— Iţi mulţumesc !

— Biata fată crede serios că mi-a inspirat un amor adevărat, un început de pasiune care o va duce la traiul uşor al unei cocote la modă.

— E nebună...

— Visuri măreţe o îmbată şi în aşa grad că sper să-i zdruncin conştiinţa, atrăgând-o de partea mea.

— Trateaz'o cu şampanie multă.

— Fără 'ndoială.

— Apropo : vii poimâine seara la recepţia dela Trefalidi ?

— Da.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ai primit invitație ?

— Da.

— In seara aceea se alcătuiește foaia dotală, — declară Adrian, cu vocea muiată.

— Știu... Și aș vrea să fiu mai dinainte edificat asupra faimoasei descendente a familiei Trefalidi, pe care tu ai scăpat-o din valurile Dâmboviței...

— Dar eu ! O, n'aș ezita un moment să plec, să fug, dacă fetița e a Jeanei !

— Bravo ! Așa-mi placi ! Probabil că n'o să te mai văd până poimâine, căci, afară de misiunea cu care mă încărcași tu, vei fi știind că-mi prepar expoziția ; am, în fiecare zi, ședințe de model : doamna Nelly Firida-Cristești vine zilnic.

— O știu — răspunse Adrian — și-ți mulțumesc de mii de ori că te ocupi de mine.

— Serviciile pentru prieteni sunt sfinte.

— Te recunosc, într'aceasta, ca inima cea mai credincioasă.

— Poimâine dar !

— Da, și să nădăjduiesc că seara aceea va fi ultima etapă a calvarului meu.

— La revedere !

La urechea lui Adrian mai răsunară câteva vibrațiuni și hârâieli.

Puse la loc receptorul în furca telefonului, care era instalat pe birou, în stânga, și, prop-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tindu-se, cu cotul, în fotoliu, își cufundă capul în mână, pierdut în gânduri.

CAPITOLUL 8

Noul proiect

Pe când, astfel, la București, evenimentele pregăteau incidente cu neputință încă de prevăzut, drama continua la Ostenda, între Grigore Scorbură și Eliza deoparte, Alexandru Morescu și Filipache de alta, precum și Selim și Caraul, cei doi albanezi, emisari ai lui Abdul Bey.

Ne amintim că, după via altercație ce fusese în chiar camera lui Mirmilar, în prezența Elizei, între presupusul argentinean și Morescu, acesta ieșise împreună cu fostul inspector de Siguranță, rostind împotriva lui Alfons amenințări de înverșunat război.

Înțelegem bine că scena aceasta nu rămăsese fără urmări asupra moralului fetei.

Nu se închise bine ușa și, aruncându-se de gâtul lui Scorbură, Eliza exclamă, scăldată în lacrimi :

— N'aibi nicio grijă, Alfons, că eu tot te iubesc !

— Ce dobitoc ! — bombăni el. Ce-i de făcut ? I-ai auzit amenințările. E destul de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zmintit ca să le aducă la îndeplinire... Va trebui să mă bat cu el.

— O, nu, Alfons, nu ! Dacă te omoară !...

Scorbură nu era laș și s'ar fi bătut vitejește cu oricine, cu floreta sau pistolul.

Dar, din acest punct de vedere, Morescu nu era un oarecare.

Mirmilar îi cunoștea reputația de excelent trăgător și spadasin.

Și murmura :

— Da, mă urăște, e foarte îndemânatic și mânuiește perfect armele. Dacă ne batem, mă omoară...

Eliza îl iubea și nu credea nimic din acuzările grozave și înjositoare pe cari Alexandru le aruncase adineauri lui Alfons. In sufletu-i naiv și inma-i curată, ea nu putea bănui câtă corupție, cât cinism și spirit tâlhăresc se ascundeau în lăuntrul infamei creaturi cărcia-i se dăduse.

Izbucni, deci, în hohote de plâns, gemând :

— Nu, Alfons, nu ! Nu trebuie să te bați cu el ! Să căutăm un mijloc cum să ieșim din hotel fără să ne vadă nimeni și să plecăm din Ostenda.

— Dar angajamentul tău cu direcția cazino-ului ? — obiectă Mirmilar.

— Ce-mi pasă ! — se dezinteresă fata. Il pierd și atâta tot.

— Draga de ea ! — esclamă netrebnicul,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

făcând pe înduioşatu'. Dar aibi răbdare ! Nu plecăm încă. Stai numai să mă gândesc puţin.

Şi, pe când Eliza, trântită pe o pernă de pe covor şi cu capul pe genuchii lui Scorbură, se liniştea încetul cu încetul, el medita.

Nu erau însă vesele reflexiile sale.

Şi nu-i de mirare, întrucât situaţia nu se prezenta într'o culoare tocmai luminoasă.

Cugeta :

— Să plecăm fără să ne vadă nimeni ?... La rigoare adică, ar fi posibil şi chiar uşor.

„N'am însă mai deloc parale.

„Va trebui să fugim departe, în orice caz s'o ştergem de pe continent, unde Morescu m'ar găsi oricând şi fără greutate.

„Am putea merge la Londra...

„Bun, dar ce facem acolo ?... Ca să se angajeze Eliza la un varieteu e imposibil, acum, pe vară, când sunt închise. N'ar fi rost decât la plajă sau în staţiunile balneare... Dar şi acolo ne-ar dibui Morescu până 'ntr'o săptămână.

„Singura soluţie care-mi surâde, oferindu-mi oarecare garanţie, e s'o tulesc în America, unde în vreun oraş de vilegiatură, aproape de New-York sau San-Francisco, aş găsi pentru Eliza un angajament grandios. Drace însă ! N'am destui bani ca să plătesc vaporul....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr190

„Mi-o trimite tata ?

„Mă cam îndoiesc acum, căci mi-e teamă să nu-mi fi primit scrisoarea... Probabil c'a furat-o cineva care-l trădează și o păstrează ca să se servească de ea ca unealtă împotriva lui și a mea. Și acel cineva a trimis sau înmânat lui Morescu o copie a scrisorii.

„Deocamdată, deci, nu mă pot bizui pe tata.

„Îi pot însă expedia o scrisoare recomandată, pecetluită cu ceară, care, după cum se cuvine, nu-i va fi transmisă decât în mână și cu proprie semnătură pe recipisă.

„Avem astăzi Sâmbătă. E încă timp s'o concep și s'o predau la poștă. Chestiunea e însă că, chiar și așa, încă vor trece patru-cinci zile până s'o primească tata. Să presupunem că-mi va răspunde numaidecât, avizându-mi cecul, după care vom putea fugi în America...

„Dar vorba e că mă ține prizonier aci peste o săptămână și, până atunci, risc să mă cioc-nesc mereu cu bruta aia de Morescu...

„Ce dracu-i de făcut ?

Și, multă vreme, Scorbură stete de frământă reflexiunile acestea și altele identice.

In cele din urmă, născoci un plan ce-i se păru practic, în orice caz cel mai puțin periculos din toate.

Și și-l formulă astfel :

— In primul rând, trebuie să evit orice

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

scandal și, prin urmare, orice ceartă în public cu Morescu.

„Pentru asta, n'am decât să ies seara cu Eliza, și pe scara de serviciu, care dă pe o ulicioară nu tocmai frecventată și duce la intrarea artiștilor, în dosul cazino-ului. Voiu ruga pe doamna Sommery să dea Elizei lecții după cină. Dealtminteri, chiar ea mi-a propus orele de noapte, dar eu le-am refuzat fiindcă, în intenția mea, era să mă arăt, seara, cu Eliza, prin sălile de joc, cafenele și localurile de spectacol... Îi voiu motiva însă că mi-am schimbat ideia și nu va vedea, într'aceasta, niciun inconvenient.

„Al doilea, e necesar să evit eventualitatea unui act nechibzuit al lui Morescu, care, furios că nu mă întâlnește în public, nici la hotel, nici aiurea, să nu se dedea vreunui acces, recurgând la o extremitate, năvălind, de pildă, în camera mea, sub un pretext oarecare, sau pălmuindu-mă în fața servitorilor... și câte altele...

„E dar vorba să fiu prudent și să mă conduc după împrejurări. E evident că Morescu nu se va lăsa târît de brutalitate decât după ce-și va fi pierdut răbdarea... ceeace nu s'ar întâmpla înainte de Marți-Miercuri... așa presupun cel puțin.

„Ca să nu împing prea departe scandalul, îi voiu da carta mea de vizită, apoi îmi voiu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

constitui martori, ceeace va lua timp, întrucât eu nu cunosc pe nimeni în Ostenda. Asta, iarăș, îmi va folosi ca o amânare ; de fapt, nici nu-mi voiu constitui vreun martor. Voiu fixa însă cu martorii lui Morescu o întâlnire, unde însă nu vor găsi pe nimeni, așteptând zadarnic. Alte întrevederi, noi discuții, în timpul cărora voiu scuza pe fictivii mei martori, arătând că a fost o confuzie la mijloc și că ei se vor fi înșelat asupra zilei sau orei... și totașa până se va scurge răgazul de care am nevoie până să-mi sosească banii dela tata.

„Peste noapte, apoi, o șterg frumușel cu Eliza pe scara de serviciu ; închiriăm un automobil care să ne ducă până la Hâvre și, acolo, ne îmbarcăm pentru New-York, de astădată sub nume false... Bun ! Asta s'a aranjat...

„Insfârșit, al treilea : trebuie să scriu tatei o scrisoare așa fel ticluită ca să-l convingă să nu zăbovească, ci să-mi expedieze imediat banii. Asta e mai ușor. O fac chiar acu' și o duce la poștă un băiat dela hotel.

Și zise tare :

— Elizo, bomboana mea !

Fata ridică, domol, capul.

Nu mai plângea.

Ochii-i mari, candizi, interogau pe Scorbură.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaarhivania.ro/mdrr1901-1932

— Liniştește-te şi nu mai plânge ! — o rugă el.

— Ai găsit vreun mijloc ? — esclamă Eliza, trecând, dela disperare, la bucurie, cu uşurinţa caracteristică tineretului.

— Da.

— Şi se regulează toate ?

— Da. Ascultă ici !

Şi, luând-o pe genuchi şi sărutând-o din când în când, îi expuse întreg planul.

Decât, în loc să zică „tata", când vorbea de persoana căreia urma să-i ceară bani, o numea mereu : „bancherul meu Trefalidi" şi, cum Eliza crezuse întotdeauna, de când îl cunoştea, că nu e, de fapt, altceva decât un client al lui Trefalidi, nu se îndoi nicio clipă că lucrurile vor reuşi, cu atât mai mult că el îi declarase, adesea, că şi-a depus toată averea la banca din piaţa Sf. Gheorghe.

Pedealtăparte, se întâmpla tocmai că, fiind dactilografă la banca aceea, îl văzuse de sute de ori până a nu-i fi devenit prietenă intimă, aşa că nu-i răsărise niciodată în minte bănuiala că ar minţi-o.

— Şi — îl întrebă, după ce el termină, — îi scrii chiar acum ?

— Imediat !

Şi Scorbură se sculă.

— Ai plâns însă, puicuţo, — o alintă. Eşti ciufulită... rochia ţi s'a mototolit. Dezbra-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că-te, fă-ți toaleta și ia-ți un „robe de chambre". Luăm masa aci. Nu ne mai scoborîm în restaurant, ca să nu dăm ochi cu imbecilu' ăla.

— Ai dreptate. După aceea, mă îmbrac ca să merg să iau lecția de dans ?

— Păi dece ? Doar fuseși astăzi la una !

— Așa este. Ce facem dar ?

— Fumez câteva țigări și, după aia, ne culcăm... asta e.

— O, ce fericire ! — esclamă Eliza, roșindu-se.

— Iar mâine dimineață, trimit un bilet doamnei Sommery, rugând-o să schimbe ora de lecțiune, statornicind-o pe aceea pe care a ales-o ca singură, și anume zece seara, când, reprezentația de dans dela cazino fiind în toiu, maiestra de dans dispune de tot timpul.

— Foarte bine, dragul meu... Mă duc dar în camera mea... și...

— Te faci frumoasă pentru la noapte...

— Numai pentru tine... numai pentru tine...

Și, trimițându-i o bezea, fermecătoarea copilă alergă în camera ei, a cărei ușă rămăsese încuiată și despre care Morescu n'avea cunoștință.

Scorbură se așeză la o măsuță pe care se aflau o călimară, hârtie și plicuri și redactă în galop următoarea scrisoare :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ostenda, Iulie

Dragă tată,

Am motive să cred că nu ţi-a parvenit scrisoarea ce ţi-o trimisei deunăzi.

Ai în juru-ţi pe cineva care te trădează şi fură corespondenţa mea, comunicând-o duşmanilor mei.

Sunt înconjurat de piedici şi pericole.

Dacă rămân mai mult timp în Europa, risc să-mi primejduiesc situaţia şi, în acelaş timp, să te compromit şi pe tine.

Pentru salvarea amândurora: şi a mea şi a ta, se impune să plec în America.

N'am însă parale.

Expediază-mi deci, cu întoarcerea curierului, la adresa de mai jos, douăzeci de mii de franci francezi. E un fleac de nimic, dar îndeajuns ca să am cu ce plăti vaporul, precum şi celelalte, pentru mine şi Eliza.

Adaogă la suma aceasta şi un cec de patru sute de mii de lei, avizat către sucursala ta din New-York. Hârtia aceasta, pe care urmează s'o preschimb în monedă sunătoare abia în America, îţi dovedeşte în mod formal că mă exilez din vechiul continent.

Scapi, dar, astfel de mine. Şi nu vei mai auzi vorbindu-se de fiul tău.

Dacă nu-mi trimiţi imediat ceea ce-ţi cer,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vei provoca, indirect, un scandal formidabil, căci sunt hăituit aci de Filipache Zăroiu și Alexandru Morescu.

Și înțelegi bine că n'o să mă las eu cu una cu două, ci voiu fi nevoit să te amestec și pe tine în prăbușirea mea, pe care totuș, dac'ai voi, ai putea-o așa de ușor evita, cotorosindu-te de mine și salvându-mă, odată cu salvarea ta.

Fiul tău devotat,

Grigore Scorbură

Adresa: Alfons de Mirmilar, Kursaal-Hôtel, Ostende (Belgia)

Cum termină, reciti totul dela început și fu mulțumit.

Împătură hârtia și o vârî într'un plic, pe care-l pecetlui cu sigiliul dela inel, și scrise adresa tatălui său.

Sună, apoi, pe băiatul de serviciu dela etaj și, când sosi, îi zise :

— Uite : trimite imediat scrisoarea aceasta la poștă. S'o dea recomandată și să-mi aduci numaidecât recipisa.

— Bine, domnule.

Un sfert de oră mai târziu, băiatul se întoarse, cu recipisa eliberată de poștă.

Grigore era mulțumit de-acu' : chiar dacă, la București, scrisoarea va încăpea pe mâna unui procurist, acesta se va grăbi s'o trans-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromania.ro/mdrr1901-1932

mită patronului, întrucât avusese grija să menţioneze pe plic : „Personal" şi subliniat cu creion albastru.

Ştiu să împărtăşească liniştea sa şi Elizei, care se şi vedea în America şi aplaudată ca o mare stea a dansului.

Dimineaţa. Grigore chemă pe şeful chelnerilor.

— De azi înainte, — îl înştiinţă, — eu şi surioara vom lua masa la noi în odaie. Vei fi dar bun să dai ordin să fim serviţi regulat la amiazi şi la şapte şi jumătate seara.

— Ţiu să vă atrag atenţia — anunţă şeful chelnerilor — că mesele cari se servesc în apartamente costă cu doi franci în plus, de persoană şi de masă.

— Ştiu.

— Vă salut, domnule.

Şi şeful se retrase, cu o temenea.

— Iar acum, Lizica mea, — se avântă Scorbură, — o săptămână întreagă, până la sosirea banilor dela bancherul meu, nu vom avea alta de făcut decât să ne iubim... Vom ieşi doar seara, la cazino, ca să-ţi tei lecţiile de dans ce-ţi vor fi de atâta folos în America.

Drept răspuns, sărmana copilă sări de gâtul mişelului care îndrăznea să vorbească de iubire, atunci când nu se gândea decât să exploateze, în modul cel mai cinic, frumu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

seţea acestei fete, care-i dăruise, cu atâta inocenţă, corpul, inima, întreaga ei viaţă...

CAPITOLUL 9

Surpriză de teatru

Intre acestea, după ce li se cărară valizele şi pardesiurile dela vila mătuşii doamnei Zăroiu. Filipache şi Alexandru se instalară în camera număru' 29, care se afla, precum ştim, în faţa camerelor 28 şi 30, ocupate de Scorbură şi Eliza.

La rându-i, Mitică şofeurul luase, şi el, o odaie în acelaş hotel, transportând automobilul „Tunul" în garajul clădirii şi ţinându-l gata pregătit pentru orice moment.

Nu se mutară bine şi Alexandru şi luă măsurile necesare.

Oferi atât portarului hotelului, cât şi chelnerului de serviciu, de noapte, câte-un bacşiş gras, ca să se învoiască între dânşii cum să-şi împartă paza, cu misiunea de a-l avertiza, telefonic, de îndată ce unul sau altul îl va vedea jos, în holl, pe Alfons de Mirmilar.

O nouă recompensă de o mie de lei era făgăduită celui care va aduce ştirea.

Pedealtăparte, Filipache şi Morescu hotărîră să lase continuu întredeschisă, ziua şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromania.ro/mdrr1901-1932

noaptea, ușa camerei lor, unde vor lua și masa. Și, rând pe rând, vor veghea tot timpul, în pândirea lui Mirmilar, spre a-l urmări, la caz că și-ar părăsi odaia.

Astfel dar, blocusul cel mai complect era stabilit în jurul corupătorului Elizei Stâncuș.

— Nu-mi scapă el mie! — scrâșni Alexandru.

In curând însă, cei doi prieteni se convinseră că blocusul acesta se putea prelungi la infinit. întrucât chelnerii serveau lui Mirmilar și Elizei cele două mese principale, în camera din față.

— Nu-i nimic! — se îmbărbătă Filipache. O să așteptăm noi cât o să așteptăm, dar tot va veni un moment când Scorbură se va hotări să iasă. Doar n'o să stea el încarcerat cu Eliza o vecie!

Ne închipuim lesne cât suferea Alexandru — și încă ce torturi! — știind pe fata pe care o iubea închisă cu Scorbură...

De sute de ori, în timpul primei nopți, ce o petrecu, toată, în veghere, fu cât pe-aci să se năpustească asupra ușii din față, cea cu numărul 28, s'o spargă și să sară asupra lui Mirmilar, să-l bată...

Dar îl opri temerea că ar provoca, astfel un scandal imens, care s'ar putea, tocmai prin aceasta, să-l lipsească de Eliza.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr/1931-1932

Noaptea aceea se scurse, deci, fără niciun incident.

Şi totaşa fu şi a doua zi şi la fel noaptea de Duminică.

Dar în dimineaţa zilei de Luni, pe la opt, cum tocmai despătura o gazetă, din cele aduse de chelner, Filipache scoase un strigăt şi făcu un salt, de pe fotoliul pe care şedea, tocmai până la uşă.

Cât era el de frecat, în profesiunea-i agitată de poliţist, cu atâtea cazuri complicate, dar par'că afacerea de acum îi apărea într'o culoare atât de îndrăzneaţă că, o clipă, îl derută până şi pe dânsul. Dar numai o clipă.

Alexandru, istovit de nesomn, după o supraveghere continuă de o noapte, o zi şi o jumătate de noapte, dormea.

Ţipătul lui Filipache îl deşteptă.

— Ce-i ? — esclamă el, frecându-se la ochi.

— O, ceva extraordinar !

— Ei ce-i ? Spune odată ! — zori Alexandru, enervat.

— Iată, citeşte !

Şi Filipache întinse ziarul pe pat, arătând, cu degetul, ce tremura de agitaţie, o coloană de la Ultima Oră.

Şi Morescu citi, năuc, reportagiul următor, al cărui titlu şi subtitluri erau tipărite cu litere de un cot :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Un atentat în cursul nopţii

D-l Alfons de Mirmilar atacat, lovit şi jefuit. — Dispariţia inexplicabilă a viitoarei stele dela cazino-ul din Ostenda.

Un fapt extraordinar şi încă învăluit în mister va produce senzaţie în eleganta şi celebra noastră staţiune balneară. Fără îndoială că în dosul celor petrecute, pentru moment enigmatice se ascunde oarecare dramă mondenă, un scandal răsunător. Necesităţile tirajului însă ne silesc să le relatăm succint, rămânând ca în ediţia noastră de după amiazi să le complectăm cu amănunte noi.

Iată cum s'au desfăşurat faptele:

Aseară, la 11 şi 35, furăm înştiinţaţi că în stradela nu tocmai frecventată, din dosul cazino-ului, s'a găsit un individ culcat la pământ şi în nesimţire.

Crezând că e vorba de consecinţele unei încăierări fără importanţă, zeloşi însă de datoria noastră profesională, care ne obligă să informăm publicul asupra celor mai mici întâmplări, am trimis pe unul din redactorii noştri la ospiciul municipal, unde, cum ni se comunicase, fusese transportat individul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901

Şi acolo, pe bază de documente irefutabile, ce s'au găsit în buzunarele rănitului, am aflat aceste amănunte înmărmuritoare:

Victima misteriosului atentat e unul din oaspeţii noştri aristocratici, domnul Alfons de Mirmilar, de origine argentineană, sosit din Bucureşti şi locuind la Kursaal-Hôtel.

La trezirea sa din leşin, a putut fi interogat.

D-sa a declarat că, pe când ieşea din cazino, pe uşa artiştilor, a fost lovit şi culcat la pământ.

Era în compania surorii sale, domnişoara Elisabeth de Mirmilar, pe care o irezistibilă vocaţiune pentru arta dansului o determinase să accepte un angajament somptuos la cazino, unde trebuia să debuteze, după informaţiunile doamnei Sommery, într'un dans de o rară originalitate, şi aceasta peste câteva zile.

Or, din ancheta ce am orânduit-o imediat — şi pe care am prelungit-o până la ora de limită extremă fixată de necesităţile tirajului nostru rezultă că domnişoara Elisabeth de Mirmilar a dispărut.

Am căutat-o la cazino şi Kursaal-Hôtel, unde trăsese cu fratele d-sale. Aci, chelnerul de serviciu, de noapte, ne-a declarat, pur şi simplu, că domnişoara Elisabeth de Mir-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

milar n'a ieșit din hotel de cel puțin douăzeci și patru de ore.

N'am putut, în punctul acesta, împinge mai departe ancheta noastră.

Dar informațiunile doamnei Sommery sunt formale: domnișoara de Mirmilar a repetat, aseară, dansurile sale, dela zece la unsprezece, în sala particulară rezervată în acest scop în interiorul cazino-ului, și s'a despărțit de doamna Sommery la unsprezece precis. Fratele domnișoarei, care a azistat tot timpul la repetiție, o însoțea.

Cum au ieșit din cazino, domnul Alfons de Mirmilar fu atacat de niște necunoscuți și lăsat în nesimțire la pământ, iar domnișoara de Mirmilar a dispărut, răpită, probabil, de agresorii fratelui d-sale.

Acum, un amănunt și mai extraordinar. Domnul Alfons de Mirmilar, care a primit doar câțiva pumni în cap, pe urma cărora a leșinat, fără consecințe grave, și de cari trebuie să se fi recules complect la ora aceasta, ne-a declarat:

1) Că totul nu este decât o afacere de familie, care nu privește pe nimeni; 2) că nu va depune nicio plângere la parchet; 3) că sora d-sale n'a fost răpită de niște necunoscuți, ci de câțiva membri ai familiei Mirmilar cari se opun carierii ei teatrale; 4) că domnișoara de Mirmilar e minoră, așa

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1691-1932

că familia e în strictul ei drept s'o ia acasă, interzicându-i să intre în teatru.

Acestea sunt declarațiile ce ni le-a făcut domnul de Mirmilar și, negreșit, ele vor împiedica intervenția justiției, din moment ce nu-i se va înainta nicio plângere, de niciun fel, iar domnul de Mirmilar afirmă că sora d-sale n'a făcut decât să se reîntoarcă în familie, de nevoie, ce e drept, dar fără să fi fost la mijloc un act de ilegalitate.

In asemenea condițiuni, afacerea e, judiciarmente, clasată, înainte de a fi fost deschisă.

Dar, din punct de vedere monden, nu e totașa, și drama misterioasă din cursul nopții va mai fi multă vreme, la Ostenda, un subiect pasionant de convorbiri, ipoteze și flecăreli.

Intru ce ne privește, credincioși liniei de conduită a ziarului nostru, care este de a însera tot ce e de natură a interesa pe cititorii noștri, vom ține publicul în curent cu faptele noi ce s'ar ivi, precum și cu diferitele păreri ce s'ar manifesta.

Reportajul se încheia aci.

— Asta-i prea detot ! — esclamă Alexandru, sărind din pat și începând să se 'mbrace. D-ta ce zici, Filipache ?

— Am cugetat tot timpul cât citeai și am ajuns la trei concluzii.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Anume ?

— In primul rând, e cert că Mirmilar ne crede pe noi că l-am atacat şi am răpit pe Eliza.

— Sigur, dar îi vom demonstra curând contrariul. Al doilea ?

— Al doilea, socot că toată chestia asta e doar o înscenare şi că Mirmilar a jucat comedia agresiunii, venind, pur şi simplu, să se culce în ulicioară şi să facă pe mortu', după ce a avut mai întâiu grija să ascundă pe undeva, în Ostenda, pe Eliza, sau chiar s'o fi îndemnat să plece, cu trenul sau automobilul, în vreun oraş sau un sat, unde urmează să-l aştepte.

— Se poate ! — admise Morescu. Şi chiar s'ar potrivi cu apucăturile netrebnicului. Dar par'că mai aveai o ideie...

— Da, al treilea, — continuă Filipache impasibil, — mă gândesc că, la plecarea noastră din Brăila, Abdul Bey o fi pus oameni de-ai lui să ne urmărească şi că acele creaturi au atacat pe Scorbură, răpind pe Eliza la momentul proprice.

— Se poate şi asta ! — întări Alexandru, cu o furie ce abia şi-o reţinea. Dar vorba e că trebuie să alegem una din cele trei ipoteze.

— Vom alege după ce vom fi văzut pe Scorbură.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1968

— Şi dacă întrevederea aceasta nu ne dezleagă nimic ?

— In cazul acesta — opină Filipache, — d-ta vei continua să supraveghezi pe Mirmilar, iar eu mă voiu repezi înapoi la Brăila, ca să apuc urma turcului.

— E teribil... teribil ! — răcni Alexandru. Dar o iubesc... o iubesc ! Şi nu voiu renunţa la luptă decât după ce voiu fi demonstrat nenorocitei celeia de Eliza că Mirmilar e o puşlama vrednică de ocnă şi dacă nici după aceea — dar numai după aceea — nu va voi să se mărite cu mine, o las în voia soartei, rămânând, toată viaţa mea, cu regretul că n'am putut s'o fac fericită, cu dragostea şi averea mea...

Tăcu, trecându-şi, cu o batistă, mâna peste frunte.

Apoi, sub resortul unui gând brusc, strigă:

— Dar cum de au ieşit din camera lor ? Atât eu, cât şi d-ta am pândit neîncetat, fără o clipă de odihnă. Uşa lor nu s'a deschis nici măcar o singură dată, decât doar ca să permită să intre şi să iasă chelnerul cu mâncările. Dar ei înşişi n'au ieşit.

— Nu-ţi bate capul cu nimicurile astea, dragă Alexandre, — îl sfătui Filipache. Chestia e că au ieşit : asta e faptul. Modul cum au făcut-o nu prezintă, astăzi, nicio importanţă. Afară de aceasta, el nu va ezita să ne

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

informeze amplu asupra întâmplării, fălindu-se chiar că ne-a bătut.

— Ai dreptate. Sunt gata. Pălăria... mânuşile... Şi, acum, la ospiciu !

— Haidem ! Dar cu „Tunul" şi toate bagajele noastre. Astfel, vom fi gata pentru orice eventualitate. Pregăteşte d-ta valizele, în timp ce eu achit nota şi înştiinţez pe Mitică. Când vei coborî cu băiatul care va duce valizele, vei găsi „Tunul" în faţa hotelului, cu motorul în mişcare şi gata să pornească.

— Ne-am înţeles ! — se învoi Alexandru, azvârlindu-şi pe pat mânuşile şi pălăria şi apucându-se de făcut valizele.

Nici zece minute nu trecură şi se suia în maşină, împreună cu Filipache.

Mitică şofeurul, care cunoştea perfect Ostenda, îi duse cu iuţeală la ospiciul municipal.

Filipache ceru să vorbească cu internul de serviciu, căruia-şi declină calitatea.

Amândoi vizitatorii fură imediat introduşi într'o cameră, în care Grigore Scorbură sta culcat într'un pat şi pe cale să ia dejunul de dimineaţă, cu o poftă destul de remarcabilă.

Nu părea deloc zdruncinat de aventura de care ziarele făceau atâta vâlvă şi ai cărei eroi fuseseră el şi Eliza.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1868.1993

CAPITOLUL 10

Dușmani uniți

Antagoniștii fură lăsați singuri, și, depunând, imediat, pe noptieră, farfurioara și ceașca, Grigore esclamă, fără să cerce să-și ascundă uimirea și mânia :

— Cum, aici... după ce ați...

— Pardon, domnule ! — îl întrerupse cu răceală Filipache, luând un scaun și așezându-se lângă pat. Să nu ne pierdem vremea cu invective inutile...

— Bine ! Eh, ce poftiți ? — se răsti Scorbură, dârz.

— Desigur că ne bănuiești pe noi ca autori ai agresiunii de azi-noapte ?

— Fără 'ndoială !

— Te 'nșeli.

— Ia mai slăbiți-o !

— Îți repet : te 'nșeli ! Dacă e adevărat că ai fost atacat și lovit...

— Dacă e adevărat ! — ripostă Mirmilar. Te pomenești, că mi-atribuiți o înscenare !

— Până la proba contrară, da ! — recunoscu Alexandru.

— Și eu, domnule, — îl apostrofă Scorbură, — până la proba contrară, sunt încredințat că d-ta și prietenul d-tale jucați, în acest moment, o comedie în fața mea și că amândoi m'ați atacat mișelește, spre a mi răpi pe Eliza.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Potolește-te, domnule! — îl îmblânzi Filipache. Și să ne silim mai bine să ne lămurim. Te asigurăm amândoi, pe cuvântul nostru de onoare, că n'avem nici în clin nici în mânecă cu agresiunea de azi-noapte. Iar de nu ne crezi, scoală-te, dacă ți-e posibil, și du-te la Kursaal-Hôtel, unde zece chelneri și tot pe atâtea slujnice îți vor afirma că n'am ieșit din camera noastră, că ușa a stat întredeschisă toată noaptea și interiorul luminat, așa că toți câți au parcurs coridorul au putut să constate, dintr'o simplă ochire, prezența noastră...

Vorbise energic și cu atâta sinceritate în glas și privire, că Scorbură fu convins.

— Bine, — concedă el, — vă cred. Și, la rândul meu, vă jur că nu e nicio înscenare din partea mea și că n'am ascuns pe Eliza. ci am fost atacat și doborît cu doi pumni și Eliza mi-a fost răpită. De cine?

— Aici e problema! — rezumă Alexandru.

— D-ta bănuiești pe cineva? — întrebă Filipache.

— Până n'ați venit d-v.. să mă lămuriți așa cum m'ați lămurit, — răspunse Scorbură, — vă socoteam pe d-v. vinovați de agresiune și răpire. Dar dacă susțineți că n'aveți nici în clin nici în mânecă cu afacerea aceasta — și vă cred, — mă gândesc că autorii ar fi oameni puși în solda lui Abdul Bey, cari vă vor fi urmărit din Brăila. m'au descoperit

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr190

pe mine la Ostenda datorită d-v. şi supraveghiând, fără 'ndoială, intrările la Kursaal-Hôtel şi cazino, m'or fi văzut afară cu Eliza...

— O clipă, domnule ! — îl întrerupse Alexandru. Mai înainte de a analiza ipoteza d-tale, n'ai voi să ne explici cum ai ieşit din hotel cu Eliza ?

Grigore zâmbi.

— O, foarte simplu ! Camera Elizei, care urmează după a mea, comunică, printr'o uşă condamnată, cu o sală de baie, care dă şi pe scara de serviciu. Ne-am lipsit dar de cele două uşi ale noastre şi am ieşit din hotel fără să mai parcurgem coridorul, nici scara cea mare, nici holl-ul cel mare...

— Bun ! — îl opri Filipache. Ne-am dumirit. Să revenim la ipoteza noastră. Noi am raţionat deasemenea : „Dacă Mirmilar n'a pus la cale o înscenare, ca să facă să dispară, deocamdată, Eliza şi să ne joace nouă un renghiu, apoi cei cari au dat lovitura sunt oameni de-ai lui Abdul Bey". Dar vei fi şi d-ta de acord, fără să fie în intenţia noastră să te insultăm, că nu putem pune mare temeiu pe cuvântul d-tale de onoare !

— Sunt de acord ! — aprobă Grigore cinic, ridicând din umeri.

— E, deci, nevoie să ne dovedeşti, ca să credem în sinceritatea d-tale în această afacere, că ai fost cu adevărat atacat, lovit....

— Intreabă şi d-ta pe oamenii cari m'au

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaarhivania.ro/mdrr1901-1932

găsit și adus aci, — replică Scorbură. Am adresa lor, și-ți vor declara că eram în stare de veritabil leșin și că a trecut, peste o oră, de când m'au culcat în patul acesta, până să-mi vin în simțiri.

— Un om dibaciu și șiret ca d-ta — obiectă Filipache — poate simula la perfecțiune un leșin. Azvârlindu-se cu capul de primul zid, poate să-și provoace două-trei cucuie, aidoma cu acelea produse de doi pumni solid aplicați.

— Nu mă credeți dar ? — se răsti Scorbură, enervat.

— Nu ! — răspunse cu brutalitate Alexandru, care, în ura și disprețul ce purta acestui personaj dubios, era hotărît să nu dezarmeze. .

— Totuș, trebuie să mă credeți ! — răcni argentineanul. Altfel, o să ne stingherim unul pe altul, fiindcă — înțelegeți bine — sunt decis să pornesc în căutarea Elizei, și d-v., desigur, deasemeni.

Și-și pironi privirea în gol.

Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia Filipache și Alexandru, schimbând o ochire semnificativă, nu se putură opri să nu mediteze că situația e extrem de bizară.

Deodată, Scorbură se bătu peste frunte :

— Am o ideie.

— Anume ? — iscodi Filipache.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1968-1833

— Şi sper să vă conving cu ea.

— Să sperăm ! — murmură Morescu, sceptic.

— Vreau să vă fac o propunere, — reluă Grigore.

— Asta-i nostim ! — rânji Filipache. Hai, vorbeşte ! Suntem numai urechi.

— Uite : plănuiţi, fără 'ndoială, să porniţi în căutarea Elizei, nu-i aşa ?

— Da, — afirmă Alexandru.

— Şi eu...

— Asta nu-i o dovadă.

— Aşteptaţi !... Mă găsesc aproape fără parale. Am cerut din nou tatălui meu şi în aşa fel că mi le va trimite cu întoarcerea curierului. Astăzi este Luni. Banii îi voiu primi, deci, peste câteva zile abia. Dorinţa mea însă e să plec chiar de-acum la Brăila...

Se opri.

— Mai departe ! — îndemnă Filipache.

— Să auzim propunerea d-tale ! — ceru Morescu.

— Ajung numaidecât acolo, — continuă Grigore, liniştit. In loc să aştept banii aceia, interval ce m'ar pune într'o imensă întârziere, care ar face, apoi, inutilă orice cercetare, voiu da ordin la poştă să mi-i expedieze la Brăila, oferindu-mă, în acelaş timp, să plec cu d-v., să nu vă părăsesc deloc, să vă las iniţiativa absolută a cercetărilor şi să fiu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaarhivania.ro/mdrr1901-1932

dacă voiţi, prizonierul d-v. complect, ziua şi noaptea, până o veţi găsi pe Eliza.... Acum mă credeţi că sunt sincer ?

Urmă iarăş o tăcere. Morescu şi Filipache îşi adânciră ochii într'ai lui Scorbură. Dar acesta susţinu cu tărie privirea scrutătoare a duşmanilor săi.

— Bine, — zise fostul poliţist, — te cred. Şi, în ce mă priveşte pe mine, îţi accept propunerea.

— Şi eu, — adăogă Alexandru cu o sforţare.

In cinismu-i excesiv, Grigore zâmbi, înălţă din umeri şi zise, cu oarecare fanfaronadă :

— Imi dau seamă că n'o să fie tocmai plăcut pentru d-v. să călătoriţi, cine ştie câtă vreme, cu un ticălos de specia mea... Dar judecaţi că ticălosul acesta n'o să fie companionul, ci prizonierul d-v.

— Bine ! — făcu iarăş Filipache. D-ta ai ceva de spus, Alexandre ?

— Da. Aş vrea să pun o întrebare domnului... domnului de Mirmilar.

— Mă rog ! — îl pofti Scorbură cu o ironie nedeghizată.

— După ce vom găsi pe Eliza, căci o vom găsi, de ar trebui să facem şi ocolul lumii... aşadar : după ce o vom găsi, care va fi atitudinea d-tale ?

— Foarte simplă, — răspunse Grigore. Eu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și cu d-ta ne vom planta în fața Elizei și nu-i vom spune decât un singur cuvânt, unul singur, și anume : „Alege !“ Și ea va alege. Dacă va înclina spre d-ta, domnule Morescu, mă voiu supune, voiu pleca în America, cu cecul ce mi-l va fi trimis tata, și nu veți mai auzi de mine niciodată. Dar dacă mă alege pe mine, vreau să nădăjduiesc, domnilor, că ne veți lăsa să ne iubim în pace și să ducem traiul ce ne-o conveni.

Alexandru nu răspunse numaidecât.

Era de o paloare cadaverică.

Cuvintele lui Mirmilar îl puseseră într'o extremă încurcătură, și șovăia.

Filipache și Scorbură îl examinau, fiecare însă cu sentimente și intențiuni diferite.

El închisese ochii, și rămase mult să se gândească, cu tâmplele zvâcnind, în clocotul febril al sângelui.

In cele din urmă, își desfăcu ploapele și zise, cu o energie impusă :

— Accept ! Eliza va hotărî !

Și, sculându-se, se adresă lui Filipache :

— Scumpe prietene, regulează cu dumnealui toate amănuntele. Te aștept în automobil.

Și, ca să nu observe infamul său rival lacrimile-i de emoțiune, precum și ca să-și salveze demnitatea de om nobil și onest, silit de împrejurări să fie în legături strânse și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în competiţiune amoroasă cu un derbedeu, se grăbi să iasă.

Filipache însă, prin fosta-i slujbă de inspector de Siguranţă, era obişnuit să se frece cu indivizi de tot soiul.

Şi foarte simplu, aşa cum poliţiştii vorbesc bandiţilor, zise lui Scorbură, de 'ndată ce Alexandru fu afară :

— Mai suferi pe urma loviturilor ce ai primit ?

— Puţin, — răspunse Mirmilar, — dar asta nu mă împiedică să mă scol. Până n'aţi venit — şi mărturisesc că vizita d-v a fost foarte neaşteptată pentru mine — plănuiam să plec de aci la unsprezece, să iau dejunul la hotel şi, apoi, să-mi ticluiesc o ofensivă strategică întru căutarea domnului Morescu, care, după cum socoteam, va fi părăsit Ostenda şi căruia-i atribuiam agresiunea împotriva mea. Dar, din moment ce s'a schimbat programul, pot să mă scol deacu'. N'am decât să rog să-l cheme pe internul de serviciu, ca să semneze foaia de ieşire. Dacă vrei să mă aştepţi afară, până'n douăzeci de minute sunt al d-v.

— Nu ! — refuză Filipache, veşnic bănuitor. E mai bine să te aştept aci şi să plecăm împreună. Nu e pentru prima oară că un bărbat se îmbracă în faţa mea.

— Cum pofteşti ! — consimţi Grigore cu indiferenţă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Formalităţile de ieşire fură accelerate şi, o jumătate de oră mai târziu, Scorbură se urca în automobilul botezat atât de sugestiv „Tunul", lângă Mitică şofeurul, iar Filipache se aşeza la spate, cu Alexandru.

Merseră mai întâiu la Kursaal-Hôtel, unde Scorbură îşi achită nota şi-şi luă valiza, care fu aninată lângă acele ale lui Morescu şi Zăroiu.

Trecură, după aceea, pe la poştă, unde Mirmilar dete instrucţiunile cuvenite spre a-i se trimite corespondenţa la Brăila.

— Incotro ? — întrebă Mitică pe stăpânusău, după ce Scorbură se sui iar în maşină.

— Treci graniţa şi urmezi exact traiectul pe care am venit. Ţinta noastră e : Brăila. Unde ne vom poticni de neajunsuri, utilizăm trenul, îmbarcând, totdeodată, şi „Tunul".

— Cu ce viteză ?

— Cea mai mare posibilă.

— Foarte bine.

Şi şofeurul puse din nou maşina în mişcare, cu aceeaş linişte caşicum ar fi fost vorba de o escursiune de plăcere dela Bucureşti la Braşov.

E uşor de presupus sentimentele ce agitau pe Morescu şi pe Scorbură, pe cari, printr'un ciudat capriciu al soartei, îi găsim uniţi întru căutarea Elizei.

Pe Alexandru îl frământa zbuciumul spe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cific celor îndrăgostiţi, la care se adăoga chinul geloziei.

Sigur acum că Eliza e în mâinile emisarilor lui Abdul Bey, se întreba de n'ar fi mai bine s'o lase nababului turc decât să rişte trista eventualitate de a o vedea iar ajunsă la discreţia nemernicului acestuia de Scorbură.

Totuş, tot trăia un pic de speranţă în fundul inimii sale palpitândă de dragoste. Da, spera că Eliza, sub înrâurirea învăţămintelor ce le va fi tras din nenorocirile îndurate, îşi va da, însfârşit, seamă de mârşăvia nedemnului căruia-i acordase încrederea ei şi-l va prefera pe el : pe Alexandru.

Şi de aceea perzista el cu atâta ardoare în hotărîrea de a o căuta iar.

Cât despre Mirmilar, îşi ascundea, sub un aer de nepăsare, furia ce-l muncea.

Căci îşi zicea că Abdul Bey e bogat, cu vază şi dispune de mari mijloace, şi nu va fi tocmai uşor să i-o zmulgă pe Eliza.

Şi apoi, era oare sigur că turcul se mai află, cu iahtul său, la Brăila ? Nu se poate, oare, ca să fi fixat emisarilor săi, ca loc de întâlnire, orice alt port în largul lumii : în Mediterana, în oceanul Atlantic, sau oricare altă mare ?

Singurul mijloc însă ca să capete un in-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

diciu în privința aceasta era, în primul rând, facerea unei anchete la Brăila.

Și, mergând într'acolo, își zicea : 1) dacă Eliza e găsită, nu va ezita să-l aleagă pe el, după care vor relua — și de astădată în tihnă — vechile proiecte de teatru : 2) iar de nu e găsită, nu-i va rămâne decât să renunțe la ea definitiv și să plece în America, unde să-și încaseze cecul ce i-l va fi expediat tat-său și, cu cele patru sute de mii de lei, să înjghebeze vreo trebșoară.

In ce privește pe Filipache, lucrul e mai simplu.

Sârguitorul detectiv, om cu stare, nu era direct interesat în afacere. Nu iubea pe Eliza, dar îl atrăgeau fierberile aventurii și, pedealtăparte, nutrea pentru Alexandru o amiciție profundă. Din aceste două motive și, fiindcă în acest moment n'avea altceva de făcut, îi producea plăcere să împingă cercetările până la capăt, dând tânărului boierinaș o mână de ajutor.

Acestea erau sentimentele celor trei persoane, în timpul cât „Tunul" cu dibăcie condus de Mitică, le transporta din Ostenda dincolo de fruntariile Belgiei, îndrumat cu viteza mijlocie de o sută de kilometri pe oră, către țara românească.

Ce le aștepta în portul nostru dunărean ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ce vor întâmpina la capătul lungului drum pe care-l străbăteau cu atâta iuțeală ?

Găsi-vor **Baiadera**, iahtul cu aburi al lui Abdul Bey ?.... Dar pe Abdul Bey însuș ?... Dar pe Eliza ?

E taina tenebroasă și tragică a viitorului.

Să-i lăsăm însă să alerge ; să-i lăsăm să întretaie Occidentul, iar noi să revenim la București, unde evenimentele ce urmează să se desfășoare în jurul frumoasei Tinculina, întâiu, și apoi al Dianei, vor solicita viul nostru interes.

CAPITOLUL 11

Uneltirile unui monstru

Ne amintim că eminentul chirurg, profesorul doctor Juvara. anunțase doamnei Andreiescu și Tinculinei că Luciu era definitiv scăpat și va fi pe picioare până 'ntr'o lună, întremat complect, de groaznicul „accident" ce-l precipitase, în beznă, din înălțimea unui etaj.

Firește, Petruța, devotata menajeră a lui Calomfireanu, nu se putuse opri să nu colporteze îmbucurătoarea știre la măcelar și băcan. Două ceasuri mai târziu, tot cartierul Obor, unde Luciu era adorat de toată populația, fie bogați, fie nevoiași, cunoștea rezul-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1933

tatul fericit al operației profesorului Juvara și siguranța vindecării apropiate.

Nu erau — cum o mai spuserăm — decât trei persoane nemulțumite : Fifi „Țiganca", Codin Panea și taica Zaharia.

In seara după ce se împrăștiase zvonul salvării medicului de pe șoseaua Pantelimon, cei trei complici erau adunați într'un colț din spelunca pe care o cunoaștem : acel magazin de coloniale, cu cârciumioară în fund, purtând firma : „La veselul Paraschiv" și situată pe strada D-r Obedenaru.

Vorbeau încet și stăteau izolați de restul consumatorilor : vreo zece găinari și prostituate, cari se aflau la cellalt capăt al tavernei și tocmai comandaseră de băut și niște cărți de joc.

La tejghea, trona, ca 'ntotdeauna, vlăjganul și brutalul de Paraschiv Cârnu ; alături de el Nastasia, nevastă-sa, căreia-i se zicea în intimitate Tăsica, cârpea ciorapi, iar ceva mai încolo nenorocita Ileana, Leanca „derbedoaica", pe care o văzurăm așa de eroică, spăla pahare, cești, farfurii...

Negreșit, îi parvenise și ei vestea iminentei vindecări a lui Luciu.

Deasemenea, bănuia, cu deplină îndreptățire, că taica Zaharia, Codin și Fifi complotau, în ungherul lor, o nouă lovitură.

Spăla, deci, paharele și cestile cu cât mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

puţin zgomot şi, tot uitându-se la ei pe furiş, îşi aţintea urechile în spre sinistrul trio.

Dar Zaharia, Codin şi Fifi vorbeau aşa de încet, că nu putea auzi nimic.

Trecuse un bun sfert de ceas de când duşmanii lui Luciu sosiseră, unul după altul, la cârciumă.

După ce li se servi: lui taica Zaharia obişnuitul său pahar de lapte, iar celorlalţi doi câte-o cinzeacă de rachiu, încinseră discuţia.

— Ai aflat dar şi d-ta ştirea, taică Zahario ? — începu Fifi.

— Da, o aflai, — răspunse negustorul de vechituri, furios. Doctorul a scăpat. Şi ceea ce mă supără mai mult e că, din noaptea când aţi dat voi lovitura cea fără efect, Tinculina nu s'a mai depărtat o singură dată din apartamentul lui. E limpede că o să stea să-l îngrijească până s'o vindeca detot, şi, după aceea, firește, se vor căsători imediat.

— Desigur ! — întări Codin. Şi cei cincizeci de mii de lei ai noştri s'au dus pe copcă...

— S'o ia dracu ! — bombăni Fifi.

Să pomenim, cu acest prilej, de proiectele ce le nutrise fata aceasta : voia, mai întâiu, să se cunune în regulă cu Costel Marinoiu, omul de serviciu dela hotel Solacolu, şi apoi, să se mute din cartier, deschizându-şi, pe la moara Ciurel, cu cei douăzeci şi cinci de mii de lei, partea ce-i se cuvenea din crimă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr190

adăogați la economiile ce știa, acum, că le-a agonisit proaspătu-i candidat, o bodegă de mahala, cu grătar și, de or îngădui mijloacele, și grădiniță de vară, cu lăutari.

De când răspunsese la dragostea sinceră a lui Costel, fără însă a-i se da încă, ura de moarte pe acrobatul Panea, zis „Cocoșelul". Totuș, nu-l părăsea, cu intenția de a-i rămâne mai departe „gagică", cum sună termenul întrebuințat de vulg, până va reuși lovitura destinată să-i aducă suma la care năzuia.

— Eh, odată lovitura izbutită și banii încasați, va fi altceva !

Se va lepăda de el, fără chiar să-l înștiințeze, și, luându-și micul calabalâc din odaia ce-o ocupa într'o ulicioară din preajma străzii Heliade, își va stabili domiciliul tocmai la moara Ciurel, împreună cu Marinoiu.

Iar de s'o întâmpla să descopere Codin refugiul noii perechi și va veni să-i sâcâie, apoi are ea ac de cojocul lui !

Acestea erau proiectele Sofiței : proiecte ascunse, tainice, pe cari nici Marinoiu nu le cunoștea decât în parte.

Când el o tot zorea de însurătoare, fiindcă ea refuza să-i fie țiitoare, primea următorul răspuns :

— Ai răbdare până moare o mătușă a mea, bătrână, care a strâns ceva părăluțe cu zgâr-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cenia ei și pe care o moștenesc eu. După aia, ne cununăm și, cu banii mei și ai tăi, suntem bogați și deschidem o bodegă, ca să fim și noi stăpâni. Fii cuminte până atunci, băiețașul meu drag, și respectă-mă, dacă vrei să te iubesc...

Și, docil prin iubirea lui, captivat în mod straniu de Venera aceea de trotuar, bietul chelner aștepta să binevoiască să moară mătușa cu moștenirea.

Neapărat, Codin habar n'avea de toate acestea.

E adevărat că vedea, din când în când, pe Fifi vorbind cam prea mult cu Costel. Dar nu se formaliza, întrucât îi era ușor să se convingă că ea nu-l primește niciodată la dânsa acasă și nici că se 'ntâlnește cu el în vreo cameră de hotel.

Afară de aceasta, o știa o fire independentă. De când cu scena din noaptea când căzuse în cursă doctorul și în decursul căreia Fifi își pretinsese cu tărie partea ce-i revenea din banii promiși de taica Zaharia, căpătase o frică salutară de revolverul ei și, în loc să-i facă scene de gelozie și s'o bată, ca odinioară, se purta cu mănuși cu ea.

De, nu găsești pe toate drumurile o fată așa de frumoasă și merita ca o baimana ca el să facă oarecari concesiuni!

Aceasta era situația celor doi concubini în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

momentul în care-i întâlnim iar în spelunca lui Paraschiv Cârnu, aşezaţi în faţa lui taica Zaharia, negustorul de vechituri.

După înjurătura : „S'o ia dracu !", ce o scosese Fifi, urmă o clipă de tăcere.

Intermediarul bandei de hoţi bătu jumătate din laptele-i din pahar, iar Fifi şi Codin traseră o duşcă de rachiu.

— Taică Zahario, — zise, deodată, acrobatul, cu glas tot pe atât de rugător pe cât de respectuos, — n'ai d-ta vreo ideie ?

Negustorul nu răspunse imediat.

— Da, o ideie ! — accentuă Fifi. Suntem, ca 'ntotdeauna, la dispoziţia d-tale, o ştii asta....

Bătrânul ridică, atunci, capul şi povesti, mohorît :

— La început, credeam că aş putea-o câştiga pe Tinculina înfăţişându-i perspectiva unei vieţi de lux şi călătorii. M'a dat pe uşă afară. După aceea, am voit s'o reduc la mizerie şi izolare, ca s'o mai moi, cercând, prin voi, să fac să-i dispară logodnicul. N'am reuşit. Şi unicul rezultat al acestei tentative neizbutite e că Tinculina, după ce va sta o lună şi mai bine la căpătâiul viitorului ei bărbat, ziua şi noaptea, îngrijindu-l, afecţiunea ei va creşte în aşa măsură că, dacă s'ar întâmpla ca el să moară, nimic n'ar mai in-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

teresa-o pe lume și aș avea și mai puține șanse s'o cuceresc...

— Judeci perfect d-ta ! — aprobă Panea, mai mult ca să-l măgulească decât din convingere.

— Taci, Codine ! — îl dojeni Fifi. Las' să vorbească dumnealui ! N'are nevoe să-l lauzi tu. E mai deștept ca tine.

— Asta e adevărat, — mărturisi acrobatul cu umilință.

Dar taica Zaharia nici că le auzise lingușirile.

Cufundat în reflexiuni sombre, cu sprâncenele încruntate, mormăia, vorbindu-și, par'că, numai sieși :

— Avem de ales între două căi...

— Să auzim ! — ceru Fifi, sprijinindu-se, cu coatele, de masă.

Bătrânul se uită la ea și reluă :

— Cea dintâiu ar fi să ne străduim să rupem pe Tinculina de Calomfireanu, căutând să-l compromitem, abătând, de pildă, asupra capului său acuzația de abuz de încredere și fals, astfel ca tribunalul să-l condamne... E foarte cu putință aceasta. Compromis, închis la Văcărești, o va pierde nu numai pe Tinculina, dar și stima și iubirea ei... In modul acesta, dezgustată și stingheră, va fi mai dispusă să accepte propunerile mele... Dar e o chestie care poate să dureze și ani chiar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

şi care s'ar putea, la urma urmelor, nici să nu reuşească, ori cu câtă îndemânare am aranja lucrurile, căci Calomfireanu va avea tot timpul şi toată libertatea să se apere.... Şi nu se va da aşa de uşor bătut...

— Hm, foarte complicat ! — riscă Panea, aruncând o ochire Sofiţei.

Aceasta îl înţelese.

— N'o să reuşească ! — prezise ea categoric.

Cei doi complici îşi dădeau, într'adevăr, seamă că, într'o uneltire de acest fel, n'ar avea vreo misiune importantă de îndeplinit, depăşind de limitele inteligenţei şi legăturilor lor, aşa că şi beneficiile le-ar fi minime.

— Ba ar putea să reuşească — îi combătu taica Zaharia — dar cu multe tărăgăneli şi greutăţi !

— Şi cellalt mijloc ? — insinuă Fifi cu un râs zglobiu.

Cu ochii în gol, negustorul părea că tot nu vorbeşte decât pentru sineşi.

Dar, deşi pe şoptite, totuş cei doi complici îi percepeau vocea.

— A doua soluţie — murmură el — ar fi să-mi bat joc de sentimentele Tinculinei. La urma urmelor, ce vreau ?... S'o posed, să fie a mea, întreagă a mea, numai a mea, să stăpânesc deplin tinereţea şi frumuseţea ei, să dezmierd corpul ei splendid, să încălzesc bu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zele mele veștede la buzele ei cireșii, să nu permit nimănui s'o atingă !

Se opri, palpitând de emoție și de pofte nebune, și era atât de oribil, cu ochii-i roșii, scânteietori, cu buzele-i subțiri, vinete, lăsând să se vadă, în rânjetul lor, două șiruri de dinți galbeni, tari, cu fața-i osoasă, lividă, brăzdată de gălbejală și pecetluită de fiere, și înfățișa în atare grad icoana viciului, că Panea și Fifi se cutremurară, deși erau destul de blazați asupra acestui punct.

Trebuiră să treacă vreo două-trei minute până taica Zaharia să-și potolească zvâcnetu-i infernal.

Apoi reîncepu, cu voce totașa de joasă, dar ceva mai răgușită :

— Da-da ! Decât s'o scot în lume, gătită cu toalete frumoase și bijuterii, și s'o expun galanteriilor tinerilor, aș avea-o numai eu, m'aș bucura numai eu de ea, ca de un diamant rar pe care-l ascunzi și admiri în taină, la tine acasă, cu ușile și ferestrele închise, la lumina unui opaiț aprins doar pentru uzul tău

„E de o mie de ori mai bine așa... Și infinit mai ușor....

„E deajuns s'o ademenesc într'un loc, s'o răpesc, s'o duc departe de București, s'o pitesc...

Tăcu, cu mâinile crispate de bradul unsu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901.1932

ros al mesei, cu dinţii strânşi, cu ochii pierduţi în vedenii erotice.

Iar Fifi şi Codin, aiuriţi, speriaţi de izbucnirea de patimă a bătrânului, se uitau unul la altul, incapabili de a spune vreun cuvânt.

Şi, în colţul acesta de complot odios şi de crimă, urmă o tăcere lungă, foarte lungă.

Dar iată că taica Zaharia îşi schimbă brusc atitudinea.

Înălţându-şi bustul, izbi cu pumnul în masă şi, aplecându-se către Codin şi Fifi, le zise :

— Trebuie să răpim pe Tinculina !

CAPITOLUL 12

Calcule infernale

In vremea aceasta, cei doi concubini îşi făcuseră în gând socotelile.

Din moment ce pasiunea negustorului de vechituri e atât de adâncă pentru fată, decât, adică, n'ar profita şi ei cumsecade ?

Schimbară o privire repede şi se înţeleseră.

Acrobatul răspunse, deci, cu ironie :

— Ei, taică Zahario, prea iei lucrurile uşor ! Să răpeşti pe Tinculina Stâncuş ! O fată cunoscută şi respectată în toată mahalaua ! O domnişoară care nu iese niciodată şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe care, când o vom vedea în stradă, va fi ori cu mătușă-sa ori cu logodnicul ! Ei drace! Prea te pripești d-ta !

— Da, e foarte greu, — întări Fifi.

— Aproape cu neputință, — mai puse o piatră Codin.

— Și teribil de periculoasă, — adăogă fata.

— Nici vorbă ! — accentuă acrobatul. Ne băgăm capetele în saramură și riscăm să înfundăm ocna. Căci, pricepi d-ta, se va orândui o anchetă, se vor face cercetări. D-ta, taică Zahario, nu pierzi nimic, căci îți vei lua, desigur, precauțiunile necesare și, apoi, niciodată un „Cocoșel" n'o să te trădeze, chiar de i-ai pune cuțitul în gât, și noi doi, Fifi și cu mine, suntem „Cocoșei" sinceri, cu inima curată ca aurul și muți ca mormântul... Și împotriva noastră vor arunca lațurile... pe noi o să ne înhațe și o să ne trimeată cu duba... pe noi o să ne lovească năpasta... pe noi o să ne trântească la răcoare... eu la Doftana să tai sare și Fifi să-și prăpădească la Plătărești cei mai frumoși ani...

— Să ferească Aghiuță ! — imploră fata neagra divinitate.

Taica Zaharia îi privea țintă și o furie năprasnică se acumula în ochii-i roșii și pe fața-i vânătă.

Înțelegea el unde bat cei doi vagabonzi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Avusese nerozia, în orbirea dorinței, să-și manifeste toată vehemența, toată ardoarea, toată adâncimea patimei sale

Bandiții îl pătrunseseră și căutau, acum, să-l încurce, ca să-l silească să le plătească mai scump și, poate, chiar să-l trădeze, ca să tragă folos din ambele părți.

Cu gâtlejul strâns, mormăi :

— Refuzați, vasăzică, să-mi ajutați ?

Panea și Fifi făcură același gest de uimire și vie protestare.

— O, nu, taică Zahario ! — răspunse Codin cu glas de împăcăciune. Cine zice că te refuzăm ? Dar e pericol, sunt greutăți mari... nu-i așa, Fifi ?

După o scurtă tăcere, ea ratifică :

— Fără 'ndoială, mierloiule !... Și sigur că te-am refuza dacă ar fi tot pe prețul dela început !

— Negreșit! — aprobă Codin cu gravitate.

Pe taica Zaharia îl trecuse un fior, la auzul cuvintelor Sofiței. Zgârcitul se trezea într'însul.

Un rânjet îi schimonosi fața. Livid de furie, scrâșni :

— Și cât vreți ?

— Pentru răpire ? — precizează Fifi.

— Da.

Iar se făcu tăcere.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și, deodată, aplecându-se peste masă, către negustor, Codin anunță sec :

— Trei sute de mii de „albeți".

— Trei sute de mii ! — esclamă taica Zaharia.

Și turbarea-i de avar fu atât de violentă, la perspectiva mormanului de hârtii ce reprezinta o astfel de sumă, că se sculă, dintr'un salt, și, strângând, convulsiv, în mână, paharu-i de jumătate golit îl trânti, cu brutalitate, în capul lui Panea.

Acrobatul fu destul de îndemânatic ca să se ferească și paharul nimeri tocmai în tejghea, unde se sfărmă.

Codin și Fifi se ridicaseră, la rându-le.

Lama largă a unui cuțit sclipi în mâna banditului, care mormăi, alb ca varul :

— Astâmpăr'te, taică Zahario... că, de nu, te operez !

Consumatorii din colțul cellalt al speluncii se sculaseră deasemeni și se apropiau perechi-perechi, sub o curiozitate firească.

Paraschiv, care urmărea, de un răstimp, pe negustor și observa că lucrurile amenință să ia o întorsătură neplăcută, ieșise de după tejghea și. uriaș cum era, se înfipse în mijlocul cârciumii și, suflecându-și mânecile, strigă :

— Ehei, Cocoșeilor, înapoi la cărți ! Vedeți-vă de jocul vostru și lăsați pe taica Za-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr19

haria să-şi reguleze treburile cu Codin şi Fifi.

Toată lumea îl ascultă şi apaşii îşi reluară scaunele cele fără spetează. Nu se reapucară însă imediat de joc, intrigaţi de cearta bătrânului cu acrobatul şi „gagica" acestuia.

— Iar tu, Codine, — zise Paraschiv, arătând cuţitul, — vâră-l înapoi în buzunar! Ştii prea bine că cel care ar răni pe taica Zaharia, prietenul nostru al tuturor, ar avea deaface cu mine şi tu n'ai prea face multe parale când te-aş înşfăca în braţele mele... Jos laba deci!

— Dar dacă mă lovea cu paharul, — replică acrobatul, — îmi spărgea „borcanul" (capul).

— Nu-i nimic! Ţi-l lipea la loc Fifi, băieţaşule... Taică Zahario, iartă-mă că-ţi vorbesc şi d-tale cu gura slobodă. Rău faci că te iei la harţă cu un „Cocoşel" şi să vrei chiar să-l chiorăşti. Codin e băiat bun, gata oricând de treabă şi care trece prin foc şi apă... o ştii totaşa de bine caşi mine... Atunci?

..Stai jos, taică Zahario! O să-ţi servească numai decât alt pahar de lapte cald... din acela ce-l aducem special pentru d-ta... Stai şi tu jos, Codine! Şi tu, Fifi!

„Vorbiţi acum iar liniştit, toţi trei...

„Oameni cuminţi ca noi se înţeleg întotdeauna, la urma urmelor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revista.transilvania.ro/mdrr1901-1932

„S'a făcut ?... Minunat !

„Leanco, repede alt lapte, cald, cu caimac, pentru taica Zaharia... şi strânge cioburile, şi spală pe jos... Hai, mişcă !

Şi Paraschiv se întoarse, zâmbind, la tejghea.

Taica Zaharia, Codin şi Fifi şezură iar.

Potoliţi de vorbele înţelepte ale lui Cârnu mai lăsară să se scurgă câteva minute până să se domolească detot.

Ileana avu răgaz să aducă alt pahar cu lapte, până nu reluară convorbirea.

Şi bătrânul, pe care zgârcenia îl târîse prea departe, îşi redobândi calmul şi sângele-rece şi goli, în mici sorbituri, trei sferturi din laptele acela curat, cald, pe care nu-l plătea.

El vorbi cel dintâiu :

— Bine, să discutăm ! Dar să nu mai pomeniţi de o sumă aşa de mare, că, uite, vă las şi niciodată — auziţi voi ? niciodată ! — nu mai facem o afacere împreună... Şi voi doi o să vă căiţi, nu eu...

— Eşti nedrept, taică Zahario ! — interveni cu blândeţe Fifi, înţelegând că ea trebuie să facă pe împăciuitoarea.

— Nedrept ? Dece ?

— Fiindcă spuseşi : „voi doi o să vă căiţi".

— Păi da !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Dar numai Codin a cerut trei sute de mii. Eu n'am zis nimic.

Acrobatul tresări violent și bombăni, amenințător :

— Nu cumva te scuturi acum de mine ?

Fifi înălță din umeri cu dispreț :

— Ia las'o ! Lăcomia o să te topească pe tine. De ! Trei sute de mii de „albeți" ! Prea de oaie ! Cu taica Zaharia, pe care-l cunoaștem de atâta vreme și care ne-a ajutat mai mult decât odată, trebuie să fim și noi mai cu judecată.

— Foarte bine, fetițo ! — o aprobă bătrânul, ceva mai îmblânzit.

— Apăi, dacă-i așa, n'ai decât să tratezi tu târgul ! — bodogăni Codin cu țâfnă. Zău așa, astăzi muierile conduc treburile...

— Dacă voi sunteți proști ! — îl zeflemisi Fifi. Prea ești mâncăcios, mierloiule, și exagerezi întotdeauna pericolul, deși nu tăgăduiesc că nu cunoști frica... Eh, ne-am înțeles dar ? Eu regulez lucrurile !

— Fă ce poftești ! — consimți acrobatul, care-și da bine seamă că niciodată taica Zaharia n'ar fi dat trei sute de mii de lei.

— Bine !

Și Fifi se întoarse către negustor.

După o discuție înverșunată, care dură câteva ceasuri, se încheiă pactul între cei trei

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

complici, pe suma de o sută cincizeci de mii de lei.

Banii vor fi vărsați jumătate lui Codin, jumătate Sofiței și taica Zaharia n'avea să-i dea decât după ce Tinculina Stâncuș va fi la discreția lui, într'un loc ce urma să-l fixeze mai târziu.

Mai mult : negustorul trebuia, el însuș, să născocească și să indice Sofiței și lui Codin mijloacele cele mai nimerite pentru răpirea și încarcerarea ei întru unicul folos al cămătarului.

— Și asculți, taică Zahario, — sfătui acrobatul, — ia măsurile cuvenite ca totul să fie bine pregătit. Cel mai bine ar fi ca Tinculina să dispară în astfel de condițiuni ca nici lui Calomfireanu, nici lu' madam Andreiescu să nu le vie în minte s'o caute, nici să înștiințeze poliția...

— Fii pe pace ! — îl asigură negustorul. Interesul meu e și mai mare ca al tău. Decât să n'avem discuție : rolul vostru nu se mărginește numai la răpire, ci-mi veți ajuta și la pregătirile de rigoare, oridecâteori voiu avea nevoie de voi, fie ziua, fie noaptea.

— Negreșit ! — admise Codin.

— E și drept așa ! — adăogă Fifi.

— Ne-am învoit dar ? — mai inzistă apașul.

Avarul însă mormăi, cu un accent de re-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gret și aruncând o privire feroce celor doi concubini :

Dar, zău așa, prea e mult o sută cincizeci de mii !

— Eh, taică Zahario, — zise Fifi, — să n'o luăm iar dela cap ! Mortul din groapă nu se mai întoarce. Ai spus odată, s'a mântuit. Ce să tot umblăm cu mofturi ! Și, s'o știi : dacă nu plătești, iaca, eu, „Țiganca", îți implânt cuțitul pe la spate și tot eu o duc înapoi pe Tinculina logodnicului ei...

După tonul cu care fură rostite aceste cuvinte, nu era chip să te înșeli. Fifi și-ar executa fără șovăire amenințarea, dacă taica Zaharia nu și-ar ține, cumva, promisiunea.

Acesta pătrunse faptul și zise, cu dulcegărie :

— Ascultă tu, fetițo: călcatu-și-a, vreodată, cuvântul bancherul „Cocoșeilor din Panteli-mon" ?

— Asta nu ! — răspunse Codin, ducându-și mâna la inimă.

— Nu ! E adevărat ! — întări și Fifi.

— Apoi atunci, nu mai trâncăniți degeaba și să mergem. Când oiu avea vreun plan, vă vestesc eu.

— Perfect ! Incepând de mâine, Fifi și cu mine vom trece în fiecare zi pe dinaintea prăvăliei d-tale : ea la prânz, eu la șase seara. Și, cum îți-o veni o ideie, agăți o basma

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

roșie printre flecușteţele din vitrină, care va fi semn să ne întâlnim aci seara, după zece.

— Așa să fie ! Bună seara, copii !

— Cu bine, taică Zahario !

Și, după ce strânse în trecere, mâna lui Paraschiv și salută din cap și cu o „Bună seara" paternă pe prostituatele și apașii de pe la mese, negustorul părăsi cârciuma.

Afară, în noapte, singur în strada unde la unele ferestre mai sclipeau luminițe, scrâșni înciudat :

— O sută cincizeci de mii de lei ! Ticăloșii ! Brute ! Hămesiții ! O sută cincizeci de miiare! Au înebunit... Dar nu-i nimic! Banca Cocoșeilor se spulberă, atâta tot... Iar bancherul va spăla putina ! N'au decât, după aia, să vie să mă caute în Italia sau în Franța, unde o să zbor cu Tinculina...

„Depozitul Cocoșeilor" se urcă astăzi la o sută șaptezeci de mii de lei și niște mărunțiș. Tocmai bine ca să plătesc, cu banii ăștia, pe Fifi și Codin, precum și diferitele cheltuieli... Și, astfel, nicio lăscaie n'o să iasă din punga mea.

„Inainte de a pleca însă, le rezerv o surpriză ăstor doi.

„Aranjez eu așa fel treburile ca Paraschiv să creadă că ei mi-au furat depozitul. Căci, după ce vor încasa banii, cu siguranță că se mută din cartierul ăsta. Când te'mbogățești,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

întotdeauna ţi se năzare să-ţi schimbi cuibul. Plecarea lor subită va fi o dovadă indiscutabilă a vinovăţiei lor... La nevoie, fabric eu alte dovezi şi mai straşnice.

„Şi, într'o seară, în vreo uliţă depărtată sau în vreun şanţ, Fifi şi Codin vor fi executaţi de Cocoşei, pe tăcutele, fără zgomot, cu o lovitură de pumnal pe la spate, cum a îndrăznit să mă ameninţe puştoaica aia murdară.

„Las că-i regulez eu ! Acum însă, să nu mă gândesc decât la pregătirea măsurilor de răpire şi urmările ei. N'o să dureze mult. Cu toţi cei şaizeci de ani ai mei bătuţi pe muche şi existenţa mea trudită, atât mintea, cât şi corpul îmi sunt încă în bună stare. Găsesc eu...

Şi-şi continuă mersul spre domiciliu-i vecin cu strada Crivineni.

Se opri doar puţin în uşa noii frizerii, unde, spre mirarea-i îndreptăţită, vedea, pentru prima oară, o fată îndeplinind îndeletnicirea de calfă de bărbier şi tocmai mânuind briciul pe obrazul unui bărbat.

Iar când intră în casă, pe uşa secretă despre care pomenirăm cândva, în capul său se şi schiţa un proiect, care, probabil, trebuie să fi fost excelent, întrucât un rânjet de mulţumire crispa buzele şi figura hâdă a acestui demon îndrăgostit de casta Tinculina.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 13

Stratagemă cu efect

Cu câteva zile mai înainte, parcurgând ziarul ce obișnuia să-l cumpere în fiecare dimineață, ca să fie și el în curent nu numai cu evenimentele de pe glob și cu fluctuațiunile politice, găsind, într'aceasta, o superioritate de nivel, ci, mai ales, cu noutățile de ordin financiar : cursul devizelor și al acțiunilor, precum și complexul operațiunilor diferite de notariat, ce-l interesau cu deosebire în afacerile ce învârtea, taica Zaharia își aruncase ochii și pe pagina cu corespondențele din provincie.

Și citise, acolo, că o domnișoară : Aura de Lavorini, care se afla, actualmente, la Tekirghiol, a izbutit să convingă pe artista Elvira Popescu să-i vândă doi admirabili câini de rasă spaniolă.

— Aura de Lavorini ?... Cine o mai fi și asta ? — se întrebă el. Pentru prima oară întâlnesc acest nume în jurnal... O fi vreo străină ? In orice caz, de-a noastră nu e, căci la noi s'au desființat titlurile nobiliare... Dealtfel, în boierimea românească nici n'a prea figurat particula „de", căci nobletea ei consta mai mult din înălțime sufletească și delica-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

teţe. Dar nici altminteri n'am auzit de vreo aristocrată cu acest nume...

Căci, oricât ar părea de straniu, acest negustor de vechituri avea ciudata manie de a răsfoi şi studia atât almanahul de Gotha : catalog consacrat al familiilor încoronate şi de obârşie princiară, precum şi orice cărţulie sau revistă unde s'ar fi putut documenta — de astădată de un dezinteres bizar la un om avar ca el — cu orice ar veni în atingere cu filiaţiunile celor de sânge străvechiu.

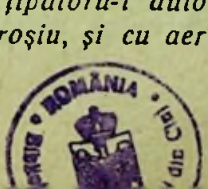
Cum tocmai un prieten de breaslă : intermediar de pietre preţioase şi de obiecte fine, se stabilise pentru sezon la Tekirghiol, în siguranţa unui debuşeu productiv, taica Zaharia îi trimise, de curiozitate, o scrisoare, cerându-i lămuriri asupra acelei Aura de Lavorini.

Nu fu nevoie de prea multe zile până să primească următoarele amănunte :

Dragă prietene,

Aura de Lavorini este o stea de curând apărută pe firmamentul lumii galante. E metresa lui Şerban Zimoianu, directorul societăţii petrolifere „Jupiter", care o întreţine în mod princiar.

A înmărmurit Tekirghiolul cu luxul toaletelor sale, cu ţipătoru-i automobil vopsit, ca nealtul, în roşiu, şi cu aerele ei de su-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

veran dispreţ, atenuat, uneori, printr'o ciudăţenie inexplicabilă, de oarecare tristeţe.

Nimeni nu ştie de unde vine, din ce lume a răsărit. Netăgăduit însă că e o rară frumuseţe. Dealminteri, fiindcă observ că te interesează, îţi trimit portretul ei, care a apărut într'o revistă săptămânală, ilustrată, care acordă, în cursul verii, o atenţiune specială numerelor de senzaţie din staţiunile de vilegiatură. Precum vezi, a fost botezată: „Regina cazino-ului din Tekirghiol". Joacă, într'adevăr, îndrăcit. Şi, partea cea mai extraordinară, are un noroc nebun. Câştigă de te cruceşti.

De prisos, cred, să-ţi spun, că, oricât am bojbăi în întuneric, atâta e limpede că noblețea ci e de baltă. Locuieşte în somptuoasa vilă Dorina, pe care a închiriat-o până la 15 Sep embrie.

Cu sănătate,

Simion Kroner

Taica Zaharia luă portretul în mână. Dar nu se uită bine la el şi scoase un strigăt.

Aura de Lavorini nu era alta decât Aurelia Stâncuş, sora mai mare a Tinculinei!

Nu încăpea nici cea mai mică îndoială: clişeul, în autotipie, reproducea, cu o asemănare uluitoare, chipul fostei vânzătoare dela drogheria din calea Victoriei, şi taica Zaha-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ria o văzuse doar de mii de ori trecând pe la prăvălia lui.

După părerile de rigoare ce-i le sugerase împrejurarea aceasta, precum şi faptul de a fi descoperit, de astădată cu o preciziune de neînlăturat, că Aurelia a alunecat pe panta „demi-monde"-ului, afişându-se ca amantă oficială a unui potentat al bursei, uitase cu totul de ea, neprezintând, pentru el, niciun interes deosebit.

Iată însă că, în noaptea în care încheiase, în spelunca lui Paraschiv, pactul infam cu Fifi şi Codin, îşi aminti, la plecare, de scrisoarea lui Simion Kroner şi portretul Aureliei.

Şi ea contribuise la zămislirea ideii ce-l năpădise, la elaborarea proiectului de răpire a Tinculinei.

Toată noaptea nu dormise, perpelindu-se în combinarea a diferite urzeli, şi se sculă odată cu ivirea zorilor, arzând să puie la cale, cu o oră mai înainte, ultima ticluire.

Se îmbrăcă în pripă şi se aşeză la biroul din camera sa : un birou mare, american, cumpărat ieftin la una din licitaţiile la cari participase.

Scoase dintr'un sertar o foaie de hârtie, din cele de cari se servea numai în împrejurările ce-l aduceau în contact cu persoane alese, şi având următorul antet :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

I. ZAHARIA
Magazin de antichităţi
Bijuterii, argintării, pietre preţioase
Strada Blănari
(Hanu-cu-tei)
BUCUREŞTI

Şi pe hârtia aceasta scrise :

Domnişoarei Aura de Lavorini
Vila Dorina, Tekirghiol

Domnişoară,

Am aflat, din ziare, că aţi cumpărat nişte câini ai artistei Elvira Popescu. Toţi ele mi-au indicat, la rubrica „Vizitatorilor" Tekirghiolului, adresa d-v. Îmi permit, în consecinţă, în calitatea mea de colecţionar de obiecte antice, să vă ofer două zgărzi superbe, de o împletitură măiastră, ce au aparţinut unei descendente a domnitorului Brâncovcanu, care i-a comandat pentru doi ogari pe cari i-a crescut de mici. Poartă chiar gravat pe ele numele lor şi al stăpânei lor, precum şi anul 1781.

Dacă sunteţi amatoare, le expediez unui coleg al meu, care-şi face, deasemenea, cura la Tekirghiol, şi care vi le va aduce.

Firește, au un preţ cam urcat, dar în orice caz mult mai prejos de acela cu care veţi fi plătit câinii.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1902-1932

Pe lângă aceasta, constituie o antică de neprețuit, vrednică de averea și frumusețea dv.

Solicitându-vă favoarea unui răspuns, vă rog să binevoiți a primi asigurarea deosebitei mele stime.

I. Zaharia

După ce vârî, apoi, scrisoarea într'un plic. pe care așternu cu meticulozitate adresa domnișoarei Aura de Lavorini, termină cu îmbrăcatul și ieși să arunce misiva la cutie.

Trei zile se scurseră fără niciun incident

La amiazi și la șase seara, taica Zaharia văzu pe Codin și Fifi trecând pe la prăvălie.

Dar nu pusese nicio basma roșie în vitrină, așa că nici unul, nici altul nu intrară.

Negustorul aștepta cu răbdare un răspuns dela Tekirghiol.

Și răspunsul sosi într'o dimineață, cu prima cursă, sub forma unui plic mov, îngust și lung, pe adresa Hanu-cu-tei, și, de acolo, reexpediat în strada Ceairului.

Taica Zaharia îl deschise cu un tremur de bucurie.

Și citi :

Domnule,

Nu m'am împăcat cu câinii pe cari i-am cumpărat, așa că i-am vândut, după douăzeci și patru de ore, unui inginer german, venit aci din Buștenari, dar a cărui adresă n'o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cunosc şi nici numele nu-i l-am prins lămurit. Afacerea s'a tranşat pe terasă, între două înghețate. Cu regret dar, n'am cum mă folosi de zgărzile ce mi le oferiți.

Vă salut,

Aura de Lavorini

Prea puțin îi păsa lui taica Zaharia de conținutul scrisorii. Zgărzile în chestiune nici nu existau, de fapt, dar le inventase ca să aibă un motiv plauzibil să scrie Aureliei şi să capete dela ea un răspuns.

— Iscălitura e la fel caşi restul slovelor. — murmură el, examinând cu minuțiozitate cele câteva rânduri. Şi nu e de loc caligrafia unei servitoare căreia să-i fi dictat. Chiar mâna Aureliei a scris cuvintele, cu iuțeală, pe cât pot deduce, şi tot ea a iscălit. Excelent !

După o tăcere, în timpul căreia continuase examenul, reluă :

— E foarte uşor de imitat scrisul : litera aplecată, lungă, banală. de femeie care n'a absolvit mai mult de patru clase primare sau, cel mult, vreo clasă, două, gimnaziale şi pe care n'o poți întrebuința decât la treburile mărunte din comerț. Totuş, e remarcabil că are prea puține greşeli de ortografie. Fraze curățele ; semnătura fără parafă şi lipsită de originalitate, doar cam nervoasă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Foarte bine ! După un ceas de exerciţiu, îi imit scrisul, stilul şi iscălitura cu atâta perfecţie că până şi Aurelia s'ar înşela.

„Ia să cercăm !

De când factorul îi înmânase scrisoarea, taica Zaharia stătea în picioare, în prăvălie.

Incuiă, acum, uşa pe dinăuntru şi intră dincolo, în odaie, unde, instalându-se confortabil la birou-i american, se apucă de lucru.

Cu scrisoarea Aureliei înaintea ochilor, o copiă, mai întâiu, încet, iar apoi ceva mai iute, scrutând fiecare literă dela fiecare cuvânt.

După aceea, ascunse scrisoarea sub o sugativă şi o reproduse toată, dintr'o răsuflare, fără să facă vreo pauză, ca 'n dibuire, şi nici să mai cerceteze o singură dată originalul.

In urmă, compară acesta cu imitaţia.

— Nu-i încă aidoma ! — bombăni el, supărat. S-urile şi p-urile nu sunt perfecte. Ia s'o luăm dela capăt !

Şi, ascunzând din nou scrisoarea Aureliei, după ce o examinase cu atenţiune, poate pentru a douăzecia oară, reîncepu.

De astădată, reproducerea îl satisfăcu mai mult.

Totuş, făcu şi o a treia, şi o a patra, şi o a cincea, şi altele încă.

Abia la a zecea, râse mulţumit :

— Asta e ! Am nimerit-o însfârşit !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Intr'adevăr, nici cel mai iscusit expert n'ar fi putut distinge scrisul din original cu cel din a zecea reproducție.

— Trecem acum la iscălitură ! — murmură taica Zaharia.

Și, cu aceeaș silință minuțioasă, dârză, plină de răbdare, el se apucă să imite semnătura Aureliei.

Reuși, în curând, la perfecție, mai întâiu cu originalul înaintea ochilor, apoi fără el.

Și, în cele din urmă, când fu cu desăvârșire sigur că-i deplin stăpân pe ceeace voia, șopti :

— N'am aici hârtie de lux. Totuș, îmi trebuie. Să dau dar o fugă până la librărie. Urâtul e că nu mi se șade să cer numai un singur plic cu hârtie. Sunt cunoscut în cartier ca om cu parale și mi-aș strica prestigiul, de care, oricum, pot uza la un moment dat. Voiu fi, deci, nevoit să cumpăr un teanc...

Suspină, se uită la frumoasa hârtie mov și groscioară pe care scrisese Aurelia, o cântări în mână și-și vorbi iar :

— O fi costând scump hârtie de asta... Și când te gândești că nu-mi trebuie decât o singură hârtie și un singur plic... Insfârșit !...

Se sculă, își puse în cap pălăria și ieși în stradă prin prăvălie, pe care o încuiă cu băgare de seamă.

Deocamdată însă, nu merse prea repede,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ci, trecând peste drum de fierăria Florescu, se opri la magherniţa de ziare lipită de brutărie, alături de o căscioară simpatică, al cărei aspect îţi aminteşte de vremurile patriarhale româneşti, şi-şi cumpără gazeta zilnică, de care nu se lipsea niciodată, din motivele citate.

După aceea, o luă rara înainte, obosindu-se până la librăria „Albina". Patronul tocmai era dus după furnituri şi rămăsese să servească muşteriii domnişoara Verona, îndeplinea şi oficiul de casieră şi cel de funcţionară.

Era o fetişcană blondă, cu capul rotunjior şi un păr ondulat, fără intervenţia coaforului. Plină de drăgălăşie, ochii ei de un albastru suav te împresurau într'o reţea de seducere, căreia nu-i putea rezista nici cel mai îndrăzneţ şi mai îngâmfat dintre tinerii mai spălăţei din cartier. Nu-i se cunoştea nicio simpatie şi cumineţenia ei, în ciuda ce năştea, era rău interpretată. Exista însă unanimitate în părerea că e una din cele mai frumoase fete din partea locului.

— Bună-ziua, domnişoară Verona ! — o salută negustorul din Ceair.

— A, domnu' Zaharia ! Bună-ziua !

Şi, uitându-se zâmbitoare la negustor, fetişcana adăogă, cu o nuanţă de zeflemea :

— Ce mai doreşte astăzi domnu' Zaharia?.. Un creion de trei lei ?... Ei, da' repede ispră-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vișI cel de l-ai cumpărat, dacă nu mă'nșel, acum câteva luni...

— Nu, nu, domnișoară, — răspunse rece negustorul de vechituri, — nu un creion îmi trebuie.

— Altceva ce atunci ? — reveni ea, de astă dată devenind serioasă și luându-și acel aer îndatoritor de comerciant care vrea să-și desfacă marfa.

— O cutie de hârtie de scrisori... cu plicurile respective.

— De cari : de douăzeci de lei... treizeci de lei ?

— Nu ; de lux... extrem de fină... și să fie mai mult lungă decât largă... iar plicurile, deasemenea, lunguiețe.

Necesitățile spațiului ne silesc să ne oprim aci cu povestirea. In volumul ce urmează și care va purta titlul : **LUPTA PENTRU O FEMEIE**, vom putea urmări nu numai desfășurarea diabolicului plan al îndrăgostitului cămătar, dar și goana întreprinsă de fostul inspector de Siguranță Filipache și Alexandru Morescu întru găsirea Elizei, pe care o credeau în mâinile lui Abdul-Bey. Era adevărată presupunerea lor ? Și reușit-a infamia lui Zaharia ? Aceasta o vom vedea în romanul următor : **LUPTA PENTRU O FEMEIE.**

